MERCENAR

20 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

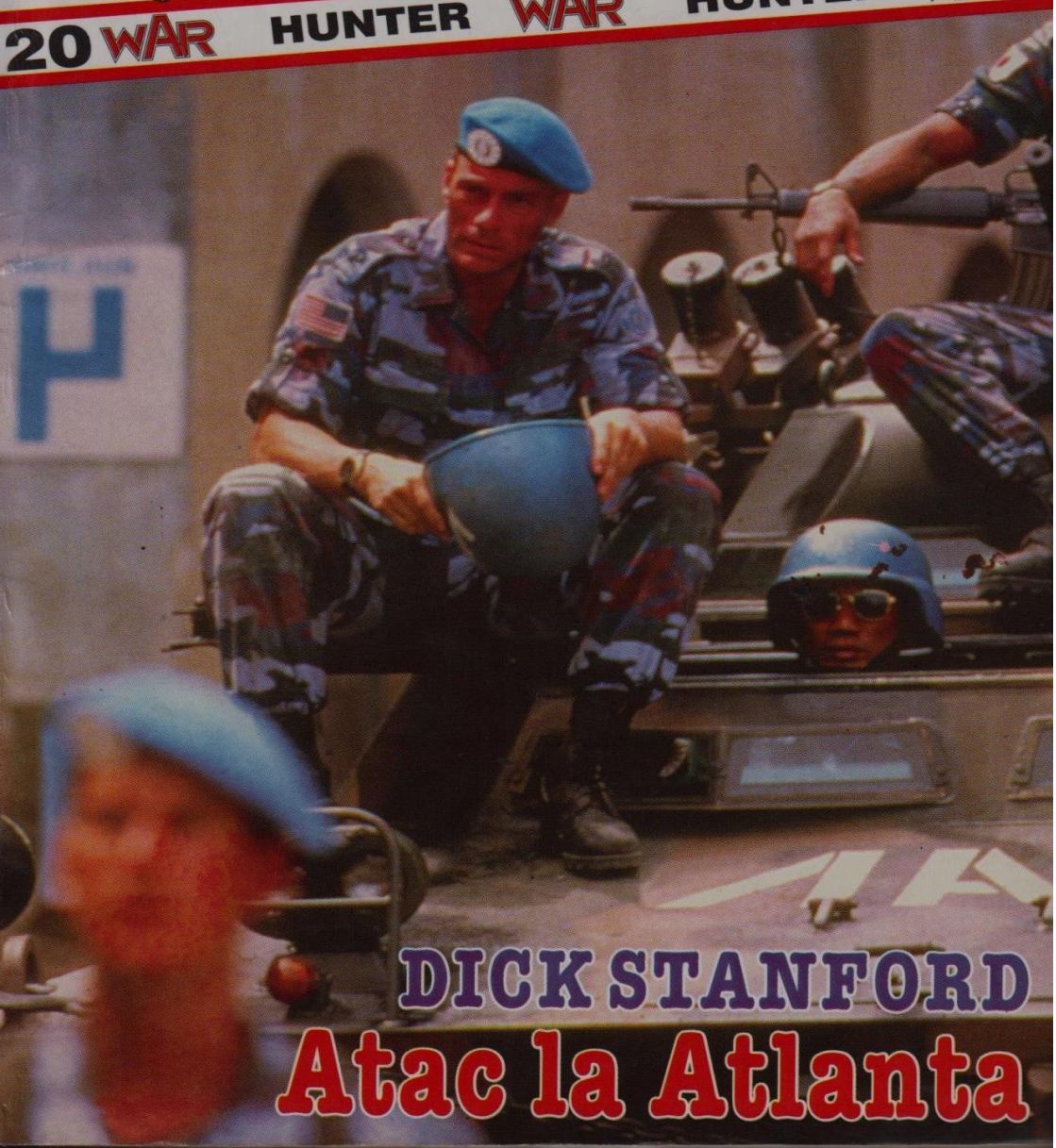

DICK STANFORD

Atac la Atlanta

Colecţia MERCENAR

20

Dick Stanford

ATAC LA ATLANTA

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1997

CAPITOLUL I

Bob Hunter îşi îmbrăcase combinezonul negru de luptă şi îşi înnegrise faţa şi mâinile, ca să nu poată fi deloc văzut în bezna nopţii. Avea pistolul uriaş Auto-Mag la şold, Beretta la subsuoara stângă, torsul plin de banduliere cu muniţii şi explozibili, grenade agăţate la centură lângă încărcătoare suplimentare, buzunarele pline de „jucărioare" mortale, o carabină M-16/M-27 la spate şi un mic aparat de emisie-recepţie CB – *Citizen's band* – care îi permitea să recepţioneze comunicaţiile dintre camionagii şi, eventual, să li se adreseze direct.

Hunter era gata!

Cu toată greutatea arsenalului, în ciuda posibilităţilor carabinei cu ţevi suprapuse care trăgea şapte sute de gloanţe de 5,56 mm pe minut, a încărcăturilor explozive, a grenadelor, bombelor fumigene şi bombelor cu gaz. Hunter luă şi două bazooka uşoare pe care le aşeză în echilibru pe fiecare din umeri. Apoi se depărtă de maşina pe care o închiriase pentru a efectua o recunoaştere, şi o porni peste câmp.

Ajunse pe culmea colinei, de unde urma să-şi pregătească atacul, exact la miezul nopţii. Peisajul se lumina „sacadat", căci luna se juca de-a v-aţi ascunselea cu zdrenţele de nori care treceau pe cer la joasă altitudine, aproape ciocnindu-se de piscurile muntoase de la nord.

Spre sud, cerul era luminat de oraşul Atlanta, situat la o depărtare de vreo patruzeci de kilometri. Din poziţia pe care o ocupa Hunter, în stânga se afla orăşelul Marietta care dormea liniştit, iar în dreapta se înălţa masa impozantă a muntelui Kennesaw. Drept în faţă era sediul unei societăţi de transport cu camioane, un grup de clădiri slab luminate, depozite şi hangare de serviciu.

Acest ansamblu avea un aspect normal, nevinovat, cu cele câteva birouri administrative, o casă şi câteva garaje şi ateliere. Singurul lucru care ar fi putut să atragă atenţia era un gard din plasă de oţel cu sârmă ghimpată deasupra şi poarta mare de la intrarea străjuită de paznici. Alţi agenţi de securitate patrulau în grupuri, cercetând totul cu mare atenţie.

Hunter fusese acolo de două ori. Prima dată într-un camion, în plină zi, a doua oară, în cursul unei misiuni de infiltrare şi de cunoaştere pe timp de noapte.

Ceea ce văzuse îl hotărâse să organizeze fără întârziere atacul.

Agenţii de securitate erau oameni ai mafiei, iar şeful lor, Thomas Lagossini, era un bătrân din vechea gardă, un fost luptător care luase parte la înfruntările sângeroase dintre familiile din New York.

Grupul înarmat era format din vreo douăzeci de oameni. Trei erau destui ca să facă de pază în situaţii normale, dar în caz de criză, numărul lor creştea la opt pentru a asigura o securitate maximă.

Civilii care dirijau operaţiunile de încărcare şi descărcare erau nişte nevinovaţi care nu aveau habar de marfa. Probabil că numai directorul depozitelor, un anume Harrison, ştia ce se petrece.

Şi mai ştia şi Hunter. Examinase toate felurile de marfa de contrabandă, ţigări, alcool, arme şi droguri.

Acel centru de transporturi era cel mai important din regiune, dar mai existau şi altele ale căror operaţiuni erau mai puţin periculoase, marfa lor fiind în general formată din televizoare, aparate stereo şi aparate menajere, toate furate şi reciclate prin antrepozitele Dixie Corridor pentru a fi vândute în altă parte. Şi mai era şi o enormă piaţă de maşini furate.

O piaţă foarte importantă, care păgubea în fiecare an economia americană cu miliarde de dolari. Treaba era destul de uşoară pentru mafia, care profitase din plin pentru a pune mâna pe multe teritorii suplimentare.

Hunter descoperise toată şmecheria urmând pista traficanţilor de heroină care se aprovizionau din Mexic. Atlanta devenise placa turnantă pentru distribuirea drogului în Statele Unite. În toate regiunile existau laboratoare unde praful alb era prelucrat, condiţionat şi expediat în diferite centre en-grosso din toată ţara, ca în cele din urmă să ajungă în stradă.

Dar se terminase!

Aşa hotărâse Hunter!

Un convoi urma să părăsească incinta. Cinci camioane enorme tocmai ieşiseră din hangarele de încărcare şi se îndreptau spre poarta mare. După câteva secunde, camioanele se deplasau pe drumul privat care ducea spre şosea.

Era vorba de un transport de arme destinat organizaţiei IRA[1].

[1] IRA – Sigla pentru Armata Republicană Irlandeză, organizaţie teroristă din Irlanda de Nord (n. tr.).

Sub acoperirea de maşini agricole, armele trebuiau să treacă prin portul Savannah. Hunter nu-şi pierduse deloc timpul.

Şoferii nu aveau habar ce transportau. Fuseseră angajaţi oameni total nevinovaţi. Hunter îi lăsă să ajungă la jumătatea distanţei până la şosea, apoi băgă o încărcătură explozivă şi trase cu carabina la treizeci de metri în faţa convoiului. Apoi mai trase o dată la treizeci de metri în urma ultimului camion. Convoiul se opri într-un vacarm înspăimântător.

— Nu se poate! exclamă o voce în aparatul de emisie-recepţie al lui Hunter. Ce se întâmplă în faţă?

O altă voce zise:

— Nu ştiu, dar acelaşi lucru e şi în spate!

Hunter vorbi în aparat:

— Primul care demarează se alege cu cabina distrusă, băieţi, îi anunţă Hunter. Coborâţi şi dispăreţi!

Îşi asuma un risc.

Hunter ştia că poliţia asculta în mod regulat convorbirile dintre camionagii. Într-o regiune muntoasă ca aceea, recepţia era destul de imperfectă, dar un poliţist inteligent ar fi putut să-şi pună unele întrebări. Situaţia s-ar fi înrăutăţit şi mai mult dacă unul dintre camionagii ar fi putut să transmită un apel de ajutor, semnalul 10-30, şi să-şi precizeze poziţia.

Dar Hunter nu lupta niciodată împotriva civililor, era o regulă fundamentală.

— Drăcia dracului! se auzi în aparat. Dar imediat răsună o voce mai flegmatică:

— Avem o problemă, băieţi.

— Nu încape nici o îndoială, zise Hunter. Transportaţi marfa de contrabandă. Vă dau treizeci de secunde ca să vă luaţi lucrurile şi să părăsiţi zona de tir.

— Pieptănaţi-vă, spălaţi-vă pe dinţi, sugeră a treia voce.

Erau expresiile pe care le foloseau camionagii pentru a semnala un radar al poliţiei.

Vocea flegmatică se auzi din nou:

— Ce-ar fi să desfacem remorca şi să plecăm cu maşina goală? Camioanele astea sunt ale noastre, domnu’ Gradu’. Dacă ni le confiscaţi, dăm faliment.

— Nu sunt poliţist, zise Hunter. Şi nu vi le voi lua, ci le voi arde. Cât timp o să vă ia desprinderea remorcii?

— Nu prea mult.

— OK! Desfaceţi remorca. Baza voastră e pe frecvenţa asta?

— Încearcă mai curând pe frecvenţa 14, răspunse vocea

flegmatică. Şi, noroc, domnule, oricine ai fi.

Hunter zâmbi şi trecu pe frecvenţa 14.

— Baza Bluebird, mă auzi? întrebă el.

— Da! veni imediat răspunsul. Ce se întâmplă afară?

— După remorci o să vină rândul vostru. Evacuează civilii, nu vreau să rănesc oameni nevinovaţi.

— Stai! Stai! Identifică-te!

— Sunt diavolul în persoană şi se pregăteşte un mic iad. Îţi dau şaizeci de secunde pentru evacuare.

Camionagiul flegmatic trecuse şi el pe frecvenţa 14.

— Fă cum îţi spune, Nend. Are artilerie grea. Poţi să-l crezi pe cuvânt.

— OK, am înţeles! răspunse omul de la bază cu o voce abătută.

Sirenele începură imediat să sune în incintă. Un risc în plus pentru Hunter, fiindcă probabil exista un sistem de alarmă legat de cel mai apropiat centru de pompieri. Dar înăuntru mai erau încă vreo zece civili şi Hunter ţinea neapărat să aştepte evacuarea lor.

Le dădu un ultim ordin:

— Staţi departe de paznici. Ei se află în zona tirului. Adună-ţi angajaţii şi ia-o la fugă spre partea din spate a incintei. Nu riscaţi nimic. Înţeles?

— OK, mulţumesc! Am şi plecat.

— Ce-ai să faci? întrebă camionagiul flegmatic.

— O să le arunc în aer baraca, răspunse Hunter.

— Foarte bine! Auzi, cine eşti? Am impresia că... Cum îţi zice?

— Depinde de cine mi se adresează, răspunse cu amabilitate Hunter. Sper că n-ai pierdut timpul şi că ai luat-o la sănătoasa.

— Sunt primul care dispare. Mă vezi?

— Da, zise Hunter. Noroc.

— Auzi, mie-mi zice Cowboy. Să ne auzim sănătoşi!

— Nu cred, dar o să ascult. Acum şterge-o!

— Gata, am plecat. Dar lasă-mă să ghicesc.

Camionagiul avea o idee şi nu voia să se dea bătut.

— Nu eşti cumva un anume B.H. B de la belicos? Sau...

— Sau de la Bombă, preciză Hunter zâmbind. Salut. Pierduse prea mult timp. Cele şase remorci erau aliniate în faţa incintei. Maşinile se depărtaseră, mai puţin cea a numitului Cowboy, care întârzia. Hangarele se luminaseră brusc şi Hunter putu să vadă vreo zece oameni care alergau spre partea din spate a împrejmuirii.

Sirenele urlau fără oprire. Unul dintre paznici ieşise şi se plimba prin faţa barierei de control, înarmat cu o puşcă. Alţi doi paznici în uniformă veneau în fugă, cu pistolul în mână.

Hunter luă la ochi o rulotă care staţiona în spatele birourilor. Acolo se aflau oamenii înarmaţi. Tocmai începuseră să iasă. Erau îmbrăcaţi sumar, dar toţi aveau arme în mâini.

Se dăduse deci alarma, iar civilii fuseseră evacuaţi. Venise momentul să declanşeze bătălia.

— Adio, murmură Hunter ridicând arma.

CAPITOLUL II

Prima rachetă ţâşni în noapte într-o jerbă de flăcări şi lovi ultima remorcă, explodând cu un zgomot asurzitor. Remorca dispăru într-o mare de foc.

La cincizeci de metri, paznicul de la poartă se aruncă la pământ din reflex şi se târî în spatele postului de control, pentru a se pune la adăpost.

Imediat, o a doua explozie lumină noaptea şi o ploaie de fragmente incandescente căzu peste zona de tir. Era clar că în remorci erau şi explozibili, care acum începuseră să sară în aer unii după alţii, distrugând toate remorcile şi cutremurând pământul sub picioarele lui Hunter.

Nu sperase chiar atât. Îşi pusese în gând să intimideze sistemul de apărare, dar reuşise să-l pună în derută. Trimise a doua rachetă în depozitul în care se aflau lăzile cu alcool furat. Zece mii de sticle cu whisky explodară pe loc, împrăştiindu-şi conţinutul, care luă imediat foc. Oamenii cuprinşi de panică o luară la fugă în altă direcţie.

Hunter îşi părăsi poziţia şi înaintă trăgând cu carabina. O încărcătură explozivă distruse o parte a gardului. Apoi se opri şi goli un încărcător în direcţia unui mafiot surprins, care tocmai apăruse într-un colţ al clădirii administraţiei. Cămaşa tipului se înroşi de sânge şi puşca pe care o ţinea în mână bubui inofensiv în momentul când se prăbuşi. Rafala făcu o gaură mare în peretele clădirii care adăpostea birourile companiei.

Doi tipi veniră în fugă, ieşind dintr-un depozit şi holbară ochii miraţi când îl văzură pe omul în negru. Se întoarseră şi o luară la sănătoasa fără să deschidă focul. Hunter trase o încărcătură explozivă în urma lor, apoi porni fără grabă în sens opus.

Deodată auzi un ţipăt în întuneric.

— El e! E Hunter! L-am văzut! El e!

— Gura! izbucni o voce autoritară. Apropiaţi-vă de mine! Pete, telefonează şi spune ce ne-a făcut! Grăbeşte-te!

— Nici vorbă! răspunse numitul Pete cu o voce plină de îngrijorare. Eu sunt la adăpost, nu mă mişc! Şi pe urmă asta nu va schimba nimic, Tommy. Adăposteşte-te cât mai bine şi ripostează! E tot ce putem face!

Celălalt vru să răspundă, dar vacarmul exploziilor succesive şi mişcările sale îl împiedicară pe Hunter să audă urmarea. Văzuse

şi auzise destul ca să ştie că inamicul era înfrânt, resemnat, împotriva unora slabi, ar fi fost cu totul altfel; mafioţii s-ar fi arătat de-a dreptul feroci. Dar împotriva unora mai tari ca ei obişnuiau să bată lamentabil în retragere. Iar Hunter nu venise să-i vâneze unul după altul. Nu avea la dispoziţie suficient timp şi nici măcar nu avea chef să facă asta.

Hunter continuă să arunce încărcături explozive şi bombe incendiare, ţintind sistematic hangarele şi depozitele. Dar timpul trecea şi în curând avea să apară poliţia. Venise momentul să se facă nevăzut. Nu intenţiona să se bată cu oamenii în albastru, pe care îi considera aliaţii lui. Faptul că cei mai mulţi poliţişti americani l-ar fi doborât fără să ezite nu-i schimba cu nimic sentimentele. Nici nu putea fi vorba să tragă în ei!

Când vorbeşti de lup...

Hunter auzi sirenele, în ciuda zgomotului infernal care domina zona de tir, provocat de explozii, de rafale şi de strigătele muribunzilor sau răniţilor.

Remorcile ardeau într-o veselie, aruncând în jur flăcări şi nori negri de fum. Depozitele şi hangarele erau mistuite repede de foc, transmiţând căldura intensă celorlalte clădiri care luau şi ele foc.

Era un adevărat iad! De acum ar fi fost imposibil să se salveze de la foc cea mai mică scândură.

Misiunea reuşise. Venise momentul să se retragă, să cedeze locul poliţiştilor. Dar ceva îl împingea să meargă mai departe. Un instinct smintit, lipsit de judecată, îl duse în mijlocul focarului, unde descoperi o uşă groasă de lemn masiv, prinsă solid în peretele unei clădiri care, ca prin minune, rămăsese încă intactă. Trase în broasca uşii cu revolverul şi intră.

În faţă îl izbi un miros deosebit şi înţelese situaţia chiar mai înainte de a fi aprins lanterna. Un bărbat – mai bine zis, ce mai rămăsese din el – era lungit pe o masă lungă legat fedeleş. Corpul lui era plin de răni adânci, dovada unei torturi fără milă.

Hunter îşi ţinu răsuflarea şi atinse omul, în căutarea unui mic semn de viaţă, apoi suspină uşurat constatând că nenorocitul murise şi că nu mai suferea.

Hunter redeveni brusc conştient de toate motivele pentru care ura mafia. Pe un scaun de lemn dintr-un colţ întunecat al încăperii descoperi o pereche de pantaloni. Găsi şi un portofel, un briceag şi câteva monede.

Hunter părăsi clădirea clocotind de furie şi încărcă iute carabina în timp ce trecea prin focar în căutarea

supravieţuitorilor. Descoperi în cele din urmă garajul în care se baricadaseră ticăloşii.

Pătrunse înăuntru, demolând uşa cu o încărcătură explozivă şi aruncă imediat o grenadă. După explozie, un tip se ridică cu mâinile în sus, cu o expresie idioată pe faţă. Hunter îl făcu să decoleze de la pământ cu un proiectil de Auto-Mag, apoi se întoarse şi trase o rafală de gloanţe de 5,56 mm într-un tip care avea în mână un pistol-mitralieră şi încerca să tragă în acelaşi timp în care sărea pe loc ca să se ferească de gloanţele lui Hunter. O serie de gloanţe mari ciopârţi solul lângă picioarele lui Hunter, apoi smulse o porţiune de zid, în timp ce omul se prăbuşea pe spate într-o baltă de sânge.

Alţi doi mafioţi fuseseră răniţi de grenadă şi se rostogoleau pe jos urlând de durere. Hunter îi lichidă, trăgând scurt de două ori, apoi căută alte ţinte.

Cineva trase cu un pistol din fundul garajului, la nivelul solului, apoi răsună a doua împuşcătură. Doi tipi se ascunseseră în groapa de scurgere. Hunter luă o grenadă, trase siguranţa, o aruncă în aşa fel încât să se rostogolească în groapă şi auzi strigătele disperate ale condamnaţilor.

Grenada explodă în momentul în care părăsea garajul, aducând moartea ultimilor supravieţuitori. O porni în pas alergător spre partea din spate a incintei, apoi îşi încetini mersul pentru a evalua situaţia.

Totul ardea. Un convoi de camioane-cisternă se apropia pe drumul de acces. Lângă remorcile care ardeau era oprită o maşină fără însemnele poliţei şi alte două maşini de patrulare.

Situaţia se înrăutăţea.

Pierduse prea mult timp iar rezultatele obţinute erau destul de neînsemnate. Cu atât mai mult cu cât era înconjurat de poliţie, fără nici un drum de retragere. Rupse o parte din gardul de sud şi dispăru în noapte.

Avea un drum lung de făcut pe jos. Dar, pentru că civilii vor povesti totul poliţiştilor şi poliţiştii vor înţelege totul, probabil că nu va avea destul timp la dispoziţie pentru a parcurge tot traseul.

Agăţase carabina de umăr. Tocmai urca pe culmea unei coline acoperite cu tufişuri verzi şi buruieni când auzi din nou urletul sirenelor. În depărtare mai întâi, apoi părând că se apropie, atras inexorabil spre el. Poliţiştii înţeleseseră deja şi îşi alarmaseră toţi colegii pe o rază de zece kilometri. Nu era ceva neobişnuit. Într-o zi, Hunter va fi împuşcat de un poliţist; era sigur de asta.

Poate că azi.

Îşi dădu seama brusc că îi era indiferent. Se opri, aprinse o ţigară şi o fumă fără grabă, scrutând colinele pe care le urcase. Parcursese mai mult de doi kilometri. Nu mai zărea depozitele, dar cerul încă mai era roşu în depărtare.

— Ce importanţă mai are? murmură el.

Făcuse asta ca să descopere un mort. Îşi ascultase instinctul şi se înşelase. Atras de un mort!

Pentru ce?

Hunter trase din ţigară, privi cerul roşu şi îşi zise că un cadavru îl condamnase şi pe el la moarte. Destin stupid şi ironic! Ce-i spusese camionagiul? Noroc. Aiurea!

— Atâta pagubă! zise el stingând ţigara.

Porni mai departe. Când să ajungă în vârful colinei, Hunter se opri brusc din cauza unei mişcări în umbră. Luna se ascunsese după un nor, vizibilitatea se apropia de zero. Se ascunse în spatele unui pâlc de tufişuri. Scosese instinctiv pistolul, aşteptând să vadă ce avea în faţă. Apoi puse la loc arma şi aşteptă cu răbdare o a doua mişcare. Era sigur că persoana care aştepta în întuneric nu era o persoană ce trebuia împuşcată.

Aşteptă şi se strădui să distingă ceva în penumbră, ştiind că era totuşi imposibil. Apoi o piatră porni pe pantă în jos. Auzi o respiraţie gâfâită. Cineva urca prin întuneric. Cu siguranţă că era un bărbat.

Luna se ivi pe cer, norii se dădură la o parte şi peisajul se lumină. La câţiva metri de Hunter apăru o siluetă şi omul exclamă cu jumătate de glas!

— Fir-ar să fie!

Hunter zări chipul omului care avea o faţă frumoasă, în ciuda trăsăturilor încremenite de spaimă. Totuşi, spaima se risipi treptat şi omul zâmbi satisfăcut.

— Acum ştiu de ce se spune că bagi lumea în sperieţi, zise omul cu o voce aproape calmă.

Vocea sună familiar şi Hunter îl recunoscu.

— Cowboy? întrebă el.

— Exact, răspunse celălalt. Îmi pare bine că te-am găsit. Eşti într-o situaţie nasoală, domnule Hunter. Poliţiştii sunt peste tot. Dar cred că pot să te scap. Mi-am lăsat maşina pe un drum de ţară, lângă o fermă aflată la două minute de-aici.

Hunter nu făcuse nici o mişcare din clipa în care îl zărise pe camionagiu. Acum se mai destinse.

— Îţi iei un risc, Cowboy. Nu port noroc aproape niciodată

celor care mă ajută. S-ar putea să te alegi cu un glonţ în cap.

— Mi-ai făcut un serviciu şi îţi sunt dator.

— Nu-mi datorezi nimic, răspunse Hunter.

— Poate că mai mult decât îţi închipui. Mergi cu mine sau nu? Nu avem timp.

Faţa lui Bob Hunter se transformă brusc. Expresia plină de răceală dispăru şi se uită la Cowboy cu o privire amicală.

— OK! zise el încetişor. Să mergem.

Bărbatul îi întoarse spatele şi urcă până în vârful colinei. Hunter îl urmă fără nici o teamă.

Destinul era foarte ciudat uneori. Poate că până la urmă nu se înşelase!

CAPITOLUL III

Pe Cowboy îl chema Grover Reynolds. Avea treizeci de ani, era simpatic şi inteligent. După toate aparenţele, tânărul ar fi vrut să vorbească cu Hunter dar nu ştia cum să înceapă. Reynolds era pasionat de bătăliile Războiului de Secesiune şi din această cauză cunoştea toate colţişoarele regiunii unde făcuse ravagii războiul civil.

Hunter nu prea avea chef de flecăreală; era mult prea preocupat. Prin urmare, tăcerile erau lungi în cabina camionului. Asta nu-l jena deloc pe Hunter dar părea că îl mâhneşte pe Cowboy. Reynolds, cu o oarecare stinghereală, îi arăta locurile celebre din apropierea drumului de pământ bătătorit pe care mergeau. Farurile erau stinse pentru mai multă siguranţă.

— Creasta de colo, zise el arătând spre o colină. Acolo a întors Sherman aripa dreaptă a cavaleriei ca să atace Kennesaw.

— Aha!

— Am crezut că te interesează.

— Păi, da.

După câteva clipe de tăcere, Cowboy continuă:

— Acolo a avut loc atacul. O greşeală care l-a costat două mii cinci sute de oameni, inclusiv cumplitul Dan McCook.

— Cine a câştigat bătălia? întrebă Hunter.

— Nimeni. Johnston s-a retras spre Atlanta. Sherman l-a prins din urmă lângă Chattahoochee, l-a înconjurat şi l-a urmărit din partea cealaltă a fluviului. Dar Sherman dispunea de trei armate. Moralmente, am putea să-i atribuim victoria lui Joe Johnston pentru că a reuşit să păstreze Atlanta un timp cu efective foarte reduse. I-a făcut o viaţă infernală printre colinele din vecinătate de la începutul şi până la sfârşitul verii. Pe urmă... Poate că totuşi nu te interesează?

— Ba da, dar în acest moment sunt preocupat. Aş vrea să ştiu cum ai reuşit să mă găseşti atât de repede. De unde ai ştiut unde sunt?

— N-a fost chiar atât de complicat, răspunse Reynolds. Am crescut în această regiune. Mi-am petrecut aici toată viaţa, cu excepţia anilor din Vietnam. Azi nu mai plec decât cu treabă.

— Şederea în străinătate nu pare să-ţi fi lăsat o amintire de neuitat, zise Hunter.

— Chiar e de mirare? Am pierdut totul în Vietnam, iar viaţa pe

care o duc este o viaţă de înfrânt. Uneori mă întreb la ce-a folosit totul.

— Când vei găsi răspunsul, să mi-l spui şi mie, mormăi Hunter. Dar, până atunci, explică-mi cum m-ai găsit.

— E atât de uşor, încât mi-e puţin cam ruşine, răspunse Reynolds chicotind. Aş fi preferat să te las să crezi că sunt un fel de geniu. I-am văzut pe poliţişti sosind în viteză mare pe şosea şi i-am văzut şi pe pompieri. Mi-am spus că te vor prinde la mijloc în vale. Atunci am dat ocol şi am luat-o pe drumul de pământ. Cunosc regiunea ca pe buzunarul meu, aşa că m-am pus în locul tău. Ştiam unde te vei duce. Dar jur că m-ai speriat îngrozitor. Ai fost mult mai rapid decât mă aşteptam şi n-ai făcut deloc zgomot. În momentul în care m-ai surprins, tocmai ajunsesem şi căutam un loc de unde să te pândesc.

— Frumos lucrat, zise Hunter cu admiraţie. Noroc că nu eşti poliţist.

— Am fost.

Hunter îi aruncă o privire surprinsă.

— Adevărat?

Reynolds zâmbi şi îi făcu cu ochiul.

— Serios. *Deputy sheriff*[2] în cadrul organizaţiei Cobb County.

— Şi de ce-ai părăsit-o?

— Pentru că m-am dus la război, răspunse Reynolds încruntându-se. Când m-am întors, mă săturasem de arme. O vreme am fost agricultor. Era să pierd şi cămaşa de pe mine. Am vândut tot şi mi-a rămas doar cât să achit cincizeci la sută din maşina asta. Am un asociat.

— Probabil că e greu în doi, zise Hunter.

— N-ar fi mai uşor de unul singur. Asociatul meu, Shorty, e ca un frate pentru mine. Ne înţelegem de minune şi în general facem traseele împreună. Conducem cu rândul. Unul doarme, celălalt conduce. Dar cheltuielile sunt îngrozitoare. Trebuie să scoţi din buzunar mai mult de cinci mii de dolari ca să plăteşti taxele şi diferitele permise. După ce plătim asigurarea şi diversele cheltuieli de întreţinere, rămânem cu mai puţin de zece mii de dolari. Aşa că am căutat contracte suplimentare şi...

— Unde e în momentul ăsta asociatul tău? întrebă Hunter.

— Tocmai de el voiam să-ţi vorbesc.

— E chiar atât de dificil?

— Nu vreau să ai impresia că-ţi cer un serviciu pentru că... în

[2] *Deputy sheriff* – Ajutor de şerif (n. tr.).

fine, ştii bine ce vreau să spun. Am necazuri, asta e sigur, dar nu ăsta e motivul pentru care am venit să te iau.

— OK! zise Hunter uitându-se fix la el. N-ai venit să mă iei pentru că ai necazuri. Acum, după ce-am stabilit acest detaliu, spune-mi despre ce e vorba.

— Bine. După cum îţi povesteam, eu şi Shorty facem împreună marea majoritate a traseelor lungi. De două-trei ori pe lună, fiecare face un traseu singur pentru ca celălalt să poată sta şi pe-acasă. Dacă traseul e scurt, atunci îl face totdeauna unul singur. În seara asta n-ar fi trebuit să conduc. Era rândul lui Shorty, iar Savannah e la doi paşi. Dispecerul mi-a telefonat pe la zece ca să-mi spună că remorca era încărcată, gata pentru cântărire. Maşina noastră era acolo, dar şoferul nu putea fi găsit. Shorty e un băiat responsabil şi nu obişnuieşte să facă astfel de lucruri. La început mi-am zis că e vorba de noua *pisică...*

— Pisică?

— Da, aşa vorbim noi, camionagii. Când vorbim între noi, îi spunem *pisică* unei fete dacă se află la volanul unui vehicul.

— Nu prea sună frumos, zise Hunter.

— Nu o facem cu răutate şi nimeni n-o spune cu intenţii rele. Oricum, asta e o adevărată *pisică* printre câini. O adevărată aţâţătoare.

Grover Reynolds nu reuşea să expună problema în două-trei cuvinte.

— Aşa a cunoscut-o Shorty. Cred că tipa e puţin deranjată, ciudată. O studentă de douăzeci şi doi-douăzeci şi trei de ani. Se plimbă cu o trotinetă roşie...

— Cu ce?

— Pardon, o maşină sport, o Corvette, mi se pare. Are staţie radio la bord şi am impresia că îi place să-i zgândăre pe camionagiii care se deplasează pe drumul naţional dintre Atlanta şi Marietta. Se plimbă vorbindu-le cu o voce sexy. Înţelegi ce vreau să spun. Sunt unii pe care îi înnebuneşte rău de tot. Uneori opreşte maşina lângă ei ca să le arate.

Hunter cam ştia ce le arată, totuşi întrebă:

— Ce să le-arate?

Cowboy zâmbi şi dădu din umeri.

— Depinde de dispoziţia şi de inspiraţia ei. Partea de sus, partea de jos, uneori totul. Shorty mi-a jurat că a redus viteza alături de el şi că nu avea pe ea nimic. În plină zi, într-o maşină decapotabilă!

— Amuzant, zise Hunter. S-au pierdut multe camioane?

— Nu râde. Multe au ieşit de pe şosea.

— Trebuia să-mi vorbeşti de Shorty, spuse Hunter.

— Asta şi fac. Într-o seară mă pomenesc cu el foarte agitat, îmi spune că a făcut cunoştinţă cu domnişoara superpisică. Şi pretinde că a venit după el până la depozite şi...

— Bluebird?

— Da, acolo. Lucrăm pentru ei de anul trecut, dar nu aveam habar cu ce se ocupă. Shorty şi domnişoara superpisică se dau în lanţuri de câteva luni şi pare o chestie foarte serioasă. Tipa îl însoţeşte când pleacă singur pe traseu, şi Dumnezeu ştie ce se întâmplă în cabină când trag pe marginea şoselei ca să facă o pauză de-o cafea. Dar, la urma urmelor, asta îi priveşte. Shorty nu mi-a mai suflat nici un cuvânt. A devenit foarte discret, s-a bătut cu nişte colegi pentru fata asta. Tipii vorbesc şi glumesc, dar Shorty o ia foarte în serios.

— Nu-mi dau seama prea bine încotro mergem, zise Hunter.

— Vom părăsi drumeagurile astea puţin mai încolo, lângă Kennesaw, şi vom intra pe drumul naţional 41. De acolo vei...

— Mă referam la Shorty, zise Hunter întrerupându-l.

— Ah, da! Nu prea ştiu ce să-ţi spun, mărturisi Reynolds. Toată seara m-am gândit la asta şi am încercat să înţeleg. Shorty nu obişnuieşte să lipsească când e vorba să-şi facă treaba. Am dat vreo zece telefoane şi apoi am găsit numărul domnişoarei superpisică. În momentul ăla totul mi s-a părut foarte ciudat. Era rândul lui Shorty să plece pe traseu. Totdeauna îşi lua gagica cu el când pleca singur, nu? Atunci... Atunci mi-am zis că ceva nu e în regulă.

— Ai impresia că dispariţia lui are vreo legătură cu ce s-a petrecut în seara asta?

— Într-un sens, da. La început nu mă gândeam decât la Shorty şi la tipa lui. Chestia asta mă îngrijora destul de mult, dar când mi-ai vorbit de contrabandă, am avut impresia că-mi cade cerul în cap. Acum mă întreb dacă nu cumva Shorty...

— Deformaţie profesională, că doar ai fost poliţai! zise Hunter.

— Nu, asta a trecut, răspunse Reynolds încercând să zâmbească. Hunter... mi-e frică. Mi-e teamă ca nu cumva Shorty să se fi lăsat îmbrobodit de ticăloşii ăia.

— Ce te face să spui asta?

— Numele de Sciaparelli îţi spune ceva?

— Evident, zise domol Hunter uitându-se fix la Cowboy cu o privire rece. El patronează Bluebird, prin intermediul unui om de paie. Cum de-l cunoşti?

Grove Reynolds suspină şi aprinse o ţigară. Apoi răspunse:

— Aveam o impresie. Acum mi-ai confirmat-o. Nu eram sigur.

— Ce anume te-a făcut să ai această impresie?

— Numărul de telefon al domnişoarei superpisică. Am sunat la ea acasă ca să întreb de Shorty. Mi-a răspuns un tip, precizând că am sunat acasă la domnul Sciaparelli. Am rămas perplex. Pe fată o cheamă Rossiter, Jennifer Rossiter. Am crezut că am dat peste o intrigă amoroasă, că fata e măritată sau ceva de genul ăsta. M-am scuzat şi i-am spus tipului că am greşit numărul. Pe urmă m-am dus la depozit ca să conduc maşina în locul lui Shorty. Atunci m-ai pocnit cu povestea cu contrabanda şi am început să mă îngrijorez. Voi fi sincer. Data viitoare când ai să te mai duci la tipii ăştia, dacă ai să-l vezi pe prietenul meu, adu-ţi aminte, înainte de a trage, că o tipesă poate să facă o mulţime de lucruri ca să schimbe un bărbat. Vreau să spun...

— Poate că nu e cazul, zise Hunter. Înţeleg ce vrei să spui, dar cred că te-ai înşelat.

— Cu atât mai bine. Doamne, sper să ai dreptate!

— S-ar putea să nu fie cu atât mai bine, zise Hunter.

— Cum aşa?

Hunter îi întinse briceagul, portofelul şi monedele.

— Uită-te la astea.

Maşina îşi încetini mersul, apoi motorul se opri, în timp ce Reynolds examina obiectele tipului pe care Hunter îl descoperise în sala de tortură.

— Unde i-ai găsit lucrurile? şopti camionagiul.

— Sunt lucrurile lui?

— Da. Unde?

— Asociatul tău a murit, din fericire pentru el, dat fiind starea în care l-am găsit. Nu mă întreba mai mult, dacă nu eşti pregătit să asculţi ce li se întâmplă celor care cad în mâinile diavolului. Diavolul e mafia, Cowboy. Nu-mi cere mai mult.

Grover Reynolds nu deschise gura. Se mulţumi cu privirea lui Bob Hunter. Răsuci cheia în contact şi demară în tăcere.

Începeau să se vadă luminile de la Kennesaw când Hunter îi zise:

— Vreau să te ajut să te răzbuni, dacă ţii neapărat la asta.

— Da. Ţin. Ţin mai mult ca orice pe lume. Acum unde mergem?

Grover Reynolds ajunsese în punctul imposibilei întoarceri; era gata să înfrunte iadul, pe diavol şi mafia.

— Încă unul fără siguranţa zilei de mâine! zise Hunter cu o

voce răguşită. Mergem la Acworth. Mi-am instalat cartierul general lângă lac.

Hunter ştia că existau o mulţime de drumuri pe care puteai ajunge în iad.

Iar el, din nefericire, le cunoştea pe toate!

CAPITOLUL IV

Hunter îl pofti pe camionagiu să intre în cabana mică de pe malul lacului Allatoona, băgă în priză cafetiera şi făcu repede un duş ca să se debaraseze de mirosul de sânge şi cenuşă care stăruia în jurul său. Cafeaua era gata când ieşi din sala de baie, şi Reynolds turna în două ceşti mari, cu gesturi lente şi privirea pironită în gol.

— Eşti în plină formă, zise el încetişor ridicând privirea. Cum reuşeşti?

— E o stare de spirit, răspunse Hunter. Ar fi bine să faci şi tu la fel.

— Sunt încă sub efectul şocului.

— Şi asta e tot o stare de spirit, zise Hunter.

Reynolds zâmbi.

— Ai dreptate.

Aprinse o ţigară şi gustă din cafea.

— E bună, zise el mirat. Te-ai putea angaja ca bucătar la orice han de pe marginea drumului naţional.

— Dacă vrei să rezişti, trebuie să te superi, nu să te destinzi.

— Să nu te laşi înşelat, Hunter. Poate că zâmbesc, dar furia mă mistuie în momentul ăsta.

— Cu atât mai bine. Rămâi în starea asta, te va ajuta să suporţi ce-am să-ţi povestesc. Eşti sigur că vei putea rezista?

— Mai mult ca niciodată.

Hunter îmbrăcă haine curate, se aşeză la masă în faţa lui Reynolds, îşi trase aproape ceaşca de cafea şi povesti în detaliu ultimele ore pe care le trăise Shorty Wilkins. Nu omise nici un amănunt. După ce termină, Reynolds se ridică, se duse la baie şi vomă. Se întoarse după o vreme, şi Hunter observă că arăta şi mai rău la faţă decât înainte.

— Mai eşti furios? întrebă Hunter.

— Nu, răspunse Reynolds. Terminat!

Hunter se ridică, aduse o sticlă de vodcă Eristoff din frigider.

— Bea, o să-ţi facă bine. Mă duc să-ţi aduc un pahar. Sfârşeala o să-ţi treacă şi ai să te înfurii din nou. Dar sfârşeala va persista moralmente în adâncul subconştientului tău, gata să revină la suprafaţă în momentul cel mai puţin propice. Îţi va fi greu să mănânci carne o vreme şi luni de zile n-o să-ţi mai placă ce visezi. Dar nu uita că ai aflat totul printr-o a treia persoană. Când

vezi cu ochii tăi e mult mai rău.

Reynolds gemu domol apoi îşi privi mâinile.

— Cum reuşeşti? întrebă el.

— Ce?

— Cum reuşeşti să... să continui aşa?

— Datorită furiei pe care o am tot timpul.

— Înţeleg.

— Ţi-e mai bine? întrebă brusc Hunter.

— O să-mi fie.

Aprinse altă ţigară.

— Shorty a suferit multă vreme? întrebă el în cele din urmă.

— Până la capăt.

Reynolds se înfioră.

— De unde ştii?

— Călăii s-au oprit când a murit, nu mai înainte.

— Înţeleg. OK! Acum, explică-mi pentru ce.

— Habar n-am, răspunse Hunter. S-ar putea să-l fi pedepsit pentru o indiscreţie, sau poate că l-au interogat.

— Shorty nu era destul de tare ca să suporte un astfel de interogatoriu. Le-ar fi spus totul de la prima palmă primită.

— Asta n-ar fi schimbat nimic, zise domol Hunter.

— De ce?

Hunter dădu din cap.

— Scopul lor e să frângă sufletul victimei prin frică, şoc, durere, oroare, traumatism şi degradare totală a corpului. Taie victima cu briciul, bucată cu bucată. Ştiu că au reuşit în momentul în care victima începe să le povestească prostiile pe care le făcea în copilărie: masturbarea, bomboanele furate, fantasmele secrete şi gândurile rele. Strivesc sufletul, Cowboy, şi află absolut tot ce a existat vreodată în mintea celui torturat.

Reynolds plecă repede la baie. Se întoarse peste câteva minute şi îi zise cu fermitate lui Hunter:

— Continuă.

— Eşti sigur?

— Da. Am început să descopăr ura rece şi furioasă. Nu mă ştiam capabil de aşa ceva şi aş vrea să văd unde se poate ajunge.

Hunter îşi reluă analiza cu o voce calmă:

— Corpul cedează înaintea spiritului. Sistemul nervos, prin care controlăm funcţiile corpului, se distruge. Nu mai poţi controla saliva, urina şi intestinele. Toate astea se adaugă degradării, şi victima este din nou pedepsită pentru mizeriile pe

care le-a făcut. Totuşi ea se străduii din răsputeri să povestească totul, să facă plăcere călăilor prin orice mijloace pentru a-i opri. Călăul i-a locul lui Dumnezeu în mintea torturatului, care asistă la judecata din urmă. Dar, cu cât vorbeşte, cu cât urlă mai mult, cu atât e chinuit mai tare. Nu există nici un răgaz, nici o salvare. Doar moartea. Aceşti oameni ştiu perfect ceea ce fac şi cum să procedeze. Ştiu când pot să taie şi când trebuie să panseze sau să cauterizeze. Îl exploatează până la ultima răsuflare. Aşa se petrec interogatoriile mafiei.

— Dar ce interes au să asculte toate aceste tâmpenii despre copilăria tipului? întrebă Reynolds.

— Îşi spun că trebuie să ştie totul înainte de a crede că au aflat cu adevărat ceva.

— E inuman, bombăni Reynolds.

— Evident, e inuman. Dar n-am pretins nici o secundă că-ţi vorbesc de fiinţe omeneşti.

— Chiar crezi ce spui?

— Ştiu ce spun, răspunse Hunter.

— Câţi tipi ai descoperit în aceeaşi stare ca Shorty?

— Prea mulţi. Dar Shorty a avut noroc. N-a durat mai mult de câteva ore. Uneori victima supravieţuieşte zile în şir.

— Dar *cum?*

— Ţi-am spus, aceşti tipi sunt experţi. Sunt nişte adevăraţi artişti care ştiu exact cum să tortureze fără să ia viaţa, oricât ar fi de oribil. Dar ţi-am povestit un interogatoriu, nu o şedinţă de pedepsire, care e mult mai oribilă...

Hunter se întunecă la faţă.

— Am cunoscut o fată care... care a supravieţuit cincizeci de zile.

— Nu-mi mai spune nimic, zise Reynolds.

— Dar ar putea să ţi se întâmple şi ţie.

Reynolds ridică capul, făcu ochii mari, de parcă Hunter l-ar fi pălmuit. Hunter se uită la el cu atenţie.

— E o idee cu care trebuie să te obişnuieşti dacă ai intenţia să te măsori cu ei.

— Tu ai acceptat această idee?

— De multă vreme, răspunse Hunter. După nenumărate coşmaruri.

— Şi totuşi nu te opreşti.

— Sunt obligat.

În încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Hunter îşi bău cafeaua şi îşi pregăti o ţigară. Camionagiul îşi privea mâinile în

tăcere. După un moment, Reynolds zise:

— Mulţumesc, Hunter.

— N-ai pentru ce, Cowboy.

— Probabil că e greu să vorbeşti despre asta.

— Nu e uşor.

— Da, înţeleg. Mulţumesc pentru că ai făcut-o. Vreau să continui.

Hunter dădu încet din cap.

— Poate că, oricum, vei fi obligat s-o faci. Dacă tipii ăştia n-au aflat tot ce voiau să ştie interogându-l pe Shorty, s-ar putea să-şi spună că trebuie să pună aceleaşi întrebări asociatului.

Ochii lui Reynolds se umplură de oroare dar îşi controlă vocea răspunzând:

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus pe colină? Că mi-ai făcut un serviciu. Vorbeam de contrabandă. Dar închipuie-ţi că n-aş fi venit să te iau. M-aş fi întors acasă şi acolo aş fi dat peste tipii care l-au ucis pe Shorty. Mi-ai făcut un serviciu mai mare decât îmi imaginam.

— Destinul ne rezervă tuturor surprize, zise domol Hunter.

— OK! Acum ce facem?

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, zise Hunter privindu-l fix. Răspunsul nu va avea nici un efect asupra prieteniei noastre, dar ar putea să ne influenţeze viitorul. Tu şi Shorty îi şantajaţi pe tipii ăştia?

— Nu, după câte ştiu, răspunse Reynolds cu o voce neutră.

— Adică?

— Nu pot să vorbesc pentru Shorty. Legăturile dintre noi nu mai erau aceleaşi după ce a cunoscut-o pe fata aceea.

— Instinctiv? întrebă Hunter.

— Acum câteva luni aş fi răspuns negativ, fără să ezit. Azi nu mai ştiu ce să spun. Poate...

Hunter suspină şi termină de băut cafeaua.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Da.

— Bine.

Hunter împinse spre el un mic casetofon care se afla pe masă.

— Stai unde eşti şi povesteşte tot ce ştii despre Shorty de când a făcut cunoştinţă cu acea fată, tot ce ţi s-a părut neobişnuit sau anormal, sau ce ţi se părea normal la vremea aceea dar acum a devenit ciudat. Spune tot ce ştii despre fată, precum şi tot ce ştii de operaţiunile pe care le face Bluebird, traseele neobişnuite, orarele, destinaţiile mărfurilor. Crezi că eşti

în stare?

— Bineînţeles, răspunse Reynolds. Dar asta o să-mi ia toată noaptea.

— N-are nici o importanţă, zise Hunter. Vorbeşte fără să te grăbeşti. Nu te mişca de-aici înainte de a mă întoarce. Nu da telefoane, nu răspunde dacă sună cineva. Şi nu ieşi din cabană!

— Pleci iar?

— Pentru puţin timp. Am două-trei drumuri de făcut înainte de a se face ziuă. Dacă voi avea nevoie să-ţi vorbesc, voi telefona de trei ori la rând şi voi lăsa să sune de două ori. Răspunde la al treilea apel dar nu spune nimic înainte de a-mi auzi vocea.

— OK! zise Reynolds, care părea îngrijorat.

Hunter îşi puse Beretta la subsuoară apoi îmbrăcă o haină şi puse câteva încărcătoare în buzunar.

— Voi muta locul camionului. Nu se ştie niciodată cine ar putea să vină să te caute.

— Bineînţeles, zise Reynolds întinzându-i cheile. Te descurci?

— Mă descurc. Ai grijă, Cowboy! Nu ieşi din cabană!

Reynolds zâmbi dar se înfioră.

— Nu-ţi face griji.

Hunter ieşi din cabană şi aşteptă să se obişnuiască cu întunericul.

Grover Reynolds are să-şi revină. Îi va face bine să vorbească, spunând tot ce ştie. Mâine va fi înarmat pentru viitor.

CAPITOLUL V

Nu era decât cinci dimineaţa, dar marea vilă de pe Paces Ferry Road avea toate luminile aprinse. Vreo douăsprezece maşini stăteau rânduite frumos pe aleea circulară. Şeful gărzilor de corp ale lui Sciaparelli, Mickey Mellini, se plimba nervos pe peron, cu o ţigară între buze.

Mellini se opri brusc când auzi o maşină urcând spre vilă. Se ascunse în spatele unei coloane groase şi băgă mâna sub haină.

Taxiul se opri în faţa treptelor peronului.

Clientul plăti şoferului, apoi coborî din taxi. Purta un costum luxos din mătase bej, mocasini albi şi ochelari ovali cu lentile galbene. În mână avea o geantă mică pe care se afla emblema unei companii aeriene.

Cu privirea dură şi muşchii încordaţi, Mellini coborî treptele ca să-l ia la întrebări.

Dar mai înainte de a fi putut deschide gura, necunoscutul îşi desfăcu portofelul şi îi arătă o carte de joc în miniatură pe care se afla un as de pică.

— Vin de la New York, zise necunoscutul. Cine e acolo?

Mellini se simţi aproape intimidat.

— Toţi reprezentanţii regiunii, domnule, zise el cu o voce excitată. Au venit toţi. Aţi aflat de noua lovitură dată de Hunter?

— Pentru asta mă aflu aici. Mă ocup exclusiv de el. Tu eşti Mellini, nu?

Omul lui Sciaparelli era surprins şi flatat.

— Da, domnule. Eu sunt.

— Am auzit lucruri frumoase despre tine, Mellini. Poţi să-mi spui Frankie.

— OK, Frankie. Şi mulţumesc pentru... mulţumesc.

— Ai oameni în parc?

— Nu, nu încă. Am...

— Scoate câţiva afară. Pune două maşini să patruleze prin cartier. Aveţi aparate de transmisie?

— Evident.

— OK! Două maşini pe stradă, în contact permanent. Trebuie să ştim dacă se petrece ceva anormal.

— Da, domnule. Ăăă...

— Ce?

— Asta ne va reduce efectivul din casă. Nu ne aşteptăm la...

vreau să spun că totul a fost foarte calm până în prezent, încă nu ne-am baricadat.

— Nu va mai dura mult.

— Înţeleg. De asta spun că... Cu câţi oameni aţi venit la noi?

— Destui. Vor sosi imediat ce-şi vor găsi camere la hotel. Pune-ţi oamenii pe poziţii. Deocamdată e destul.

Începură să urce treptele spre vilă.

— Poate că ar trebui să aştept să vă vină oamenii, sugeră Mellini. N-o să mai fie aproape nimeni înăuntru.

— Mickey, tu şi eu vom fi acolo.

Şeful gărzilor de corp râse flatat şi deschise uşa pentru omul trimis de *Commissione.*

— Nu eu sunt expertul, zise el cu o voce mieroasă.

— Du-te şi spune-i şefului tău că am sosit. Dar n-aş vrea ca asta să deranjeze şedinţa. Spune-i la ureche că i-am adus douăzeci de tipi şi că poate să se destindă. Poate să le spună asta şi celorlalţi, şi poate conta pe noi în caz de nevoie. Şi să le mai spui să-şi continue discuţiile ca şi cum n-aş fi aici.

— OK! zise repede Mellini care era cum nu se poate mai bucuros de sosirea agentului celor din *Commissione*. Ăăă... îi spun că... cine?

— Frankie trimis de *Commissione.* Nu e nevoie să ştie mai mult.

— Da. Înţeleg.

Şeful gărzilor de corp îl lăsă în hol şi porni spre uşa dublă de la capătul culoarului.

— Mickey!

Omul lui Sciaparelli se opri imediat şi întoarse capul.

— Da, Frankie?

— Unde e bucătăria? Vreau să beau o cafea.

— Ah! Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc, se scuză Mellini. Henry!

Un negru în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă impecabilă de valet, deschise o uşă şi ieşi pe culoar.

— Dă-i o cafea domnului Frank. Ajută-l să se facă comod.

Mellini se opri lângă uşa dublă pentru a-i vedea pe bătrânul Henry şi pe ucigaşul newyorkez dispărând în bucătărie. Apoi intră în salon să-i vorbească şefului său.

*

* *

Bob Hunter luă ceaşca cu cafea fierbinte pe care i-o întindea bătrânul.

— Mulţumesc, Henry. Domnişoara Rossiter doarme?

— Da, domnule. Cu siguranţă, domnule.

Bătrânul avea clasă. În felul său, era un gentleman din vechiul Sud.

Expresia de pe faţa lui Hunter era un amestec de incertitudine şi jenă.

— Bine! Va trebui s-o trezesc. N-ai putea... nu, o să mă duc chiar eu. Unde e camera ei?

— Oh! O veţi găsi foarte uşor, domnule. Mai e un domn care stă în faţa uşii. Oricum, pe mine nu m-ar fi lăsat să intru.

Henry avea multă clasă şi era mult mai fin decât Mellini.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul în tăcere, înţelegându-se perfect. Apoi Hunter îl întrebă:

— De cât timp lucrezi în această casă, Henry?

— Ei bine, domnule, de... nu de multă vreme.

— Mai sunt şi alţi servitori?

— Două femei de culoare, domnule.

— Ia-le, Henry şi pleacă cu ele de-aici. M-ai înţeles. Depărtaţi-vă de această casă fără să mai pierdeţi timp.

Bătrânul negru îl privi ciudat.

— Ştiam eu că avem necazuri, domnule Frank.

— Nu pentru multă vreme, Henry. În curând se va termina, dar ar fi mai bine să nu fiţi aici când va veni furtuna.

— Sigur, domnule. Aveţi perfectă dreptate!

Hunter îl lăsă pe bătrân în bucătărie şi urcă la primul etaj.

Un tip stătea tolănit pe un scaun în faţa unei uşi de pe la mijlocul culoarului. Se îndreptă imediat când îl zări pe Hunter şi întinse mâna spre ceaşca cu cafea.

— Mulţumesc, zise el. Aveam mare nevoie.

— Şi eu, zise Hunter cu o voce plină de răceală.

Îşi arătă cartea de vizită şi zise:

— Mickey te cheamă jos.

Tipul făcu ochii mari văzând asul de pică. Răsturnă scaunul ridicându-se în picioare şi se scuză cu jumătate de glas retrăgându-se cu o atitudine plină de respect. Se opri o clipă lângă scară, se întoarse şi făcu un mic semn cu mâna, după care coborî în fugă scara.

Hunter nu avea nici un plan. Nu avusese niciodată. Îşi urmase instinctul chiar din momentul în care intrase în casă. Intenţia lui era să ia fata şi să fugă.

O veioză mică lumina discret un dormitor superb, foarte feminin. Patul era răvăşit şi gol. Domnişoara superpisică se

instalase confortabil într-un fotoliu mare de lângă fereastră. Era înaltă, zveltă, blondă şi goală.

Avea ochii mari şi luminoşi şi se uită la el cu interes, fără să pară surprinsă sau deranjată de prezenţa lui.

Hunter aşeză ceaşca pe o măsuţă şi se apropie încet de fereastră.

— Eşti nou, zise fata care se afla în spatele lui.

Avea o voce blândă care nu trăda nici supărare, nici frică, dar care nu era totuşi normală.

— După mine nu va mai fi nimeni, zise el. Pot să te scot de-aici dacă vrei.

Ea nu făcu nici un efort ca să se acopere.

— Şi unde m-ai duce?

Se întoarse şi o privi fix.

— Afară, în altă parte. Pe urmă o să-mi spui tu unde vrei.

— În sfârşit, zise ea suspinând, a venit şi la mine prinţul fermecat. Asta e o nouă tactică? Voi nu obosiţi niciodată?

Hunter se uită lung la ea. Era într-adevăr foarte frumoasă şi era uimitor că pe drumul naţional 41 nu avusese loc nici un accident.

Fata nu avu nici o reacţie.

Hunter se aplecă şi îşi aşeză uşurel mâna pe pântecele ei. Ea nu făcu nici un gest, nici o mişcare.

După ce-şi trase mâna, pe buricul fetei apăru o medalie.

— Chiar sunt foarte obosit, zise el încetişor. N-am de gând să-ţi înşir gogoşi. Dacă vrei să mergi cu mine, haide! Dacă n-ai încredere, rămâi.

Ea luă medalia şi o întoarse cu faţa spre lumină.

— Ce e asta?

— O medalie de trăgător de elită.

În ochii fetei apăru o lumină nouă.

— Cum să cred? zise ea.

Hunter dădu din umeri şi-i zise:

— Habar n-am. Trebuie să hotărăşti singură.

— Cum ai să mă scoţi din casă?

— Pe jos, fără să ne grăbim. Fără scandal, fără probleme.

— Aşa?

El schiţă un zâmbet.

— Da, aşa.

— Şi sora mea?

— Ce e cu sora ta?

Fata suspină.

— S-o lăsăm. Nu va veni, nu-l va părăsi.

— Sora ta e nevasta lui Sciaparelli?

— De parcă n-ai şti!

Hunter se înfioră. Îşi dădu subit seama de situaţie aşa cum ar apărea unei terţe persoane. Avea impresia că e scindat în două; prima trăia această aventură ireală, a doua o observa pe prima. Se afla în faţa unei tinere femei blonde, de o mare frumuseţe care stătea nemişcată într-un fotoliu, complet goală, şi vorbeau banalităţi, deşi în jurul lor îi pândea moartea. Nici unul dintre ei nu se comporta de parcă ar fi ştiut că fata era goală.

Hunter tresări, apoi se auzi zicând:

— Nu, nu ştiam, dar asta explică multe lucruri. Shorty e mort. L-au lichidat.

Ea făcu ochii mari apoi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, zise Hunter. Dar cred că e mai bine să ştii.

Ea ridică capul. Avea ochii umezi şi privirea tristă.

— Da, şopti ea. Mă resemnasem.

Asta îl agasă pe Hunter.

— Cu atât mai bine pentru tine, zise Hunter. Acum Shorty se poate odihni în pace.

— Ştiu că poate să pară cam dur, dar nu asta simt, zise ea suspinând din nou. Voiam să spun...

— Nu mai am timp, zise Hunter întrerupând-o. Trebuie să plec, cu sau fără tine.

Ea se ridică imediat din fotoliu, alergă spre şifonier, alese o rochie şi o îmbrăcă.

— Să mergem, zise ea.

Hunter îi aruncă sandalele.

— Îţi vor fi cu siguranţă de folos, spuse el.

Ea se uită la el gânditoare apoi se încălţă. Apoi îl luă de mână şi ieşiră pe culoar.

— Trebuie să-i spun surorii mele Suzy, şopti ea.

Hunter scutură din cap.

— Îi telefonezi mai târziu.

Hunter o duse până la capătul culoarului şi o coborî scara. Aproape că traversaseră holul, când Sciaparelli ieşi din salon.

Şeful mafioţilor avea vreo treizeci de ani, o privire răutăcioasă şi o siluetă fină. Privirea lui plină de răceală se opri mai întâi asupra fetei, apoi trecu la Hunter.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Ştii foarte bine, răspunse cu răceală Hunter. Nu complica situaţia şi mai mult.

Sciaparelli nu se mişcă.

— Ce ai cu ea?

— Ştii perfect de bine ce am cu ea, Sciaparelli. Nu-ţi face griji, nu va suferi nici un afront. Vrem doar să-i vorbim.

— Poţi să-i vorbeşti aici, Frankie. Ea nu pleacă.

— Nu e deloc bine ce faci, îi zise Hunter. Asta o situează într-o poziţie proastă faţă de toată lumea.

Fata părea din ce în ce mai surprinsă, uluită. Se adresă cumnatului ei:

— Cine e acest om, Charles?

— Gestapo-ul, răspunse Sciaparelli care începea să cedeze. Cooperează cu el. El n-a luat-o de nevastă pe sora ta.

Sciaparelli le întoarse spatele şi intră în salon.

Hunter porni din nou spre ieşire trăgând-o pe fată după el.

— Formidabilă, şopti el la urechea fetei. Ai fost formidabilă.

Dar fata nu era de aceeaşi părere. Nu jucase deloc teatru.

Se opri brusc şi vru să-şi elibereze mâna. Începu să ţipe răsucindu-se.

Mellini apăru în fugă.

— Încetează, Jenny! strigă el. Potoleşte-te!

Îi făcu cu ochiul lui Hunter şi le deschise uşa.

Hunter îi făcu şi el cu ochiul, luă fata în braţe şi o scoase afară. Ea nu se mai zbătea, dar Hunter îi simţea inima bătându-i cu putere.

— Vei avea nevoie de o maşină, îi zise şeful gărzilor de corp venind după ei. O vrei pe-a ei? E un adevărat bolid.

— OK! zise Hunter. Adu-mi-o.

Mellini se depărtă în grabă şi reveni foarte repede, frânând scurt pe pietrişul din faţa peronului. Deschise portiera lui Hunter, acesta o împinse pe fată înăuntru, apoi Mellini trânti portiera şi rămase aproape în poziţie de drepţi în timp ce Hunter se instala la volan.

Hunter se uită la el exact înainte de a demara. Şeful gărzilor de corp îl privea ţintă.

— Nu mai suntem chiar atât de mulţi, Frankie, zise el.

— Nu-ţi face griji, răspunse Hunter cu o voce liniştitoare. Oamenii mei trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Ce le spun dacă mă întreabă unde eşti?

— Spune-le că nu trebuie să întrebe, spune Hunter demarând.

Fata stătea bosumflată. În timp ce traversau Peach Tree Road, Hunter îi zise:

— La ce te aşteptai, Jennifer? Să le arăt medalia mea de

trăgător de elită şi pe urmă să-i împuşc pe toţi? Ţi-am spus că plecăm fără să facem scandal.

— Nu înţeleg nimic, zise ea cu o voce agasată.

— Să nu crezi că eşti singura care nu înţelege nimic. Închipuieţi stupefacţia acestor oameni când îşi vor da seama că i-am tras pe sfoară.

Ea se gândi la vorbele lui şi chicoti. Hunter o prinse de mână.

— Aşa parcă e mai bine, zise el.

— Îmi pare rău, dar nu pot să mă abţin.

Ea îl prinse de braţ şi se agăţă bine de el.

Era mai bine aşa. O mică criză de nervi era mai nimic faţă de ce îndurase bietul Shorty Wilkins. Cu atât mai mult cu cât Hunter era convins că şi pe fată ar fi aşteptat-o aceeaşi soartă.

— Nu-ţi face griji, zise Hunter cu o voce liniştitoare. Totul va fi bine.

Ea se aplecă spre el şi îşi lipi faţa de umărul lui.

De data asta, lupta se anunţa interesantă.

CAPITOLUL VI

Hunter îi aduse fetei un pahar cu cafea. Acum o urmărea cu privirea din cabina telefonică, în timp ce forma numărul de la Washington al lui Hal Brognola.

O voce somnoroasă răspunse la a cincea sonerie.

— Eu sunt, Hunter. N-am mult timp. Trezeşte-te.

— Stai puţin! zise celălalt, a cărui voce deveni subit foarte clară. Dă-mi numărul tău, să te sun.

— N-am timp, zise Hunter. Dacă nici pe linia ta privată nu se poate vorbi, atunci...

— Nu se ştie niciodată. Stai puţin să fac branşarea.

Hunter aşteptă în timp ce Brognola, care era poliţistul numărul doi din Statele Unite, punea în funcţiune sistemul de bruiaj. Era de înţeles. Legăturile dintre Hunter şi Brognola erau strict neoficiale şi extrem de riscante pentru omul de la *Justice Department.*

— OK! zise Brognola după o serie de pârâituri. Putem vorbi. Cum stă treaba în Georgia?

— Ai şi aflat?

— Natural. Cum pui piciorul undeva, imediat se află. Cărui fapt datorez onoarea de a fi fost trezit cu noaptea în cap?

Hunter râse încetişor.

— Să-ţi spun drept, nici mie nu-mi plac apelurile astea, Hal. Dar trebuie să-mi faci rapid un serviciu.

— Orice, cu excepţia nevestei, serviciului şi vieţii!

— Am nevoie de un om de legătură la faţa locului. Cunoşti vreun indigen în stare să-mi dea o mână de ajutor fără să stârnească pe toată lumea?

Brognola se gândi puţin şi răspunse:

— Cred că da. S-ar putea. Dar va trebui să-l contactezi chiar tu. Dacă îţi propune să te ajute, poţi avea încredere în el.

— Un tip de la F.B.I.?

— Nu, nici vorbă! Sunt mult prea departe de tipii ăştia, din cauza birocraţiei administrative. Ai cu ce să scrii?

— Da, te ascult.

Brognola îi spuse un nume, îi dădu un număr de telefon, apoi adăugă:

— E tânăr, e inteligent şi vrea. S-ar putea să fie omul pe care-l cauţi, dar nu-i vorbi de mine, bătrâne, şi fii prudent.

— Am înţeles, zise Hunter. Mulţumesc.

— Începând de mâine dimineaţă voi supraveghea regiunea aceea ca un vultur. Dă-mi de ştire dacă omul nostru nu-ţi convine.

— Cu siguranţă.

— Asta e noaptea telefoanelor clandestine. Prietenul nostru comun mi-a telefonat în urmă cu câteva ore. Voia neapărat să vorbească cu tine.

— Am fost departe de telefon, îi explică Hunter. Ce voia?

Prietenul despre care era vorba se numea Leo Turrin. Turrin era un mafiot important din Pittsfield şi totodată agent F.B.I. lucrând sub ordinele lui Brognola.

— Să te prevină că bătrânii din *Commissione* complotează din nou lichidarea ta. Au comandat o echipă de asasini pentru apărarea intereselor lor în Atlanta.

— Asta e tot?

— Nu. Şeful lor e un as de pică pe nume Domino. El şi oamenii lui vor sosi cu avionul care aterizează la şase. Peste mai puţin de o oră.

— Exact.

— Asta e, bătrâne! Te caută. Prietenul nostru mi-a spus că sunt vreo douăzeci şi cinci, aleşi pe sprânceană.

— Cu ce vin? Cu un avion particular?

— Da. Proprietatea celor din *Commissione.* Vrei numărul cursei?

— De ce nu?

Hunter notă numărul şi zise:

— Mulţumesc, Hal. O să văd dacă voi putea să-ţi ofer un mic cadou.

— De fiecare dată când îi seceri pe ticăloşii ăştia, îmi faci un cadou. Ai grijă de fundul tău.

— Nu fundul meu îi interesează!

— Atunci ai grijă de restul, şi sună-l pe prietenul nostru de îndată ce poţi. E cam îngrijorat.

— Nu ca noi.

— Nu, nu ca noi.

Hunter zâmbi gândindu-se cât de asemănătoare erau convorbirile lor telefonice, apoi închise şi se întoarse la maşina în care se afla fata.

Era într-adevăr o Corvette, Reynolds avusese dreptate. Nu arăta deloc ca o maşină normală, dând tot timpul impresia unui animal feroce care voia să atace.

Îi zâmbi fetei, răsuci cheia în contact şi părăsi parcarea supermarketului. Hunter o întrebă:

— În cât timp ajungem la aeroport?

— Vrei să mă trimiţi undeva?

Hunter scutură din cap.

— Nu, dar vreau să fiu acolo pentru un avion care soseşte la orele şase. Fata aruncă o privire spre ceasul de la bord.

— Ia-o pe autostrada 285. Ăăă... fă la dreapta la următorul semafor.

Străzile erau pustii. În trei minute ajunseră pe drumul naţional. În acest timp, Hunter fiind absorbit de conducerea maşinii, conversaţia era redusă la strictul necesar.

— Cum ai reuşit? întrebă în cele din urmă fata.

— Ce?

— Ai intrat în casa aceea şi ai preluat controlul. Toţi făceau plecăciuni şi se grăbeau să-ţi îndeplinească dorinţele. Charles ţi s-a adresat cu un alt nume. Cum ai reuşit?

— Ca un iluzionist, îi explică Hunter. Creez imaginea unui anumit personaj pe care ei îl aşteaptă. Mă folosesc împotriva lor de propriile lor obiceiuri stupide. Ăsta e preţul pe care-l plătesc pentru intrigile pe care le pun la cale.

— Dar se uitau la tine şi nici unul nu te-a recunoscut.

— Ce înseamnă o faţă? Nimic altceva decât un ansamblu de trăsături. Trebuie să-i adaugi o notă de personalitate. În momentul acela compun o personalitate care le pare familiară.

— Eu n-aş putea să-ţi uit niciodată faţa, zise ea.

— Iar eu n-aş putea niciodată să-ţi uit corpul, spuse Hunter râzând. Şi tu creezi o iluzie.

Râse şi ea, apoi îi mărturisi:

— Asta îi obligă să păstreze distanţa. Mă bucur de o anumită poziţie în casa lui Charles. Nici unul n-ar îndrăzni să pună mâna pe mine.

Aşa se explica ţinuta în care o găsise Hunter, dar asta nu răspundea tuturor întrebărilor pe care şi le punea în legătură cu ea.

Când pătrunseră pe autostradă şi începură să depăşească cele câteva maşini care mergeau cu viteză legală, fata luă microfonul şi branşă aparatul de emisie-recepţie.

— Ar fi mai bine să aflăm dacă sunt poliţişti pe autostradă. Nu e momentul să fim opriţi pentru depăşirea vitezei legale.

— OK! zise Hunter zâmbind.

Vocea şi faţa ei suferiră o transformare uimitoare în timp ce se

adresa diferiţilor camionagii.

— Aici Steaua Matinală, şopti ea cu o voce senzuală. Caut un camion de 285, direcţia nord...

Un tip îi răspunse imediat:

— Bufniţa Urlătoare te ascultă şi-ţi vorbeşte, frumoasa mea. Am părăsit adineauri Orlando şi gonesc spre nord. Vino să mă luminezi cu farurile.

Fata îi zâmbi lui Hunter şi continuă cu vocea ei sexy:

— Îmi placi, Bufniţă Urlătoare, şi îmi place viteza ta. Merg spre sud ca să luminez totul în calea mea. Uită-te în spate şi spune-mi ce vezi...

— Bunătate divină! exclamă camionagiul. Ţi-am cerut să mă luminezi cu farurile tale, nu să mă goneşti de pe drum!

— Afacerile înainte de orice, zise ea cu insistenţă. Uită-te în spatele tău, Bufniţa mea...

— Nu e nici o maşină pe toată şoseaua. Poţi goni până la frontiera Floridei cu bolidul tău!

Fata chicoti în microfon.

— Ne mai întâlnim noi, Bufniţa mea. Mulţumesc pentru informaţii şi drum bun. Gândeşte-te la mine...

— Numai asta fac, frumoaso. Noroc...

Fata lăsă microfonul şi se adresă lui Hunter:

— Poţi să accelerezi, nu e nici un poliţist.

— Aşa am înţeles şi eu, zise el fără să accelereze totuşi. Avem destul timp ca să ajungem.

— Ţi-e frică, zise ea glumind. Şi văd că nu prea ai apreciat prestaţia mea la microfon.

Hunter dădu din umeri.

— Cred că e distractiv pentru camionagii.

— Nu e decât un joc ca să mă distrez, zise ea întorcând capul ca să privească drumul.

— E maşina ta, nu mă apuc eu s-o critic!

— Adevărat, răspunse ea. Nici tu, nici alţii. Dar ce e rău în asta? Spune-mi. Nu e decât un joc, şi toată lumea ştie asta. Niciodată n-aş putea să vorbesc astfel unui bărbat faţă în faţă. M-ar pufni râsul. Dar la microfon te bucuri de anonimat şi numele de cod îţi permite să adopţi o a doua personalitate. În asta constă tot hazul. Te foloseşti des de CB?

— Nu, nu prea, răspunse Hunter.

— De asta nu înţelegi.

— Ba da, înţeleg, protestă el.

— Deloc, insistă ea. Am o teorie. Cred că CB-ul dezvăluie

adevărata natură a omului.

— Serios?

— Fenomenul CB-ului tinde să arate că există un tip care se ascunde cu grijă în spatele feţei încruntate a omului de pe stradă. Toată lumea se arată politicoasă, deschisă şi vorbeşte cu căldură la radio. Înainte îmi puneam tot felul de întrebări în această privinţă. Eram convinsă că cei care vorbeau pe calea undelor erau doar tipi bine. Apoi, într-o zi, am avut surpriza vieţii mele. Am descoperit că unul dintre amicii mei anonimi era un domn odios care locuia pe aceeaşi stradă cu mine. Copiii se tem de el. Dar e o adevărată drăgălăşenie imediat cum începe să vorbească la microfon. Numele lui de cod e Motanul. Personalitatea lui e complet diferită. Când începe să comunice acoperit de anonimat, tipul îşi dezvăluie personalitatea profundă, pentru că nimeni nu ştie că are de-a face cu Monstrul de pe Paces Ferry Road.

— Asta e teoria ta?

— Pe scurt, da. Toată lumea preferă să se arate blândă şi politicoasă. Ăsta e instinctul natural. Dar toţi adoptăm personalităţi agresive pentru a face faţă celorlalţi. Cu siguranţă că un psiholog ar putea să explice foarte bine fenomenul. La microfon suntem doar o voce anonimă şi nimeni nu ne recunoaşte, aşa că putem să ne dăm drumul, să fim amabili. E chiar iluzionismul de care vorbeai, dar în celălalt sens.

— Interesant, mărturisi Hunter. O să mă gândesc la asta.

— La fel ca şi cu sexualitatea.

Hunter o privi scurt.

— Cum? zise el.

— E mai plăcut să faci dragoste când eşti anonim.

Hunter râse.

— Nu-mi dau seama. N-am încercat niciodată. Tii ai încercat?

— Eu, da, răspunse ea cu o voce aproape ameninţătoare.

Tăcu imediat, fără să pară dispusă să-i dea alte detalii.

Hunter nu insistă. Subiectul ăsta nu-l privea. Deocamdată.

Merseră în tăcere. Când apărură luminile aeroportului, ea zise:

— Acolo e. O iei pe a doua ieşire.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Tu n-ai un nume de cod?

— Am mai multe, dar nu pentru transmisiile CB.

— Aş putea să-ţi dau unul. Supertip.

— Mulţumesc, zise Hunter.

— N-ai pentru ce. De ce mergem la aeroport?

— Vreau să văd un grup de vânători de capete.

— Ce?

— Sosesc nişte tipi care vin special să mă facă bucăţele, îi explică Hunter. Vreau să ştiu cine sunt.

— Poate că n-am dreptate, zise ea.

— Poftim?

— Poate că teoria mea nu se aplică tuturor în acelaşi fel.

— Acum despre ce teorie vorbim?

— Despre amândouă. O să văd. Te voi ţine la curent.

Hunter zâmbi şi coti pe drumul care ducea la aeroport. Această conversaţie nu-i adusese nimic util pentru misiunea lui, dar mai avea timp să se informeze. Era mai important să stabilească legături amicale cu cumnata marelui mafiot din Atlanta.

Hunter îşi zise că războiul ăsta era din ce în ce mai interesant.

CAPITOLUL VII

Aeroportul din Atlanta era unul dintre cele mai importante din Statele Unite, numai că la orele şase fără un sfert dimineaţa pasagerii lipseau aproape cu desăvârşire şi activitatea era foarte redusă.

Hunter se plimbă printre puţinii călătorii din aeroport şi văzu în cele din urmă un agent. Îl opri, îl trase într-un colţ liniştit şi îi arătă o legitimaţie spunându-i:

— N-am mult timp la dispoziţie. Trebuie să ştiu în ce colţ debarcă pasagerii unui avion particular. Un avion mare.

Poliţistul se uită la el cu un aer tâmp şi adormit.

— Trebuie se te uiţi la orar, zise el.

— Ţi-am spus că e un avion particular, bătrâne. Unde-ţi debarcă pasagerii?

— Păi, habar n-am! Trebuie întrebat turnul.

— Cine e de serviciu? întrebă Hunter.

— Căpitanul Newly. Jim Newly. Cobori un etaj şi...

— Găsesc eu, mormăi Hunter.

Se uită fix la ecusonul numerotat al agentului de parcă ar fi vrut să şi-l întipărească în minte, apoi păru că se răzgândeşte. Coborî glasul şi zise cu un ton confidenţial:

— Ce părere ai de Newly? Pot conta pe el pentru o intervenţie federală? Am nevoie de ajutor şi nu am timp să-mi anunţ colegii.

Agentul avu o scurtă ezitare.

— Poţi să-i ceri să scoată revolverul. Îi place la culme. Va face tot ce vrei.

— Vrea?

— Ca nimeni altul.

Hunter îl bătu prieteneşte pe umăr şi îl lăsă acolo. Adevărul era că nu mai avea timp şi trebuia să găsească un plan. Descoperi imediat biroul agenţilor. Doi ofiţeri în uniformă verificau foaia de serviciu prinsă pe perete şi o femeie tânără aranja nişte hârtii într-un sertar de birou. Uşa unui mic birou rămăsese deschisă şi Hunter putu să zărească un tip într-un costum mototolit care bea cafea şi mânca gogoşi în timp ce-şi citea ziarul.

Hunter îl examină cu atenţie pe căpitanul Newly în timp ce trecea pe lângă ceilalţi doi tipi în uniformă. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, talie mijlocie şi corpolenţă potrivită, poate

totuşi puţin cam gras, dar cu o faţă de lup insuficient îmblânzit.

— Dumneata eşti Newly? întrebă Hunter.

— Eu. Ce s-a întâmplat?

Hunter îşi deschise portofelul şi i-l întinse rapid.

— Mackey, de la trezorerie, îl anunţă el închizând portofelul pe care îl puse imediat în buzunarul interior al hainei. Nu te ridica. Vreau să-ţi cer doar un mic serviciu.

Îi întinse căpitanului o foaie de hârtie.

— Un avion particular soseşte de la New York. Probabil că în momentul ăsta e în legătură cu turnul de control. Aş vrea să ştiu unde-şi va debarca pasagerii.

— Nu e greu, răspunse căpitanul ridicând receptorul telefonului.

Vorbi un moment cu turnul de control, află ce voia să ştie Hunter, apoi închise şi-i dădu informaţiile.

— Nimic altceva, ăăă...

— Mackey...

— Exact.

Hunter se prefăcu că ezită, apoi zise:

— Ştii, e doar o simplă supraveghere de rutină. Dar dacă ai putea să-mi dai doi-trei oameni, mi-ar prinde tare bine. Nu cred că voi întâmpina rezistenţă dar...

Căpitanul zâmbi şi se ridică de pe scaun.

— Nici o problemă, zise el. Voi veni şi eu. Iar ţi-am uitat numele.

— Mackey.

— Exact. Vrei o gogoaşă, Mackey?

Hunter refuză politicos.

— Atunci o să mergem, zise căpitanul.

Luă paharul cu cafea şi îi chemă pe cei doi bărbaţi în uniformă în timp ce ieşea din birou.

Hunter se luă după el.

— Îmi faci un mare serviciu, Newly. Îţi sunt foarte recunoscător.

— N-ai pentru ce. Eşti la mine acasă, pe teritoriul meu. N-aş vrea să se petreacă cine ştie ce fără să fiu informat. Nu?

— Normal, răspunse Hunter.

— Ia spune-mi, Mackey, de fapt, despre ce e vorba? Şi să nu-mi înşiri gogoşi.

Hunter îşi jucă rolul la perfecţie, insistând asupra caracterului foarte discret al misiunii sale.

— Să spunem că vrem doar să verificăm identitatea acestor

pasageri, conchise el.

— Aiurea! exclamă căpitanul. Auzi, de la trezorerie!

Hunter zâmbi, apoi zise cu un ton confidenţial:

— Ştii că în Irlanda se petrec lucruri foarte neplăcute.

Văzând lucirea bruscă din privirea căpitanului, Hunter trase concluzia că puteai obţine orice de la el, cu condiţia să nu-i spui nimic precis. Căpitanul era sprinten la minte şi ajungea foarte repede la propriile sale concluzii.

— Arme, nu-i aşa? Pretinzi deci că le vor trece prin acest aeroport?

— N-am spus asta, căpitane. Dar posibilităţile sunt... să spunem... posibile. După informaţiile noastre...

— E nevoie de forţă, nu? Aici, imediat. De ce nu? Ar trebui să aruncăm o privire prin bagajele lor.

— Mă gândesc că în timp ce îi supraveghez, voi aţi putea descoperi o încălcare oarecare a regulamentului...

Căpitanul apucase deja momeala şi se pregătea cu veselie s-o înghită.

— Cine sunt tipii ăştia, Mackey? Şi nu-mi umbla cu tot felul de basme! Eşti pe aeroportul meu, am dreptul să ştiu ce vor indivizii ăştia să treacă.

Ajunseseră la locul indicat. Acea parte a holului era complet goală. Un perete mare de sticlă se întindea deasupra unei rampe de acces şi unei zone de serviciu. Lângă fereastră era o uşă din oţel care dădea spre zona de serviciu. Se aflau la parter.

— Vor trece pe uşa asta? întrebă Hunter.

— Nu, vor coborî pe partea asta a avionului, apoi vor ocoli pe la spate pentru a intra în altă clădire. Încă nu mi-ai răspuns, Mackey. Cine sunt tipii ăştia?

— Mafia, Newly.

Căpitanul făcu ochii mari de plăcere şi aruncă o privire spre oamenii lui, zâmbind cu toată gura.

— O captură de zile mari! se extazie el.

— S-ar putea să-ţi iasă pe gât, Newly, zise Hunter. Nu încerca să-i dobori pe aceşti oameni. Sunt periculoşi.

— De câţi tipi e vorba? întrebă căpitanul.

— Un grup. Credem că au venit pentru o întâlnire regională.

Ochii căpitanului se luminară din nou, dar de data asta privirea lui era îngrijorată. Totuşi zise cu o voce calmă:

— E logic. Ai auzit de chestiile de azi-noapte?

— Cunoaştem, zise domol Hunter.

Căpitanul luă microfonul micului emiţător agăţat la centură şi

începu să ceară de urgenţă întăriri.

Hunter se prefăcu că se supără.

— Ce faci?

— Uşurel, Trezorerie! mormăi căpitanul. Eu răspund de acest aeroport. Fă-ţi treaba ta, eu mi-o voi face pe-a mea, deşi s-ar putea s-o fac şi pe a ta în acelaşi timp. Ai venit să arunci o privire, mulţumeşte-te cu asta. Ţi-ar plăcea să ai amprentele lor digitale?

— Asta s-ar putea să te coste scump, Newly.

— Mă doare-n cot, sunt bogat, zise căpitanul. Nu te amesteca în treburile mele, Mackey!

Acum avionul se vedea bine şi se apropia fără grabă de zona de debarcare.

Agenţii în uniformă alarmaţi de Newly soseau din toate părţile şi luau poziţie. Două maşini cu girofar goneau spre avion în intenţia de a-i bara calea.

Hunter se adresă lui Newly:

— Să nu zici că nu te-am prevenit, Newly. Dacă nu chemi înapoi hoarda asta de curcani, să ştii că mă retrag imediat. Nu glumesc.

— O să-ţi arăt de ce sunt în stare curcanii, bombăni Newly.

Dădu ordine în microfon, îşi instală oamenii şi verifică fiecare detaliu.

Poate că era cam repezit, dar era de o extraordinară eficacitate. Newly îşi cunoştea bine treaba. Ieşi din hol şi dădu alte ordine. Avionul se opri.

Hunter zâmbi, aprinse o ţigară şi se postă calm lângă fereastră.

Hunter era singur că nu se va trage nici un foc de armă. Inamicul era mult prea profesionist. Nu avea nici un sens să se înceapă o luptă cu agenţii care asigurau securitatea aeroportului. Mafioţii aveau să suporte scotoceala umilitoare fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

Dar incidentul îi va face să piardă timp, îi va enerva şi poate că asta îi va oferi lui Hunter o posibilitatea de a acţiona.

Rămase nemişcat şi îi urmări cu privirea pe oamenii lui Newly în timpul debarcării vânătorilor de capete.

Primul tip care coborî scara purta o armă sub haină. Hunter se uită la el cu atenţie, ca să-şi amintească faţa lui. Tipul avea un aer de lehamite de parcă ar fi fost cu totul indiferent la gesturile bruşte ale poliţiştilor.

La şase şi douăzeci de minute, poliţiştii controlaseră şi

interogaseră douăzeci şi trei de oameni, iar câţiva agenţi urcaseră şi în avion ca să-l scotocească.

Newly intră în hol şi se apropie de Hunter zâmbind cu satisfacţie.

— Nu speram că te mai găsesc pe-aici, Trezorerie! Credeam c-ai plecat.

— Eşti un tip tare, Newly, zise Hunter. Şi acum?

— Nimic, zise căpitanul cu un aer destins. Tipii aveau toţi permis de port-armă. Nu-mi vine să cred. Individul care le-a acordat permisele e un judecător federal. Cum nu se poate mai legal. Totuşi, voi scotoci cala şi voi face o listă cu tot ce se află acolo. Să treci mâine pe la biroul meu ca să-ţi dau şi ţie o copie.

— Foarte bine, zise Hunter care ţinea în continuare sub observaţie avionul.

— Aştepţi pe cineva?

— E unul care încă n-a ieşit, zise Hunter. Şeful lor.

În clipa aceea Hunter îl zări coborând din avion între doi agenţi în uniformă.

Acel om pe care nu-l văzuse niciodată era un as de pică. Anatomia lui de ucigaş se datora felului în care îşi ţinea capul, după cum se deplasa, după croiala hainelor, după felul în care părea că niciodată nu se uita fix la un punct precis, observând totuşi cu acuitate tot ce-l înconjura.

Privirile lor se întâlniră o fracţiune de secundă şi Hunter avu impresia foarte clară că şi celălalt îl recunoscuse.

— Ăsta e omul tău, Newly, îi zise el căpitanului. Bagă-l la teasc! Descoperă-i adevărata identitate şi vei avea de ce să-ţi aduci aminte toată viaţa.

Căpitanul se uită pe rând la ucigaş şi la Hunter, unul afară, celălalt în hol alături de el. Privirea lui era uimită, intrigată. În mintea i se agitau gânduri foarte confuze.

Dar Hunter avea prea mult respect pentru căpitan ca să mai prelungească situaţia. Îi întinse mâna.

— Bravo, Newly. Spor la treabă.

Apoi se îndepărtă în grabă.

Războiul din Atlanta se complica. Hunter trebuia să-şi revizuiască planurile. Inamicul mai avea încă posibilitatea să-l încercuiască.

Trebuia să plece în recunoaştere şi să strângă câteva informaţii mai înainte ca poliţia să invadeze teritoriul pe care avea de gând să-l radă.

Şi mai trebuia să protejeze doi aliaţi care aveau încredere în el

şi care ar fi putut să sufere dacă nu lua toate măsurile de precauţie.

Urcă în maşină şi îi zise fetei:

— Să mergem, domnişoară superpisică. Ia microfonul. E momentul să ne folosim de el.

CAPITOLUL VIII

Numit recent şeful unui grup federal de combatere a gangsterilor din Georgia, David Ecclefield era poate puţin cam tânăr pentru responsabilitatea încredinţată, dar nici unul dintre oamenii aflaţi sub ordinele lui nu avea nimic de obiectat.

Mintea vioaie şi reacţiile fulgerătoarea ale tânărului şef garantau faptul că Ecclefield nu era un funcţionar care să se împotmolească în procedurile birocratice, nici să cadă într-o senilitate precoce. Era dur şi făcea prea puţin caz de regulile respectate în mod normal de egalii săi. Dar asta nu însemna că lucrurile se ameliorareră de la sosirea sa în Georgia.

Cu câteva zile înainte fusese la Washington pentru a-şi consulta superiorii şi în cele din urmă bătuse cu pumnul în masă explicându-le că Sudul se schimbase, mai ales când era vorba de lumea crimei.

— Uitaţi folclorul! izbucnise el. Plantaţiile, bumbacul şi sclavii au dispărut. Scarlett O'Hara e un personaj dintr-o carte demodată! *Pe aripile vântului* şi-a trăit traiul! Încercaţi să înţelegeţi că primarul Atlantei e *negru!* Regiunea Atlantei este una dintre cele mai populate din Statele Unite. Este capitala întregii industrii din sud-est şi centrul cultural cel mai important. Are echipe de fotbal, de baschet şi de base-ball de renume mondial. Trăiesc aici o mulţime de autori, de pictori, de sculptori. E un oraş al secolului XX, domnilor. Sunt peste o mie de industrii de toate felurile. Se construiesc avioane, se fabrică îngrăşăminte, se montează maşini, se fac conserve, produse congelate, hârtie şi mobilă. Trec pe-acolo trei drumuri naţionale. Aeroportul este unul dintre cele mai active din Statele Unite. Există trei ziare cotidiene, treizeci şi opt de posturi de radio şi de televiziune. E un centru financiar, sediul uneia dintre băncile Rezervei federale. E un oraş complex, în plină dezvoltare. Asta e motivul pentru care mafia s-a instalat acolo. Doar nu credeţi că a venit doar ca să se bucure de deliciile bucătăriei sudiste!

Îşi trăsese sufletul şi continuase imediat:

— Regiunea metropolitană a Atlantei este formată din cincisprezece comitate şi o mulţime de orăşele. Numărul organizaţiilor politice este incalculabil şi pot să spun că aproape mi-e imposibil să le controlez pe toate. Nu pot să întreprind nici o acţiune eficace cu o mână de agenţi şi câţiva experţi legali. Mă

întrebaţi de ce ia amploare crima organizată? Priviţi statisticile. La capitolul crimă, Atlanta se situează undeva între New York şi Washington. Câţi agenţi federali sunt la Washington? Câţi la New York?

Discursul lui nu fusese prost primit, dar câţiva se încruntaseră. Ecclefield nu obţinuse nimic. I se făcuseră câteva promisiuni şi i se oferiseră scuze.

Şefii pretinseseră că departamentul avea multe probleme în acel moment – probleme grave. *Justice Department* era mai criticat ca niciodată. Singura soluţie era să se facă uitat un timp.

Publicul cerea reducerea efectivelor guvernului federal; deci era imposibil să i se trimită alţi agenţi.

A doua zi după întoarcerea din capitală, Ecclefield se afla la biroul său şi citea rapoartele poliţiei, precum şi pe cele ale pompierilor, referitoare la incidentul petrecut în ajun lângă Kennesaw. Ecclefield citea cu rapiditate şi reţinea aproape totul datorită memoriei sale fabuloase. Deodată sună telefonul.

Vocea interlocutorului său era politicoasă dar rece, iar tonul impunea respect. Ecclefield ascultă.

— Ecclefield la telefon.

— Linia ta telefonică e „curată”, Ecclefield?

— Sper. Cine e la telefon?

— E mai bine să nu-ţi spun. Vei înţelege stând de vorbă.

— Formidabil. Despre ce vom vorbi?

— Crima organizată e specialitatea ta, nu?

— Exact. A ta care e?

— Aceeaşi, dar procedeele mele sunt diferite. Numele de Charles Sciaparelli îţi spune ceva?

— Fireşte, amice.

— Atunci să-ţi dau un detaliu în plus pentru dosarele tale. Sciaparelli conduce operaţiunea Bluebird printr-un om de paie. Acolo are cartierul general al contrabandei. În realitate transporta arme, alcool şi droguri. Mă urmăreşti?

— Pas cu pas. Pot să mă folosesc de aceste informaţii ca să acţionez?

— Da, dar nu vei descoperi nici o legătură între Bluebird şi afacerile lui Sciaparelli. Câştigurile sunt reciclate prin diferite societăţi, apoi banii sunt spălaţi prin afaceri legale. Caută-l pe un anume Walters, care e un adevărat geniu al finanţelor. El se ocupă de detalii. Vei găsi tranzacţiile în scriptele lui, dacă vei reuşi să pui mâna pe ele.

— Stai să notez. Walters... cu un S?

— Exact. Are biroul lângă Five Points.

— Am înţeles. Să revenim la Bluebird. Ce poţi să-mi spui despre ea?

— Că a ars frumos de tot.

Ecclefield râse.

— Bine! înţeleg. OK! Deci tu eşti?

— Da, eu sunt. Nu te simţi murdărit?

— Nici pomeneală. Foarte onorat. De ce mi-ai telefonat mie?

— Pentru că trebuie să respect anumite reguli. Dacă mă înşel, asta ar putea să mă coste viaţa, aşa că sunt foarte atent. Am înţeles după unele informaţii că nu mi-ai fi fatal.

— Ah! Înţeleg. Nu, de fapt nu înţeleg. Ce vrei de la mine?

— Un armistiţiu. O colaborare între mine şi oamenii tăi în locul unui schimb de informaţii.

— Mi se pare... mi se pare...

— Mie mi se pare imposibil. În orice caz, din punctul meu de vedere.

— Nu, nu. Încercam să-mi dau seama ce m-ar putea costa asta.

— Nimic. Sau mult. Depinde de tine. Trebuie să ştiu imediat, Ecclefield. Da sau nu?

— Da. Ne putem întâlni?

— Peste o oră în Grant Park. Vino cu maşina de patrulare echipată cu un radio VHF. Să-mi dai frecvenţa că te găsesc eu.

Stabiliră un cod de comunicare şi Hunter închise.

Ecclefield puse încet receptorul în furcă, ieşi din birou şi îşi chemă asistentul. Anulă toate directivele precedente şi le spuse oamenilor să aştepte. Apoi dădu două telefoane la primărie. Vorbi mai întâi cu un judecător federal şi apoi cu un avocat federal. Ambele convorbiri îi oferiră motive să fie extrem de optimist.

Telefonă imediat la Washington şi reuşi să-l găsească pe şeful cel mare.

— Mă aflu într-o situaţie destul de neobişnuită, domnule Brognola, zise el. Fără a intra în miezul problemei, mă întrebam dacă aţi putea să-mi daţi vreun sfat.

— N-ai prieteni la Washington, David, îi răspunse Brognola.

— Ştiu, domnule. Dar, spre marea mea surprindere, cred că am descoperit unul aici, în Atlanta.

— Cu atât mai bine pentru tine, zise Brognola. Ia treaba în serios.

— Mulţumesc, domnule. Îmi pare bine că înţelegeţi.

— Din păcate, e tot ce pot să fac.

— Da, domnule.

Ecclefield închise, îşi roti scaunul şi contemplă soarele care se ridica deasupra Atlantei. Puse picioarele pe marginea ferestrei, aprinse o ţigară şi îşi zise că ziua se anunţa cât se poate de bună.

*

* *

Alţi poliţişti discutau în alt cartier al Atlantei. Discuţia era în toi, dar tonul era destul de diferit.

În număr de doisprezece, participanţii proveneau din diferitele comitate şi oraşe din jur. Unii purtau uniformă, alţii haine civile. Nu era vorba de grade, toţi erau egali în treburile pe care le făceau împreună. Întâlnirea lor avea loc într-un mare spaţiu verde, unde, în mod normal, tinerii oraşului făceau sport.

Stăteau lângă maşinile lor, fumau şi îşi treceau din mână în mână o sticlă de whisky în timp ce vorbeau de problema care îi preocupa.

— E lipsit de sens! Ce putem face împotriva acestui tip? N-au putut să-i vină de hac toţi poliţiştii din New York, din Chicago şi din Los Angeles.

— Asta e o placă veche, Billy Bob.

— Da, dar m-aţi înţeles.

— Asta nu schimbă nimic. Trebuie să punem mâna pe el mai înainte de a distruge totul.

— Poate că s-a oprit singur. Când a dat lovitura? Au trecut de-atunci opt-nouă ore. S-ar putea să fie deja departe.

— Randy ar putea să aibă dreptate. Am un dosar despre tipul ăsta. Atacă şi imediat dispare. Când îşi dau seama că e undeva, deja e plecat de-acolo.

— Nu, din nefericire, nu vom scăpa chiar atât de uşor. Dacă a ştiut de Bluebird, asta înseamnă că are cunoştinţă de toate celelalte operaţiuni. Sunt îngrijoraţi.

— Au şi de ce. Bluebird era marele centru. Pun prinsoare că au pierdut enorm ieri seară.

— Milioane. Cu atât mai mult cu cât nu sunt nici asiguraţi.

— Evident. Cum să asiguri marfa furată?

— Părerea mea e că tipii ăştia se asigură cum vor ei. Pariez că au şi cabinete de asigurări în afacerile lor.

— Posibil. Au cam de toate.

— Să rezumăm situaţia, băieţi. Nici unuia dintre noi nu-i place de tipii ăştia. Nu ne pasă de ce-au pierdut, decât în măsura în

care asta afectează lovelele noastre personale. La urma urmelor, tipul ăsta face scandal pe teritoriul *nostru.*

— Şeful are dreptate. Trebuie să facem ceva.

— Eu nu ştiu ce-aş face fără teritoriul meu. Mi-am cumpărat maşina asta nouă care mă costă cât ochii din cap. Fără teritoriul meu n-aş mai putea să plătesc întreţinerea, fără să mai vorbim de rambursări.

— Ăsta e necazul. Toţi depindem de el. Ce se va întâmpla dacă toate teritoriile noastre cad? Bancherul lui Henry a căzut ieri seară la Kennesaw. Unde-şi va mai găsi plicul Henry la sfârşitul săptămânii? La cimitir?

— Oh, o să mă descurc! Nu vă faceţi griji pentru mine.

— Dar nu e drept, Henry. Ştii foarte bine asta. Propun să facem o colectă pentru ca Henry să-şi ia şi el partea lui. Suntem toţi în aceeaşi oală, la bine şi la rău.

— Mai vorbim noi despre asta, Billy Bob. Deocamdată, problema pe care trebuie s-o rezolvăm se numeşte Bob Hunter. Trebuie să-l doborâm.

— Nu-mi place această abordare a lucrurilor, şefule.

— Nu, şefule, are dreptate. Mai bine să vorbim liber.

— Ai dreptate şi Henry are dreptate şi el. Dumnezeu mi-e martor că nu m-am gândit să comitem un asasinat. Ne vom face pur şi simplu datoria noastră de poliţişti.

— Exact. Dar o vom face cu puţin mai multă convingere.

— Suntem complet acoperiţi. Ordinul este să tragem fără somaţie.

— E destul să fii hotărât.

— Exact.

— Ăăă... Se spune că nu trage niciodată în poliţişti.

— Sper, Billy Bob, că nu iei în serios poveştile astea. Şi sper că nu vei ieşi în seara asta cu ecusonul la vedere, în speranţa că n-ai să faci cunoştinţă cu nici un glonţ.

— Lasă prostiile! Nu trebuie s-o luăm în glumă! Ştiţi prea bine ce-am vrut să spun.

— Ştim ce-ai vrut să spui, Billy Bob. N-ai nici un chef să-l lichidezi pe tipul ăsta. E omenesc. Te înţelegem, toţi suntem oameni, dar toţi suntem conştienţi că trebuie să-l oprim. Nu-i aşa, Billy Bob?

— Asta spuneam şi eu adineauri.

— OK. Deci nu e hotărârea noastră. E un ordin şi trebuie să ne supunem. Întâlnirea noastră are drept scop punerea la punct a unei strategii. Cunoaştem toate punctele critice. Ăsta e un atu

pentru noi. Zi şi noapte îl ţinem sub supraveghere. Ca de obicei, dar cu mult mai multă seriozitate.

— Nu trebuie totuşi să ne facem remarcaţi printr-un exces de zel. Dacă federalii înţeleg mişcările noastre, vor fi la fel de răi ca Hunter.

— Şeful are dreptate. Trebuie să fim prudenţi.

— OK! Să vedem programul.

— Ia caietul.

— Aşa. Bun. Dacă am...

Astfel s-a derulat prima dimineaţă a războiului din Atlanta.

Dacă aceşti poliţişti îşi atingeau scopul, Bob Hunter nu mai vedea încă o dată răsăritul soarelui.

CAPITOLUL IX

Reacţia oficială a poliţiei a fost organizarea unei unităţi de ripostă şi atac, formată din diferite organisme ale forţelor de ordine şi biroul local al FBI.

Dar centrul de control nu exista decât pe hârtie, în ciuda cartierului general instalat cu mare pompă la prefectura din Atlanta.

Teoretic, unitatea de atac era un grup impresionant, ale cărui posibilităţi de acţiune păreau infinite. Dar înalţii funcţionari ştiau că era o amăgeală dat fiind că diferitele agenţii nu vor vrea să coopereze. Experienţele trecute dovediseră că forţele de ordine reuşeau cu mare greutate să se înţeleagă între ele.

Totuşi, R.C.C.-ul – *Reaction Control Center* – a întocmit planuri de luptă de la nouă dimineaţa.

Pe la nouă şi douăzeci, un om înarmat trecu ca o vijelie prin mai multe birouri din cartierul Five Points, unde se aflau băncile şi organismele financiare ale oraşului. Această serie de agresiuni dovedea o dată pentru totdeauna că poliţia nu era deloc la înălţime.

La nouă şi jumătate, rândurile capilor crimei organizate din Atlanta fuseseră decimate. Fuseseră executaţi cinci oameni împreună cu gărzile lor de corp.

Ofiţerul de serviciu de la R.C.C. se plânse neîntârziat superiorilor săi:

— Nu se poate reacţiona cu o rapiditate suficient de mare. Nu avem structurile necesare. Primul raport ne-a ajuns la nouă şi douăzeci şi şase de minute. Celelalte, câteva minute mai târziu. Ar fi trebuit să acoperim tot cartierul. În cinci minute am încercuit cartierul, dar ticălosul reuşise să dispară ca prin minune.

Strategii poliţiei se întoarseră în sala de şedinţe constatând că le era imposibil să prevadă totul.

*

* *

În acelaşi moment, făcând aluzie la catastrofa, un sublocotenent din lumea interlopă îl sună pe Sciaparelli:

— Nu ştiu cum a făcut. Dar a făcut-o. Prevăzusem totul. Fiecare om avea o gardă de corp în plus. A omorât şi gărzile de corp. Niciodată n-am mai văzut una ca asta. Unde sunt new-yorkezii ăia care ne-au fost promişi? Eu nu voi putea rezista

singur în faţa acestui tip!

Câteva minute mai târziu, Sciaparelli primi alt telefon alarmant:

— V-a jefuit biroul din Five Points, domnule! A golit seiful şi a dat foc. Încercăm să salvăm ce se mai poate salva... Cum? Nu ştiu, domnule. Şi-au dat seama la nouă, la deschiderea birourilor.

*

* *

La orele zece fix, în faţa monumentului *Civil War Cyclorama* din Grand Park, David Ecclefield deschise portiera maşinii de patrulare şi alături de el urcă un tip înalt în costum bej şi cu ochelari de soare cu lentile galbene. Întâlnirea fusese stabilită cu câteva minute mai înainte graţie identificărilor codificate, transmise pe frecvenţa poliţiei.

— S-o luăm din loc, zise bărbatul înalt.

Ecclefield demară imediat. Părăsiră parcul şi merseră pe Southeast Boulevard.

Hunter puse o valijoară pe bancheta din spate şi zise:

— Îţi dau câteva muniţii. Nu mă întreba cum am obţinut aceste dosare. N-am să-ţi spun nimic care te-ar putea pune în pericol. Încă unul-două lucruri şi îi vei putea băga la răcoare pentru totdeauna pe Sciaparelli şi oamenii lui. Vei avea nevoie de registrele lui Walters, numai că nu ştiu unde ar trebui căutate. Poate mai târziu.

Ecclefield se uita curios la Hunter. Totuşi, în ciuda mâinilor transpirate, omul de la FBI nu voia să lase impresia că era puternic impresionat de cel care se afla lângă el.

— Ce e în valijoară? întrebă el cu o voce mai puţin sigură ca de obicei.

— Coduri financiare. Cu siguranţă că printre ele vei găsi cheia codurilor de la scriptele lui Walters. Trebuie să mai ştii că registrele oficiale au fost arse; nu mai există. Angajaţii lui Sciaparelli nu vor putea să le mai reconstituie pentru că nu erau decât o ţesătură de minciuni şi de manipulări. Dacă vei reuşi să descoperi registrele lui Walters, pune mâna pe ele. Nu vor putea să le motiveze.

— Incredibil, zise Ecclefield. Am luat deja informaţii despre Walters şi oamenii mei au lămurit aspectul legal al acestei probleme. Ăăă... Ce-ai făcut cu o oră în urmă?

— E mai bine să nu afli, răspunse Hunter.

— OK! Dar am auzit unele lucruri destul de stupefiante. După cum s-a anunţat la radio, cartierul Five Points a fost ciuruit de

gloanţe cu o jumătate de oră în urmă.

— Incredibil! zise ironic Hunter.

— Eşti un personaj ciudat, domnule... Dar nu cred că te-ai prezentat.

— Unii îmi spun Striker – cel care atacă.

— Ţi se potriveşte. Cred că multora li s-ar potrivi. Chiar şi mie.

Hunter zâmbi.

— Ţi-am mai spus, Ecclefield. Facem aceeaşi meserie. Numai metoda folosită ne deosebeşte.

— Diferenţa dintre noi e eficacitatea, replică Ecclefield. Îţi invidiez libertatea de mişcare, nu şi pericolele la care te expui. Ce pot să fac pentru tine, Striker?

— Poţi distruge imperiul lui Sciaparelli. Eu pot să ucid, şi asta e destul de eficace, dar nu poate fi o chestie permanentă. Precum salamandra, organizaţia renaşte din propria cenuşă. Tu poţi merge până la capăt şi împrăştia cenuşa.

— Îţi promit că o să-mi dau toată silinţa, zise Ecclefield. Totuşi, cred că te dai mai puţin important decât eşti. Nu e chiar atât de simplu să ucizi. Ce te îndeamnă să continui, Striker?

— Corupţia, David. Vieţile pierdute, visele frânte, oamenii corupţi cu zecile. Această organizaţie care distruge şi arde tot ce atinge. Toate astea îmi răsucesc măruntaiele. Şi atunci continui. Ce altceva ai vrea să fac?

— Cred că am înţeles, zise Ecclefield suspinând. La asta mă gândisem şi eu. Nu eşti un mercenar.

— N-am pretins niciodată că sunt.

— Uneori presa îţi atribuie acest rol. Uneori te descrie ca pe asasinul care se consideră Dumnezeu. N-am crezut niciodată în aceste diversiuni. Te-am considerat totdeauna un om mistuit de furie şi care are prea mult curaj ca să părăsească nava.

— Mulţumesc pentru acest compliment, zise Hunter. Acum poţi să mă duci înapoi de unde m-ai luat.

— OK! Dar când am vorbit la telefon, mi-ai pomenit de un schimb de informaţii. Deocamdată treaba asta a funcţionat în sens unic. Ce vrei să ştii?

— S-ar putea să ştiu deja.

— Aş vrea totuşi să fac mai mult decât atât. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

— Când va veni momentul, David, te voi anunţa.

— OK! Voi aştepta.

Merseră câteva minute în tăcere apoi Ecclefield zise:

— Am vorbit cu Brognola.

— Cu atât mai bine.

— Am auzit nişte chestii despre el.

— În orice caz, nu de la mine.

Tânărul suspină.

— Nu, adevărat.

Suspină din nou şi bătu uşor cu palma în volan.

— Într-o zi, sper că voi fi acceptat şi eu în clubul vostru, Striker.

— Ai şi fost admis. Când ai început să practici jocul ăsta, nu mai poţi da înapoi.

Ecclefield opri maşina şi Hunter coborî. Se aplecă la fereastră şi zise:

— Noroc.

Apoi trânti portiera şi se depărtă cu repeziciune, dispărând aproape imediat.

— Noroc, murmură Ecclefield.

Ştia că norocul îi surâsese; îşi descoperise un prieten. Poate chiar mai mulţi prieteni.

CAPITOLUL X

Trecuse puţin de orele zece, când convoiul de limuzine trecu din nou prin faţa vilei de pe Paces Ferry Road. Mellini îl văzu de la prima trecere. Tipii din maşinile acelea mari priviseră cu atenţie casa şi oamenii aflaţi în parc.

Ca o coloană funerară, cele cinci maşini negre se opriră în faţa intrării, apoi începu să intre în parc, pătrunzând pe aleea circulară care ducea de la stradă până la casă.

Mellini pocni din degete plimbându-se pe peron.

— Haide! Haide! Veniţi! bombăni el nerăbdător.

Imediat ce prima maşină intră în incintă, trei portiere se deschiseră brusc. Oameni săriră jos şi plecară să cerceteze locul, în timp ce cortegiul înainta cu o viteză de melc.

Încordat şi extrem de enervat, Mellini coborî treptele peronului şi alergă spre cercetaşi strigând:

— Ce faceţi? Urcaţi mai repede aici!

Un bărbat cu trăsături crispate semită la el cu dispreţ, apoi făcu semn vehiculelor să înainteze.

Doi oameni plecară să facă un tur în jurul casei, iar alţii doi îşi continuară cercetarea până în fundul parcului.

Mellini nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Cine se credeau tipii ăştia? Gărzile de corp ale preşedintelui Statelor Unite?

Apoi, maşinile accelerară, înaintând una după alta, şi opriră în faţa peronului. Toate portierele se deschiseră simultan şi toţi oamenii coborâră în acelaşi timp. Grupul păru că explodează. Doi oameni urcară treptele şi trecură prin faţa lui Mellini fără să-i spună nici măcar un cuvânt. Alţii plecară în grup spre fundul parcului. Câţiva se postară la capătul de jos al scărilor ca să observe situaţia.

Mellini se adresă micului grup de la capătul de jos al scării.

— V-am văzut când aţi trecut prima dată. Nu m-aţi auzit strigând? Unde-aţi fost până acum? Frankie a spus...

— Cine eşti?

Omul care pusese întrebarea avea o faţă dură şi stătea în centrul grupului.

— Sunt Mellini.

Aflat încă sub influenţa elogiilor lui Frankie, Mellini simţi o oarecare dezamăgire.

— Şi?

— Ăăă... Sunt şeful echipei. Dar unde-aţi fost până acum? Frankie ne-a spus că sosiţi imediat. Nu suntem prea mulţi aici, şi tipul a făcut ravagii în tot oraşul.

Bărbatul cu faţa dură urcă treptele.

— Cine e Frankie?

— Cum, cine e Frankie? Nu sunteţi...

Mellini îşi dădu subit seama că avea de-a face cu un al doilea as negru.

— Sunt Domino. Unde e Frankie?

Mellini nu mai înţelegea. Era prea mult pentru un om care suportase crizele de nervi ale tuturor zece ore la rând.

— La dracu! izbucni Mellini.

— Spune-i şefului tău că suntem aici.

Sciaparelli ieşi din casă şi zise:

— Şeful lui ştie că sunteţi aici. Şi e foarte mulţumit. Intraţi.

Domino îşi prezentă complicii:

— Paul, James şi John.

Mellini mormăi dar nimeni nu-i acordă atenţie:

— Ca în Biblie.

— Sciaparelli, zise bossul din Atlanta. Poţi să-mi spui Ship, ca şi prietenii tăi. Intraţi, intraţi. E prima dată când veniţi la Atlanta? Păcat că în condiţiile astea.

Grupul traversă peronul şi intră în casă. Doi oameni, care urcaseră treptele înaintea celorlalţi, rămaseră de pază în faţa uşii.

Mellini se simţea din ce în ce mai neliniştit. Îşi luă şeful de braţ şi îi şopti:

— Chestia asta nu e în regulă! Ar trebui să verificăm!

Sciaparelli se întoarse spre Domino şi schiţă un zâmbet.

— Dat fiind împrejurările, aş vrea să văd actele.

Domino îi întinse legitimaţia.

Intrară în bibliotecă.

Sciaparelli se instală la biroul lui şi ridică receptorul telefonului.

Ceilalţi se plasară în jurul biroului, în timp ce bossul din Atlanta vorbea la New York cu cei din *Commissione.*

Convorbirea fu destul de scurtă. Sciaparelli citi ceva pe spatele legitimaţiei, apoi se scărpină pe obraz în timp ce-şi asculta interlocutorul de la celălalt capăt al firului.

— Cine e Frankie? întrebă el cu seriozitate.

Sciaparelli ascultă, apoi zise:

— Nici o importanţă. Ne vom ocupa de el.

Închise, îi întinse legitimaţia numitului Domino şi îl întrebă:

— Cine e Frankie?

Domino dădu din umeri punând legitimaţia în buzunar.

— Există o sumedenie de Frankie, Ship.

— Avea o legitimaţie la fel ca a ta. A intrat la mine în casă de parcă el ar fi fost stăpânul. Şi a plecat luând cu el pe cineva important pentru mine.

— Când a fost asta?

Sciaparelli aruncă o privire la ceas.

— Acum cinci ore. Zicea că venise cu o echipă... ca a ta. Tocmai începusem să ne punem tot felul de întrebări.

— N-ai verificat?

— De câte ori ţi s-au cerut actele, Domino?

Ucigaşul deschise braţele şi zâmbi.

— Cum arăta?

— Era înalt, cu umeri de sportiv şi şolduri fine. Rece, autoritar. Avea pe el un... un costum bej... da, bej. Şi purta ochelari galbeni.

Domino aruncă o privire omului din stânga lui. Omul dădu din cap dar nu zise nimic.

— Nu! Nu se poate! strigă Mellini.

— S-ar putea, zise Domino. Tipul ăsta are o clasă nemaipomenită. Ar fi în stare să vină chiar aici. Îi studiem toate subterfugiile. Aşa că, James, dacă treaba n-o să meargă aici, va trebuie să ţinem cont că se dă drept un as negru. Nu trebuie să uităm asta.

Nimeni nu-i răspunse.

Mellini exclamă:

— Nu cred!

— Ba da, zise Domino. Te vei obişnui cu ideea asta. Dar mai e ceva. Există o fisură la vârful organizaţiei. Am fost aşteptaţi.

— Ce? strigă Sciaparelli.

— Acelaşi tip ne aştepta la aeroport.

— Când?

— Am aterizat la şase.

— Dar au trecut patru ore de atunci!

— Cum vă aştepta? zise Mellini cu un geamăt.

Nimeni nu se grăbi să-i răspundă. Domino se uita în continuare ţintă la Sciaparelli.

— Tipul ăsta ne-a dat pe mâna poliţiei. Am petrecut toată dimineaţa la prefectură.

— Dar cum a putut să facă asta? întrebă Sciaparelli cu o voce aproape admirativă.

— Dar aici cum a intrat, Ship? Şi cum a ieşit?

— E înspăimântător, murmură Mellini.

— Poate că nu ştiţi, zise Sciaparelli, dar în urmă cu o oră mi-a devastat birourile din Five Points. A muşcat cinci *caporegimi.* Toţi aveau gărzi de corp. Nici unul nu a supravieţuit. Îmi pare grozav de bine că aţi venit. Nu sunt echipat ca să mă opun acestui tip, nu mi-e ruşine s-o mărturisesc. Puteţi să radeţi oraşul, nu-mi pasă, numai să puneţi mâna pe el. Nu-l mai vreau pe tipul ăsta pe teritoriul meu. Cu atât mai mult cu cât nu pierd numai eu. Cei care te-au trimis pierd şi ei sume considerabile. Îmi pare bine că eşti aici! Simte-te ca acasă, vila îţi aparţine. Dar lichidează-l pe individul ăsta!

Sciaparelli se ridică şi părăsi biblioteca.

Mellini se ridică să-l urmeze.

— Stai aici, şefule de echipă, zise Domino.

Mellini se opri brusc.

— Frankie, zici?

— Aşa mi-a cerut să-i spun.

Unul dintre însoţitorii lui chicoti.

— Evident, continuă Mellini, ar fi trebuit să fiu bănuitor, dar m-a fraierit. L-a fraierit şi pe Ship. Vreau să spun că l-a intimidat. Ship n-a putut să-şi impună voinţa când celălalt a luat cu el pe cineva foarte important pentru Ship. Dar ar fi trebuit să...

— Ca să-ţi mai întăreşti moralul, zise Domino, pot să-ţi spun că m-a fraierit şi pe mine. L-am luat drept un agent FBI. Dar să uităm asta. Acum trebuie să ne gândim la viitor. Vreau să-mi spui tot ce ştii despre Frankie.

Mellini începuse să transpire. Ştia el ce ştia, în ciuda vorbelor calme şi vocii blânde. Oamenii aceia erau în stare să-l prăjească la foc mic. Erau în stare să-i toarne un chil de sare pe gât şi ciment în fund. Cine le-ar fi interzis? Ship? Nici vorbă! Tocmai le conferise puteri depline.

Ucigaşii de la New York nu erau ca *amici.* Erau ca nişte roboţi cu o singură idee în minte: apărarea celor din *Commissione* de orice pericol.

Aceşti oameni nu erau prieteni pentru Mellini, nici pentru Sciaparelli.

Aveau de îndeplinit o misiune: uciderea lui Bob Hunter. Aveau intenţia să-i predea capul celor din *Commissione,* nu lui Sciaparelli.

Ne le păsa nici cât negru sub unghie de morţii pe care aveau să-i lase în urma lor.

Mellini îşi drese glasul şi încercă să-şi controleze vocea.

— Vreau să-i fac de petrecanie la fel de mult ca voi. Dacă închid ochii, pot să-l văd până la ultimul detaliu. Pot să descriu maşina cu care a plecat de-aici şi să vă dau numărul ei. Am fotografia cu fata pe care a luat-o cu el şi pot să vă povestesc despre ea lucruri pe care n-o să vă vină să le credeţi. Vreţi să-i cunoaşteţi trăsăturile, gesturile, maniile? Instalaţi-vă comod, eu am să vă spun totul.

Perfect! Mellini avea să le spună tot ce ştia, totul...

La urma urmelor, făceau parte din aceeaşi tabără!

Dar, în sinea lui, Mellini îşi zicea că Frankie era mult mai simpatic.

CAPITOLUL XI

Hunter se afla la volanul rulotei sale, care era o adevărată casă. Ea reprezenta o investiţie enormă, făcută din fondurile luate ca pradă de război. Vehiculul avea tot echipamentul necesar pentru o misiune de recunoaştere, ca să treacă la atac, ca să susţină un asediu.

Hunter trecuse prin faţa proprietăţii lui Sciaparelli şi branşase sisteme de spionaj optic şi acustic extrem de sofisticate.

Nu îndrăznea să mai treacă o dată. Se îndreptă spre nord pentru a ajunge la drumul naţional. Nimic nu i se păruse anormal în parc, nici în vecinătatea casei, dar conta pe echipamentul electronic al rulotei, care era mai eficace decât ochiul şi urechea.

În timp ce mergea, apăsă pe o serie de butoane pentru a programa computerul de lângă el. Astfel, înregistrările inutile erau în mod automat eliminate. Îi rămânea un „rezumat” pe care îl va putea consulta imediat ce va sosi pe malul lacului Allatoona.

După ce opri rulota în mica parcare din faţa cabanei închiriate, Hunter reglă microfoanele direcţionale pentru supravegherea celor două persoane lăsate singure.

Auzi un val de murmure, deformate de zarva insectelor, a adierilor de vânt şi de zgomotele depărtate ale unor motoare. Hunter reglă tonul şi suprimă toate zgomotele din jur ca să poată auzi mai bine vocile oamenilor.

Nu făcea asta ca să-şi spioneze prietenii, ci pentru a se asigura că totul era în regulă. Lupta pe care o ducea îl marcase profund pe Bob Hunter.

Totul părea normal. Cowboy şi superpisica păreau că se înţeleg bine. Auzi vocea lui Reynolds:

— Am început să mă simt mai bine; nici nu-mi mai e somn. Dar stomacul... Dumnezeule mare!

Vocea fetei semăna cu cea a unei păpuşi vorbind la microfon:

— Aş putea să-ţi fac nişte sandviciuri sau să încălzesc o supă. Am văzut aşa ceva printre conserve.

— Nu, nu, mulţumesc. Dar n-aş refuza un pahar de vodcă. Să ne întoarcem la oile noastre. Spui că Shorty a venit la tine marţea trecută. Începem de acolo.

— M-am săturat! M-am săturat rău de tot! O să beau şi eu o vodcă, dar cu suc de portocale.

Hunter zâmbi şi micşoră volumul sonor. Se concentră asupra

înregistrărilor electronice. Imaginile video erau bune, dar înregistrările sonore nu dezvăluiau nimic interesant. Descoperi un om postat pe acoperiş, alţii ascunşi în spatele unor tufişuri, alţii care se plimbau pe aleile parcului. Faţa unei femei apărea la una din ferestrele de la etaj. Semăna frapant cu Jennifer Rossiter. Era deci sora lui Jennifer, Suzy Sciaparelli. Privirea ei era absentă.

Hunter suspină, apoi evaluă informaţiile. Avu nevoie de vreo zece minute ca să termine analiza. Apoi branşă sistemul de alarmă al rulotei şi porni spre cabană.

*

* *

Problemele misiunii erau multe şi complicate. Se produsese escaladarea războiului din Georgia. Când venise în Georgia, Hunter avea intenţia doar să întrerupă comerţul cu stupefiante. Urmărise din Mexic un transport de heroină care îl dusese în Georgia. Dar îşi dăduse seama că acolo exista şi un imens trafic de obiecte furate şi de contrabandă.

Sciaparelli era un inamic suplimentar. Aparent, tipul nu avea trecut. Nu făcea parte din clanul bătrânilor din vechea gardă şi nici din hoarda lupilor tineri. Cine era? De unde venea?

Sursele obişnuite îi dezvăluiseră prea puţine lucruri. Făcuse obiectul unei serii de anchete discrete care nu duseseră la nimic. Nu fusese niciodată inculpat. Se presupunea că întreţine legături cu Vannaducci din New Orleans, dar era imposibil să se dovedească. Un ziarist al unui cotidian din Atlanta scrisese totuşi câteva articole despre mafia sudistă şi fusese citat numele lui Sciaparelli, dar tot cu multe precauţii. Nimic concret. Sciaparelli nu avea cazier, nu fusese niciodată amendat pentru exces de viteză, nu-l lega nimic de lumea interlopă: era alb ca zăpada.

Cu toate astea, Bob Hunter era convins că Charles Sciaparelli era *capo* din Atlanta.

Singurul indiciu era trecutul lui de om de afaceri. Absolvise universitatea din Columbia, fusese acreditat la Bursa din New York şi numit administratorul unui fond important. Fusese oare contactat în perioada de dinaintea studiilor la universitate? Mafia subvenţionase un număr mare de tineri promiţători care, mai târziu, trudiseră pentru spălarea banilor negri ai lumii interlope.

De câţiva ani, marile familii din New York suferiseră mari transformări. Unii dintre membrii lor schimbaseră tabăra, alţii fuseseră transferaţi şi mulţi muriseră. La sfârşitul celor din urmă contribuise şi Bob Hunter. Crease o ambianţă haotică. Şi, la un moment dat, în mijlocul tumultului, se născuse personajul lui

Charles Sciaparelli.

Hunter bănuia că e reprezentantul unuia dintre bătrânii de la New York – Marinello, poate – un fel de extensie de putere dincolo de frontierele acceptate de *Commissione.* Nu era imposibil; existaseră precedente.

Partea cea mai simpatică era că ceilalţi ştiau totdeauna că erau fraieriţi de unul de-al lor, dar codul lor ridicol îi obliga să tacă şi să colaboreze în tăcere cu cel care îi fura. Mafia avea cutume ciudate. Mafioţii îşi făceau lucruri urâte, se minţeau şi se furau, dar proclamau sus şi tare loialitatea lor fraternă.

Uneori, unul dintre ei mergea prea departe; atunci i se dădea peste mână sau era pur şi simplu suprimat. Situaţia se repeta mereu. Astfel, Hunter era conştient de ce putea să reprezinte Sciaparelli.

Ecclefield nu greşise când spusese că Hunter nu era un simplu mercenar. Nu putea să-i lichideze sistematic pe toţi mafioţii care îi cădeau în mână. Hunter avea convingerea profundă că trebuiau găsite cauzele corupţiei şi apoi trebuiau suprimate, ca să nu mai vină şi alţii să îngroaşe rândurile criminalilor.

Nu era deloc simplu.

Dar nici Hunter nu era un om simplu.

*

* *

Fata se uita la el cu o privire impresionată când îşi scoase vesta şi harnaşamentul armei.

— Grover mi-a povestit despre trecutul tău, zise ea.

Hunter zâmbi.

— Cred că m-a vorbit numai de rău, zise el.

Reynolds râse.

— Sunt un strateg amator, spuse el. De multă vreme îţi urmăresc cariera.

Hunter dădu din umeri.

— Jenny mi-a pus întrebări şi eu i-am răspuns.

— La ce concluzie aţi ajuns în legătură cu defunctul tău coleg?

Fata şi Reynolds schimbară o privire, apoi el spuse:

— Să începem cu rectificările, sugeră el. În primul rând, nu erau amanţi. În al doilea rând, a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l convingă să nu se întâlnească cu Sciaparelli. În al treilea rând, cei care pretind că se plimbă în pielea goală cu maşina sunt nişte mincinoşi neruşinaţi. Nu e chiar atât de proastă ca să facă asta, nici depravată, nici disperată în aşa hal încât să vrea să atragă cu orice preţ atenţia asupra ei. În fine, cred cu

fermitate în adevărul celor trei puncte enunţate.

Hunter cunoscuse situaţii asemănătoare.

— Reputaţia oamenilor este creată uneori de optimişti care speră că visele li se vor realiza. Te încadrezi în numărul trei?

Reynolds râse.

— Din păcate, da.

— Mi-ar face mare plăcere, interveni fata, dacă n-aţi mai vorbi de mine ca şi cum n-aş fi de faţă.

Se uită încruntată la Cowboy.

— Pot să mă apăr şi singură în caz de nevoie, adăugă ea.

— Am potrivit tirul, răspunse Reynolds ca s-o liniştească.

Apoi se adresă lui Hunter:

— Ce s-a mai întâmplat?

— O mulţime de lucruri, mormăi Hunter.

O strânse pe fată în braţe, apoi îi dădu imediat drumul şi se duse să facă un duş.

Jennifer se trânti într-un fotoliu şi Reynolds se sprijini de tocul uşii rămasă întredeschisă ca să poată vorbi cu Hunter, care se freca cu o mănuşă de prosop.

— Încep să gândesc din nou ca un poliţist, zise el. Referitor la Shorty, trebuie să spun că ţin la fel de mult la el şi că am şi acum impresia că am pierdut un frate. Numai că prostănacul de el mersese într-adevăr prea departe.

— Îmi pare bine că aud asta, zise Hunter. De la început am avut unele bănuieli.

— Ar fi trebuit şi eu să am, zise Reynolds. N-a fost deloc rău că mi-am reexaminat trecutul. Optica mea se transformase destul de mult ca să pot accepta faptele atunci când Jenny mi-a spus că Shorty se întâlnea cu ea ca să-i sustragă informaţii despre Sciaparelli.

— Devenisem amici, zise fata, care auzise.

— Amici datorită aparatului de emisie-recepţie, explică Reynolds. Se întâlniseră în timpul unei pauze de o cafea împreună cu alţi douăzeci de tipi. Uneori ea îl însoţea pe trasee scurte.

— Doar ca să mă distrez, zise ea. Şi ca să fac dragoste.

Reynolds continuă:

— Probabil că Shorty înţelesese că exista o legătură între Bluebird şi Sciaparelli. Îi punea întrebări despre posibilitatea unei legături cu lumea interlopă. Marţea trecută s-a dus la ei acasă şi a forţat uşa biroului lui Sciaparelli. Jenny pretinde că au stat mult timp de vorbă şi că Shorty a plecat aparent foarte satisfăcut de

el.

— Şantaj?

— Da, cu siguranţă. Altfel nu ştiu cum ar fi putut să obţină ceva.

Hunter puse un prosop pe umeri şi se uită la Cowboy intrigat.

— Shorty era şi el un fost poliţist? întrebă el încetişor.

— Da. Credeam că ţi-am spus. Am fost împreună, pe urmă am plecat în Vietnam. Shorty a rămas aici. Când m-am întors, l-am găsit camionagiu. Nu mai rămăsese decât Billy Bob.

— Cine e Billy Bob?

— Al treilea muşchetar. Am crescut împreună. Am făcut şcoala împreună şi am fost poliţişti în acelaşi timp. Se pare că Billy Bob era singurul dintre noi destinat să facă această meserie. Şi acum e tot poliţist.

— Şi mai sunteţi prieteni?

— Bineînţeles. În ultima mea pauză de lucru am făcut o partidă de popice. Dar nu avem timp prea des. El mai face şi altă treabă, iar eu sunt plecat majoritatea timpului. Dar am rămas apropiaţi. De ce? Crezi că ar putea să aibă vreo legătură?

Hunter dădu din umeri.

— Nu ştiu, dar asta ar putea să însemne ceva. Un om în interior sau în exterior nu strică niciodată. Dar, deocamdată, aş vrea ca numai noi să cunoaştem faptele. Şi am deja pe cineva.

— Hei, băieţi!

— Da? zise Hunter zâmbind.

— Încă mai sunt aici.

— Ai ceva să-mi spui?

— Multe, răspunse fata cu un ton promiţător.

— S-auzim.

— Am luat hotărârea că Suzy trebuie să-şi asume singură propriile responsabilităţi. Nu vreau să le mai împart cu ea. Îţi voi povesti totul.

Hunter luă un scaun pe care îl aşeză în faţa ei, o prinse de mâini şi îi zise:

— E lucrul cel mai încurajator pe care l-am auzit de azi dimineaţă!

CAPITOLUL XII

Jennifer Rossiter era cheia care putea să deschidă uşile imperiului Sciaparelli, iar Hunter bănuise asta încă de la început. Şi mai bănuise că îi va mărturisi totul atunci când va dori s-o facă, şi n-a fost dezamăgit.

Suzy era mai mare decât ea cu câţiva ani. Între Suzy şi soţul ei era însă o diferenţă mare de vârstă. După patru ani de căsnicie, Suzy era şi acum fascinată de bărbatul ei. Jennifer refuza să creadă că sora ei îl iubea cu adevărat.

— E un porc, zise ea cu dispreţ.

Accepta totuşi ideea că sora ei putea să fie fascinată, şi propriile ei reacţii erau diametral opuse. Sciaparelli o dezgusta profund.

Suzy se comporta ciudat de câţiva ani şi se manifesta ca o nevrozată, chinuită de entuziasmul nemăsurat pentru bărbatul cu care se căsătorise şi dorinţa de echilibru mintal. Existau momente când îşi ura soţul, dar făcea adevărate crize de nervi când Jennifer îi sugera să-l părăsească. Jennifer locuia la Sciaparelli de un an de zile. De ce?

— Pentru ca Suzy să nu deraieze complet. Credeam că-i pot oferi ceva ce soţul ei nu-i dădea... înţelegere, poate. Un umăr pe care să plângă. Acum nu mai pot. După două zile închisă în camera mea, nu mai pot.

Jennifer observase rutina celor care veneau la Sciaparelli şi vorbise mult cu sora ei. Ştia multe despre Sciaparelli.

Jennifer îşi goli sacul, răspunzând de multe ori la întrebările directe ale lui Hunter, mai ales pentru că voia să vorbească. Hunter descoperi diferite chei.

Hunter înţelegea lumea mafiei şi, ducând raţionamentul până la capăt, înţelese toate detaliile imperiului lui Sciaparelli, precum şi forţele secrete care îl guvernau.

Când i se păru că a terminat tot ce avea de spus, Hunter o întrebă:

— De ce erai închisă în camera ta?

— Mi se pare evident. Voia să-i spun totul despre Shorty. Nu ştiam decât cum îl cheamă. Charles continua să insinueze că există un complot împotriva lui, că există oameni care vor moartea lui şi că m-am lăsat antrenată într-o poveste urâtă fără voia mea – sau poate chiar înadins. Credeam că vrea să mă

forţeze să-i spun ceva despre Shorty. Dar, pentru că nu aveam nici cea mai mică idee despre ce se petrecea, nu puteam să-i spun nimic şi am tăcut. Atunci a luat hotărârea să rămân în camera mea până când mă voi hotărî să cooperez. Drept pentru care, m-am dezbrăcat ca să-l opresc astfel să intre.

Hunter se prăpădi de râs.

— Şi a mers?

— Aproape.

— Şi când nu mergea?

— Închideam ochii şi începeam să urlu până când ieşeau din cameră.

— Când am intrat eu n-ai urlat.

— Era un joc stupid. Renunţasem.

— Zici că te-au închis în cameră în urmă cu două zile?

— Da. Azi ar fi fost a treia zi.

Hunter se adresă lui Reynolds:

— Unde se afla Shorty acum două zile, Cowboy?

— Cu mine, pe camion. Ne întorceam de la Detroit. Am sosit ieri.

OK! Era logic. Shorty se afla pe drum când Sciaparelli, sau alţii, au hotărât să-l suprime.

— Sciaparelli a vrut s-o ascundă pe Jenny, mormăi Hunter.

— Ce? întrebă fata.

— Nu cred că a avut intenţia să-ţi facă vreun rău. Dimpotrivă. Cred că a vrut să te protejeze.

Fata se uita la el cu un aer neîncrezător.

Reynolds zise:

— Evident! Nu voia ca ea să încaseze un glonţ rătăcit! Shorty era deja condamnat!

— Shorty s-a condamnat singur, zise Hunter cu o voce lugubră. A greşit numărul. A vrut să facă imposibilul.

— Cu Sciaparelli, bineînţeles.

— Poate că da, poate că nu. Cum putea să-l şantajeze? Hai să ne închipuim omul căruia i se adresa. Cu siguranţă că trebuia să-şi dea seama că nu va reuşi niciodată. Cum ar putea un poliţist – chiar fost – să fie atât de naiv?

— Atunci ce crezi? întrebă, Reynolds.

— Încă nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc. Dar am impresia că Sciaparelli aştepta pe cineva de la New York chiar mai înainte ca eu să fi ajuns la Atlanta. Şi mai am impresia că se temea de această întâlnire, sau mai curând confruntare. L-am obligat să dea înapoi azi dimineaţă, când am ieşit din casă cu Jenny. Dată

fiind poziţia pe care o are, n-ar fi trebuit să mă lase. Dar a acţionat ca un om care se ştie ameninţat şi vulnerabil. Nu era...

Hunter tăcu brusc şi se concentră. Prin minte îi trecea o idee vagă.

— Ce e? întrebă Reynolds cu o voce îngrijorată.

— Nimic. Jenny?

— Da, răspunse ea.

— Ai vrut tu să te duci să locuieşti în casa cumnatului tău?

— Oh, nu! V-am spus că am făcut-o numai pentru Suzy.

— Ea ţi-a cerut?

— M-a bătut la cap o săptămână. Până la urmă am cedat.

— Unde e familia ta?

— Mama a murit în urmă cu doi ani.

— Şi tatăl tău?

— A murit când eram mică. Aproape că nu-mi mai amintesc deloc de el.

— Deci eşti singură.

— Mai e Suzy.

— Mai e Suzy, repetă Hunter.

Ideea vagă începea să se precizeze.

— Cine e Henry, Jenny?

— Henry Jackson? E un bătrân minunat. E...

— Ce?

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Pentru că e important. Cine e Henry?

— Nu ştiu cum să vă spun. Nu m-am gândit niciodată la asta. Aş putea să spun că era guvernanta mea. O fată nu poate să aibă un valet. Era cu familia mea de ani de zile. L-am moştenit.

— Care familie?

— A mea. Când mama a murit, nu mi-a mai rămas decât el, în afară de Suzy, care era deja încurcată în povestea cu Charles.

Încă îmi făceam studiile. Henry a rămas alături de mine şi s-a ocupat de toate. Sper că nu i s-a întâmplat nimic?

— Să sperăm că nu. Deci Henry e omul tău, ca să spun aşa, nu al lui Sciaparelli.

— Da. A venit cu mine când m-am instalat la ei, în urmă cu un an. Charles îi dădea un salariu, atâta tot. Henry se ocupa în special de Suzy şi de mine. Charles folosea deja gărzile de corp ca servitori pentru el personal. Oare Henry e în pericol acolo? Doamne, dar şi Suzy se află tot acolo! Ea n-ar permite ca...

— Nu cred că e în pericol, zise repede Hunter ca s-o liniştească. De altfel, dacă m-a ascultat, nu cred că mai e în casă.

Probabil a plecat demult. Unde ar putea să fie?

Fata clipi de câteva ori.

— Habar n-am. Poate la mine acasă.

— Mai ai o casă?

— Bineînţeles. La Decatur. Dar ce este?

— Caut cheile, Jennifer. Linişteşte-te. Deci Henry e cu familia ta de multă vreme?

— De la moartea tatălui meu.

— Mama ta lucra?

— Avea o sănătate şubredă. Presupun că tata ne-a lăsat destul ca să putem trăi confortabil. Casa era a noastră şi totdeauna au fost destui bani. Ce fel de chei?

— Cheile trecutului, mormăi Hunter.

Se ridică şi-şi puse Beretta la subsuoară.

— Vă cer să mai staţi aici câteva ore. Dacă nu mă întorc, va trebui să vă descurcaţi singuri; nu voi putea să mai vin. Şi trebuie să fiţi foarte atenţi.

— Stai o clipă, zise Reynolds. Dacă e chiar atât de periculos, vreau să merg şi eu.

— Nu, asta n-ar rezolva nimic, şi voi avea nevoie de tine pe urmă pentru altceva. Jenny, aş vrea să-mi împrumuţi maşina.

— Ia-o, zise ea domol. Dar să vă întoarceţi amândoi în stare bună.

El îi zâmbi.

— O să-mi dau toată osteneala, promise el.

— Explică-mi ceva, zise Reynolds cu o voce îngrijorată. Poate că nu e chiar atât de grav pe cât am impresia.

— Mi-e teamă că e, răspunse Hunter cu o voce sinistră. Fă ce ţi-am spus.

Se îndreptă spre uşă, îl trase după el pe Reynolds şi-i spuse cu glas scăzut:

— Fata e în pericol. Dacă nu mai vin, sună un tip pe nume Ecclefield. Îl vei găsi la prefectură. Spune-i să ascundă fata. Va şti ce să facă.

Reynolds începea să semene cu un poliţist. Se uită fix la Hunter.

— Ai grijă, Bob, zise el.

Hunter îl privi o clipă, zâmbi şi dădu din cap.

— Şi tu la fel, Cowboy.

Deschise uşa să iasă, dar fata traversă ca un fulger încăperea, trânti uşa şi se aşeză în faţa lui Hunter pentru a-l împiedica să iasă.

— Ce-ai păţit? întrebă el.

— Am înţeles ceva, răspunse ea. M-am săturat de întâlnirile astea, de legăturile astea anonime. Lasă-mi ceva până la întoarcerea ta.

El o luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

— De genul ăsta? întrebă el.

— Exact, zise ea înainte de a pleca în fugă spre sala de baie.

Reynolds zâmbi.

— Ei bine, zise el ironic, cred că viaţa merită să fie trăită.

— Cât durează, mormăi Hunter ieşind.

Acum avea în sfârşit cheia.

Doamne, ce ciudată era mafia!

*

* *

Hunter intră în rulotă şi consultă fişierul electronic, care nu-i aduse nici o informaţie valabilă. Frustrat, ridică receptorul telefonului şi formă numărul de la Pittsfield. Fu nevoit să formeze de trei ori până când auzi vocea lui Leo Turrin care părea extrem de încordată.

— Aici La Mancha, zise Hunter. Poţi vorbi, Leo?

— Da, fir-ar să fie! Unde-ai fost? Toată ziua am încercat să dau de tine.

— Am fost plecat, Leo. Tocmai m-am întors. Ce s-a întâmplat?

— Am impresia că lumea o să se năruie. Cred că am intrat şi eu în bucluc, sergente. Voi dispărea un timp. Mi-am expediat deja nevasta şi copiii.

— Ce s-a întâmplat, Leo?

— O epurare. Simt că se apropie de mine.

— Până mâine am de gând să termin, zise Hunter. Ascunde-te şi nu mişca. L-ai prevenit pe Hal?

— Da, dar încă nu vreau să abandonez partida. Mai am încă şanse să scap. Ar fi o prostie să abandonez.

— Ai grijă, zise Hunter. Dar nu-ţi face griji, vom găsi o soluţie.

— Mulţumesc, Bob. Speram că vei spune ceva de felul ăsta. Voi rezista. Te voi suna din două în două ore până când vom putea vorbi din nou. Cum merge treaba în sud?

— Ca peste tot, Leo. Călduros! Mai ai un minut?

— Spune.

— Când am vorbit azi-dimineaţă cu Hal, mi-a spus că l-ai prevenit în privinţa vânătorilor de capete.

— Exact. Nu reuşeam să te prind la telefon. Mi-a spus că a vorbit cu tine.

— Întocmai. Dar îmi pun nişte întrebări... Când l-ai anunţat pe Hal? Înainte sau după ce ai aflat unde sunt?

— Cam în acelaşi moment. Vorbeam la telefon cu un tip din *Commissione* când a intrat în funcţiune faxul. Tipul mi l-a citit pe măsură ce sosea. Mi-a spus că o să iasă cu scântei în Atlanta, pentru că Domino şi echipa lui plecase deja într-acolo.

— Exact asta a spus? Asta însemna că Domino fusese deja trimis. Nu?

— Ei bine, poate că da, poate că nu! Nu m-am gândit niciodată la nuanţa asta. Dar, în fond, e posibil. Doar dacă nu cumva Domino se afla acolo şi aştepta un semnal al prezenţei tale. Altfel aş fi aflat de isprăvile tale înaintea lui.

— OK, Leo! Se potriveşte. Mulţumesc. Ai grijă de tine, bătrâne! Îţi promit că sosesc!

— Te aştept, zise Turrin.

Hunter închise şi formă imediat un număr de la Washington.

— Aici Striker, zise Hunter. Bruiază.

Urmară câteva pârâituri, apoi Brognola zise:

— Gata, poţi vorbi. Ce se întâmplă?

— Tocmai am vorbit cu amicul nostru.

— Sper că l-ai calmat.

— Da, i-am spus să se ascundă şi că voi veni mâine.

— Perfect, exact de ce am nevoie. O să mă bleasc㠄 mâine la Washington, Striker.

— Poate că nu. Ce-l ameninţă pe amicul nostru?

— Am impresia că se pregăteşte o epurare. Situaţia e foarte încordată la New York. Repercusiunile ar putea să-l mături pe amicul nostru. Mi-e teamă că-şi va pierde naşul. Ştii ce înseamnă asta.

— Foarte bine, răspunse Hunter. OK! Mi se pare logic. Am impresia că repercusiunile au şi început să se simtă pe aici, Hal. N-am destul timp ca să-ţi explic, dar lucrurile au început să se mişte înainte de sosirea mea. Am foarte puţin timp la dispoziţie, de aceea aş vrea să-mi dai o informaţie imediat, dacă poţi. Nu e cazul să scotoceşti în arhivele tale dacă nu-ţi aminteşti. Mă refer la perioada în care Jake Pelotti era sublocotenent în familia lui Saranghetti la New York, în urmă cu vreo cincisprezece ani, dacă nu mai mult.

— OK. Continuă.

— Un tip a vrut să-l lichideze pe Jake cu câteva zile înainte de a fi numit *capo.*

— Exact. Dar tipul n-a reuşit, Jake a fost uşor rănit şi s-a

ascuns un timp, aşteptând ca oamenii lui să rezolve problema.

— Bine. Cine era omul care a încercat să-l lichideze?

— Ce întrebare! Au trecut mai mult de cincisprezece ani de-atunci, şi încă nimeni nu ştie ceva sigur. A fost tras pe uscat un cadavru făcut bucăţele care plutea pe East River la câteva zile după atentat. Mai putea fi identificat după amprentele digitale. La vremea aceea, toată lumea a avut impresia că mortul era tipul care ratase lovitura împotriva lui Jake. Dar nu s-a putut dovedi nimic. Era un independent.

— Am înţeles. Numele lui, Hal?

— Cum? Nu-ţi aminteşti? Totuşi e un nume care nu se uită uşor.

— Spune!

— Un nume deosebit. James. John Paul James.

— Eşti sigur?

— Sigur, îmi amintesc perfect.

— OK, mulţumesc! Cred că am ceva despre el în dosarele mele. O fotografie sau un articol de ziar. Voi găsi. Hal, ajută-l pe amicul nostru cum poţi mai bine.

— Acum îţi faci griji?

— Nici vorbă, nici vorbă.

— Nici vorbă! zise ironic Brognola.

Hunter închise şi începu să consulte fişierul. O fotografie, da. Lucru destul de curios, se gândise la asta când vorbise cu Jennifer Rossiter, dar nu înţelesese de ce. Se gândise subit la Jake Pelotti, care era acum mare *capo* al unei familii din New York.

Dar informaţiile nu se aflau în dosarul lui Pelotti, verificase, în cele din urmă găsi o fişă purtând numele John Paul James.

Un microfilm pe care se afla o tăietură dintr-un ziar: o fotografie şi un titlu. Fotografia reprezenta un bărbat şi o femeie zâmbitori, alături de două fetiţe.

Fotografia era cam învechită şi feţele celor patru persoane erau greu de recunoscut.

VICTIMELE RĂZBOIULUI DINTRE GANGSTERI
John P. James, soţia sa, Elisabeth,
şi fetele lor, Susan şi Jennifer

Da, o cheie ciudată!

CAPITOLUL XIII

Acum Hunter ştia ce trebuie să facă. Dar cum va reuşi? Răspunsul era simplu şi neliniştitor. Nu exista decât un singur mijloc. O mică înscenare preliminară ar fi putut să-i faciliteze misiunea, dar nu avea să fie deloc o joacă de copii.

Trebuia să pătrundă în casa lui Sciaparelli în plină zi, fără să poată rade tot.

Trebuia să treacă printr-o ceată de vânători de capete.

Doar dacă... Tipul îi spusese că era la dispoziţia lui. Hunter formă un număr de telefon şi îl întrebă.

— Bineînţeles că nu m-am răzgândit, răspunse fără ezitare Ecclefield.

— OK! Nu-mi cere detalii, răspunsurile te-ar stingheri. Fără multe discuţii, că n-am timp. Spune doar da sau nu. Am nevoie ca cineva să vină să bată în mod oficial la uşa lui Sciaparelli exact peste o oră.

— Exact?

— Da.

— OK. Poate asta mă va ajuta puţin să aflu ce-ai de gând să faci.

— N-ai mai dormi! Treaba ta merge?

— Foarte bine, răspunse Ecclefield încântat. Am făcut deja o arestare şi aştept mandatele dintr-o clipă în alta.

— Te-ai mişcat repede, zise Hunter.

— Am prieteni care gonesc, zise poliţistul râzând. Exact peste o oră.

— Sper că n-ai să mă vezi.

— Ce-ar trebui să fac?

— O descindere, dar fără bruscări. Fără violenţă, dar o forţă importantă. Fii prudent, altfel s-ar putea s-o încasezi.

— Voi aduce o convocare.

— Exact, şi să nu vii singur, pentru că nu se ştie niciodată.

— Înţeleg. Voi face o diversiune.

Hunter râse.

— Da, exact. Voi avea nevoie de cinci minute din momentul în care vei ajunge acasă la Sciaparelli.

— Bine, le vei avea. Poţi conta pe mine.

Hunter închise şi începu să se pregătească. Cu tot ajutorul lui Ecclefield, treaba nu se anunţa deloc uşoară.

Dar era obişnuit.

*

* *

Hunter purta o pereche veche de blugi şi o geacă veche de vânătoare. Îşi pusese în picioare tenişi negri. Luase cu el pistolul Auto-Mag şi avea la subsuoară revolverul Beretta. Într-un săculeţ agăţat la centură, Exterminatorul avusese grijă să-şi pună câteva jucărioare mortale.

Era pregătit să se infiltreze în parc. Vegetaţia din jur îl ajutase dar avusese totuşi nevoie de vreo douăzeci de minute ca să ajungă acolo unde se afla acum. În parc nu patrulau prea mulţi oameni, dar erau foarte bine plasaţi.

În afara celui de pe acoperiş, care putea să observe tot ce se petrece în jurul casei, în spatele proprietăţii se afla un grup de pistolari, postaţi în triunghi. Vârful triunghiului se găsea în partea opusă a casei, dincolo fiind numai hăţişuri.

O vegetaţie deasă şi sălbatică acoperea un teren vălurit, întretăiat de pâraie secate. Cei doi pistolari care formau baza triunghiului se aflau chiar în interiorul părţii cultivate a grădinii, pe gazon. Casa se găsea la vreo şaizeci de metri în spatele lor. Acest spaţiu era un fel de *no man's land.* Nu era nici un copac, doar câteva tufe de flori, piscina şi, mai departe, câteva clădiri mici, printre care o cabană.

Oamenii erau toţi înarmaţi cu o puşcă şi dispuneau de aparate de emisie-recepţie portabile. Şi toţi se puteau vedea.

Într-un sens, asta era mai practic pentru Hunter. Putea să-i vadă pe toţi în acelaşi timp. Dar trebuia să se mişte foarte repede pentru a le înşela vigilenţa.

Pe urmă mai era o problemă. Unde era tipul ascuns?

Totdeauna era unul ascuns undeva. Oamenii postaţi la marginile grădinii nu erau ucigaşi experimentaţi, ci constituiau momeala care avea să atragă primele gloanţe ale lui Hunter, şi bieţii de ei nici măcar nu ştiau asta, pentru că, probabil, nici unul nu supravieţuise unei situaţii identice.

Undeva trebuia să fie un trăgător de elită care îi vedea pe cei trei oameni şi spaţiul apropiat din jurul casei. Tipul îl aştepta aşa cum aşteptă păianjenul musca să se prindă în plasa lui.

Nu era deloc uşor. Era un joc de gladiatori şi lui Hunter îi părea acum bine că se instruise în junglele din Vietnam. Dar acum era foarte mulţumit pentru că-l descoperise pe tip.

Nu văzuse decât o umbră, doar o uşoară tresărire intimă când tipul îşi schimbase poziţia. Dar îl zărise.

Tipul se afla în căbănuţa din partea cealaltă a piscinei. Soarele se afla la vest iar uşa deschisă dădea spre est. Ascunzătoarea era perfectă. Lumina îl făcea practic invizibil şi se afla puţin mai sus decât platoul parcului.

Hunter suspină şi se uită la ceas.

Încă un minut.

Se hotărâse. Va doborî triunghiul. Nu avea de ales. Altfel ar fi fost prins într-un foc încrucişat şi ar fi fost constrâns să se ascundă sau să bată în retragere.

Alese ţinta cea mai depărtată, calculă distanţa şi ţinti cu Beretta. Amortizorul de zgomot îi complica tirul. Gloanţele pierdeau din viteză datorită efectului absorbant al bulelor mari de la capătul ţevii.

Totuşi avea să înceapă în tăcere.

Venise momentul să ochească cu precizie. Vântul aproape că nu bătea deloc, dar traiectoria descendentă a glonţului făcea ca tirul să fie complicat, cu atât mai mult cu cât gloanţele pierdeau din forţă. Trebuia neapărat să nimerească un organ vital.

Se lungi, apucă mânerul cu amândouă mâinile şi ţinti la un metru deasupra capului celei mai depărtate victime. Respiră adânc, îşi ţinu respiraţia, dădu drumul la puţin aer, blocă din nou şi apăsă pe trăgaci.

La şaptezeci de metri de Hunter, omul scăpă arma, duse mâinile la burtă şi scoase un strigăt disperat. Apoi căzu în genunchi.

— M-a nimerit! strigă el cu o voce înspăimântată.

Tipul care se afla la douăzeci de metri de Hunter mârâi surprins şi se întoarse rapid cu puşca ridicată. Puşca bubui imediat şi colegul său rănit încetă să mai trăiască, cu corpul scuturat de proiectile. Al treilea om de pază îşi părăsi postul şi o porni în fugă spre ceilalţi doi strigând:

— Nu, Harry! În partea asta nu e nimeni!

Apoi o luă la fugă spre casă.

Hunter se deplasă şi el, profitând de momentul de panică. Traversă grădina în mare viteză, ascunzându-se printre tufele cu flori mari şi galbene şi plonjă în spatele unei grămezi de îngrăşăminte, chiar în momentul în care tipul ascuns se descoperi, ridicând ţeava unui Thompson şi trăgând o rafală lungă.

Gloanţele stârniră un nor de bălegar şi ciopârţiră gazonul. Dar tipul nu avu timp să-şi rectifice tirul. Omul nervos, care îşi împuşcase colegul, se întoarse brusc spre el şi îşi goli

încărcătorul puştii automate cât de repede putu să apese pe trăgaci.

Pistolul-mitralieră Thompson căzu pe gresia de pe marginea piscinei, în timp ce tipul ieşea din ascunzătoare clătinându-se, ţinându-şi faţa cu mâinile, cu corpul ciuruit, plin de sânge.

— Idiotule! strigă el cu o voce ascuţită.

Apoi căzu în apă.

Hunter puse un genunchi în pământ, ridică enormul Auto-Mag şi trase de două ori.

Primul glonţ ciopârţi capul omului nervos. Al doilea îl nimeri pe omul aflat mai departe, care îşi dădu brusc seama că alerga spre moarte.

În spatele casei nu mai era nimeni.

Totuşi, omul de pe acoperiş nu se manifestase de la începutul luptei.

Hunter trecu în fugă prin faţa cabanei şi înţelese brusc de ce. Dintr-un aparat de emisie-recepţie abandonat se auzea:

— Opriţi focul! Opriţi focul! Au venit federalii! Ascundeţi-vă! Nu mai trageţi!

Era timpul.

Ecclefield întârziase doar cinci secunde.

*

* *

Tânăra femeie se apropiase de fereastră de la primele împuşcături, dar nu văzu decât un convoi de maşini care părea că vrea să intre pe proprietate şi câţiva dintre oamenii lui Domino care se deplasau în fugă.

Un alt grup de oameni se aşezase de-a latul aleii pentru a împiedica maşinile să intre.

Un tânăr simpatic, cu o valijoară în mână, coborâse din prima maşină şi vorbea cu oamenii de pază.

Împuşcăturile păruseră că surprind pe toată lumea, chiar şi pe oamenii din maşini. Câţiva dintre ei coborâseră şi îşi scoseseră pistolul privind în jur. Bărbatul cu valijoară se întoarse spre ei şi le strigă ceva. Oamenii din stradă urcară din nou în maşini.

Împuşcăturile încetară imediat.

Unul dintre oamenii lui Charles coborî pe alee şi explică ce se întâmplase:

— Câteva gărzi de corp nervoase! Şi-au închipuit că e vorba de altceva!

Maşinile urcară spre casă.

Tânăra femeie auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse

brusc. Văzu un bărbat înalt în geacă şi blugi, înarmat până în dinţi, cu o faţă de-a dreptul feroce. Dar vocea lui i se păru blândă şi liniştitoare.

— Nu-ţi fie frică, Suzy. Te voi duce la Jenny.

— Dar n-am ieşit din camera asta de doi ani, zise ea. Nu pot pleca.

— De ce?

— Vino aici, zise ea. Să-ţi arăt de ce.

Bărbatul păru că ezită. Îşi încordă auzul să audă ce se petrecea jos, închise uşa şi se uită ţintă la ea.

— Vino, zise ea.

Bărbatul se apropie de fereastră şi o prinse de mâini.

— E vorba de viaţă şi de moarte, îi explică el. Trebuie să pleci.

— Îl cunoşti pe domnul Domino?

— Într-un fel, da, răspunse el.

Arătă spre oamenii din grădină aflaţi sub fereastră. Se strânseseră în jurul tânărului cu valijoară. Charles ieşi pe peron şi coborî treptele.

— Îl vedeţi pe domnul Domino? îl întrebă ea.

— Da, îl văd. Haide, Suzy.

O trase uşor de braţ. Ea se împotrivi.

— Cei trei oameni care stau în spatele domnului Domino, continuă ea, se numesc John, Paul şi James. Ciudat, nu-i aşa?

— Ştiu de John Paul James, îi zise el cu o voce liniştitoare.

Ea bătu cu piciorul în podea furioasă şi zise:

— Atunci înseamnă că ştii de ce nu pot pleca!

— O să-ţi petreci toată viaţa în camera asta, Suzy?

— Probabil, răspunse ea cu tristeţe.

Văzu pumnul venind spre ea, dar nu avu timp să se ferească. Nu simţi decât o moleşeală bruscă. Avu impresia că pluteşte în aer.

Bărbatul o purta pe umăr.

O ducea cu el!

Vru să ţipe dar nu reuşi. Era un coşmar! Dormea şi visa... Se destinse. Mai avusese deja coşmaruri ca acesta. În curând se va trezi. Ştia că nici un coşmar nu era periculos, că trebuia să aştepte să treacă.

Dar visul stăruia. Se strădui să se calmeze.

Văzu doi oameni invers în capătul de sus al scărilor. Se simţi întoarsă şi avu impresia unei umbre lângă faţă, o umbră care semăna cu o mână, apoi auzi două suspine, şi oamenii se prăbuşiră în spate pe scară.

Acum se afla în camera lui Jenny. Se simţea plutind prin fereastra deschisă, deplasându-se pe lângă un perete, cornişa poate; se afla pe acoperişul peronului în spatele casei.

După câteva secunde, tânăra femeie fu conştientă că plutea prin grădină spre pădure. Casa, care era invers, părea că se depărtează, şi în acel moment remarcă nişte picioare care alergau deasupra capului ei.

În visul ei nu se auzeau zgomote. Tăcerea i se părea plăcută, îşi învinsese spaima.

Era plăcut, senzual, aproape erotic.

Era strânsă de două braţe puternice. Nu se mai simţise într-o astfel de siguranţă din copilărie. Acum nu mai era invers. Era purtată ca un copil îndrăgit, un copil scump. Apoi un zgomot îi tulbură visul.

O bătaie de inimă, o bătaie de inimă lentă şi sigură.

Se ghemui lângă acea inimă, încercând să fie cât mai aproape de ritmul acela liniştitor.

— Tată, gemu ea. Oh, tată!

— Stai liniştită, îi zise o voce blândă. Totul va fi bine.

Şi înţelese că era adevărat.

CAPITOLUL XIV

Domino se uită cu duritate la tânărul agent federal şi îi zise:

— Ţi-am spus că nu poţi să-i înmânezi convocarea. Domnul Sciaparelli se află sub protecţia *First District Court* din New York. Ca martor convocat de tribunalul din New York, el beneficiază de imunitatea legală. Orice convocare a poliţiei ar putea să stingherească procesul în curs şi trebuie să fie amânată pentru ziua în care va avea loc judecarea cauzei.

Dar tânărul nu voia să se lase intimidat.

— Eşti avocatul lui? întrebă el.

— Nu. Am fost numit de curte, zise Domino arătându-şi actele de identitate. La cererea domnului Sciaparelli, îi asigurăm transferul la New York. Sunt convins că ştii ce se petrece în momentul ăsta la Atlanta. Viaţa domnului Sciaparelli e ameninţată.

— Când plecaţi? întrebă tânărul.

— Tocmai plecam în momentul în care aţi sosit.

— Eu am avut impresia că la venirea noastră se trăgea în parc, replică Ecclefield. Asta mi se pare cam ciudat. Sper că n-ai nimic împotrivă să verific şi eu actele?

— Deloc, zise Domino. Domnul Sciaparelli vă va permite să folosiţi telefonul.

Tânărul înapoie actele lui Domino şi îi întinse brusc convocarea lui Sciaparelli.

Imbecilul o luă.

— Convocarea nu stinghereşte cu nimic procesul de la New York, zise tânărul. Iar al nostru a şi început. Această convocare e doar un act de rutină. Ne vedem la proces, domnule Sciaparelli. La revedere.

Sciaparelli făcu un pas înainte şi strigă:

— Stai, te însoţesc! Imediat!

Tânărul se uită la Domino cu o privire intrigată.

Domino avea impresia că o mână de gheaţă îi strânge inima, îi făcu cu ochiul tânărului şi îi zise cu o voce paternală:

— Nu poate să facă asta. Trebuie să apară în faţa tribunalului din New York. Am fost numit de curte pentru a-i garanta prezenţa. Ne aşteaptă avionul.

Tânărul se uită la Sciaparelli şi vocea sa avu un ton special când i se adresă:

— Trebuie să înţeleg că îmi ceri să mă însoţeşti la biroul meu. Vrei neapărat să dai o declaraţie?

Sciaparelli transpira; sudoarea îi curgea de pe frunte. Se şterse cu batista şi răspunse:

— Exact. Nu-mi place să amân treburile.

Aruncă o privire spre Domino.

— Avionul poate să mai aştepte o oră. Nu vreau să plec până când nu lămuresc povestea asta.

O porni spre maşina tânărului.

Avea să scape! Situaţia se degrada şi Domino simţea cum i se crispează stomacul.

— Sciaparelli! răcni el. Înţelegi foarte bine că, dacă persişti, n-am să-ţi mai pot asigura securitatea! Repercusiunile la New York ar putea să fie extrem de serioase.

— Da, înţeleg, mormăi Sciaparelli.

Urcă în maşină. Tânărul se uită la Domino şi îi zâmbi cu răceală.

— În viaţă nu poţi câştiga totdeauna, bătrâne, zise el ironic.

Domino se apropie de maşină cu un pas hotărât şi se aplecă la fereastră, fixându-l cu duritate pe Sciaparelli.

— Ceea ce ţi-am spus e valabil şi pentru doamna Sciaparelli, zise el cu răceală. Dacă pleci, nu se mai bucură de imunitate.

Sciaparelli nu mişcă. Avea privirea rătăcită. Tânărul se aşeză lângă el şi zise şoferului:

— Să mergem.

Domino nu putea să facă nimic. Se lăsase fraierit de un mucos de agent federal! Era încă un puşti, dar avea o privire de oţel şi o sumedenie de oameni înarmaţi. Nu era momentul să tragă în oamenii FBI-ului. Ar fi urlat toate ziarele.

Se dădu un pas înapoi şi lăsă maşina să treacă.

Celelalte vehicule o urmară şi convoiul se depărtă.

James îi zise:

— O să-l laşi aşa?

— Sigur că nu! răspunse Domino. Trimite-l pe Paul. Şi spune-i lui Paul că nu vreau să se întoarcă singur.

— Am înţeles, zise James depărtându-se.

John se apropie ca să raporteze:

— Era într-adevăr Hunter.

— Evident că era Hunter, bombăni Domino, care se simţea din ce în ce mai rău. Dar ce puteam face? Grădina era înţesată de agenţi federali! Ai făcut bine, John. Fii liniştit.

— Tipul de pe acoperiş zice că a plecat cu o femeie în spate.

Acum probabil că e departe.

— Probabil, zise calm Domino, în ciuda focului care îi ardea măruntaiele. Ce-a spus tipul de pe acoperiş despre oamenii din parc?

— Că toţi sunt morţi, răspunse John cu o voce neutră.

— Şi Spider?

— Şi. Inclusiv doi oameni ai lui Ship care se aflau în casă.

Convoiul federal ajunse la drumul principal şi viră spre vest spre centrul oraşului. Domino se întoarse spre John.

— L-am trimis pe Paul după Ship. Du-te cu câţiva oameni în grădină şi caută urmele tipului. Probabil că a lăsat destule urme. Vreau neapărat să-l prindem. E a doua oară când îşi bate joc de noi. Vreau să fie prins viu. Nu are importanţă în ce stare va fi, numai să mai poată vorbi. Şi să urle. Vreau să-l aud implorându-ne să-i punem capăt vieţii...

— Bine, zise John. Ce facem cu femeile?

— Găseşte-l pe Hunter şi vei găsi şi femeile. Să nu te întorci fără ele.

— Am înţeles, zise John depărtându-se.

Domino rămase singur în mijlocul gazonului. Nu-i venea să creadă. Pentru prima dată din copilărie, îi venea să răcnească de furie şi să-şi smulgă părul din cap.

Numai Hunter era vinovat de toate!

Cum reuşea?

Până în acel moment, zvonurile, anecdotele şi legenda lui i se păruseră ridicole. Romantism. Dar acum realitatea îl înspăimânta.

Pentru prima dată îi era frică. Nu îi era frică că va muri, ci că va eşua. Cum ar mai fi putut să se întoarcă după un astfel de eşec?

Se înfioră.

Dar, la urma urmelor, la dracu cu Hunter!

Nu Hunter era ţinta misiunii sale. Hunter era un handicap suplimentar şi neaşteptat de care nu era vinovat. Singura lui responsabilitate era să să-l ducă la New York pe Sciaparelli şi pe cele două femei. Dacă, în cursul misiunii, ar fi reuşit să-l suprime pe Hunter, ar fi fost o mare lovitură, dar o mare lovitură secundară. Hunter nu intra în calcul.

Făcu semn spre doi din oamenii lui şi alergă până la maşină.

*

* *

Imediat ce părăsi proprietatea, Ecclefield îi zise şoferului:

— Branşează CB-ul pe frecvenţa 19 şi dă-mi microfonul.

Frecvenţa camionagiilor era destul de aglomerată. Ecclefield aşteptă un moment apoi zise:

— Aici Vulturul American. Îl caut pe Marele Om. E pe recepţie?

Răspunsul îi veni imediat:

— Aici Marele Om. Te ascult, Vulture.

— Propun o întâlnire pe şapte.

— OK! Schimb.

Şoferul schimbă pe frecvenţa 7. Ecclefield continuă:

— Aici Vulturul.

— Acum se aude mai bine.

— Cum a mers treaba? Te-am auzit venind dar nu ştiu când ai plecat.

— Cu atât mai bine. A mers bine. Intervenţia a venit la timp.

— Bine, bine. Am să-ţi spun un lucru interesant.

— Se poate spune în public?

— Cu puţină autocenzură, da. Aş vrea să ştii că un anume VIP de sex masculin a ţinut neapărat să plece cu mine ca să închirieze o cameră la hotel.

— Nu mi se pare chiar atât de uluitor.

— Să fi fost el omul discret în serviciul marii familii?

— Exact. Se potriveşte perfect cu câteva lucruri pe care tocmai le-am aflat. Te sfătuiesc să-i găseşti o cameră la răcoare. Se teme de căldură.

— Da, am înţeles.

— Şi fii atent la ceva care se ţine după tine de când ai plecat.

— OK, am înţeles! Ce crezi de pensionarul meu?

— Cred că în momentul ăsta nu se simte în siguranţă. Unii veri din marea familie sunt foarte supăraţi în momentul ăsta. Poate vei putea să-i spui două vorbe amicului nostru comun.

— Negreşit. Voi fi lângă telefon toată ziua, în cazul în care ai vrea să mă suni.

— Am înţeles. Terminat.

Ecclefield suspină şi întinse microfonul şoferului.

— Ce e cu prostiile astea? bombăni Sciaparelli. Crezi că nimeni nu înţelege ce-aţi spus?

— Fii politicos cu mine, altfel te dau jos din maşină imediat.

— Ai auzit ce-a spus şeful tău. Să-mi găseşti o cameră răcoroasă.

Ecclefield zâmbi. Aproape că-i venea să-i spună cu cine a vorbit. Nici chiar aşa! Dacă s-ar fi aflat de colaborarea lui cu Bob Hunter, omul de la FBI ar fi ajuns şi el într-o celulă.

— Răcoroasă? zise el. Mergi direct în fundul congelatorului.

— Cu atât mai bine, zise Sciaparelli. Cu cât voi fi mai la răcoare, cu atât voi fi mai mulţumit.

— Dar n-o să fie gratis.

— Deschide-mi uşa frigiderului, băiete, şi am să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

— Pot conta pe asta?

— Câtă vreme voi putea conta pe tine, vei putea conta şi tu pe mine.

Omului de la FBI nu-i venea să creadă. Trăsese lozul cel mare. Descoperise un şef al mafiei care avea să vorbească.

— E ceva în faţă, zise deodată şoferul.

— Nu opri! strigă Ecclefield. Ocoleşte.

Trei maşini erau aşezate de-a latul drumului, formând un adevărat baraj.

Maşina vină greoi într-o parte, urcă pe trotuar şi pătrunse printre mărăcini. O grindină de gloanţe căzu asupra vehiculului şi universul lui David Ecclefield păru că dispare.

Ratase. Avu senzaţia neplăcută a sângelui care îi curgea pe faţă.

Microfonul staţiei îi atârna chiar deasupra capului. Îl luă şi începu să şoptească:

— Mare Om, mobilizare generală. Două minute la vest de casă. Terminat...

Pe jumătate conştient, omul de la FBI se întrebă de ce avusese acest reflex. Pentru că eşuase? Ca să-i spună lui Hunter că metoda lui era mai bună şi că trebuia să continue? Sau era un fel de adio?

E greu să raţionezi atunci când mori.

CAPITOLUL XV

Când Ecclefield ceruse ajutor, Hunter îşi conducea maşina pe un drum secundar, paralel cu cel pe care se deplasa convoiul federal. Reacţia lui a fost imediată şi instinctivă. A virat instantaneu spre zona de luptă şi a început să reconstituie mintal ambuscada.

Ajunse la locul atacului în mai puţin de treizeci de secunde. Tânăra femeie de lângă el era în continuare inconştientă. Îşi revenise un moment, apoi îşi pierduse din nou cunoştinţa. Trăise luni de zile într-o dezorientare morală completă.

Lăsă maşina într-un viraj, la vreo sută de metri de zona de luptă, ascunsă într-un boschet de pe marginea drumului, unde nu putea fi atinsă de nici un glonţ rătăcit.

Cartierul era luxos, vilele frumoase şi înconjurate cu parcuri mari. Lupta era în toi într-un viraj de lângă un teren gol. Nu erau decât copaci şi tufişuri.

Cele trei vehicule care blocau drumul erau maşini de patrulare. Se trăgea ca la nebuni. Maşinile federalilor erau toate blocate în faţa barajului, mai puţin una care zăcea pe o parte la marginea terenului viran şi era ciuruită de gloanţe.

Federalii se aflau într-o situaţie proastă. Trei oameni, înarmaţi cu pistol-mitralieră Thompson, se adăposteau după maşinile de patrulare şi trăgeau rafală după rafală. O altă forţă invizibilă trăgea în poliţişti din pădure.

Hunter alergă spre baraj şi, brusc, îşi dădu seama că maşinile aparţineau forţelor de ordine. Asta îl făcu să ezite o clipă.

Nu putea să fie decât o eroare cumplită de identificare.

Poliţia trăgea în FBI?

Imposibil!

Poate că barajul fusese instalat în urma acţiunii de pe Paces Ferry Road.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat. Unul dintre trăgători se întoarse pe jumătate şi Hunter recunoscu imediat pe unul dintre vânătorii de capete de la aeroport.

Pistolul Auto-Mag trase aproape singur. Mişcarea fusese instinctivă. Capul ucigaşului făcu explozie, inundând cu sânge portiera maşinii de patrulare.

Un alt tip se întoarse brusc trăgând o rafală. Al doilea glonţ reteză brusc rafala ucigaşă şi îl săltă în sus pe tip, care recăzu

greoi între două maşini.

Al treilea om era ocupat în altă direcţie. Se ridicase ca să poată ochi mai bine un agent federal care avansa destul de stupid pe mijlocul drumului, lângă maşinile convoiului. Hunter trase de două ori. Primul glonţ rupse ceafa ucigaşului şi îl ridică de la pământ, iar al doilea îl lipi cu brutalitate peste capota maşinii.

Un om ieşi brusc din pădure alergând, cu o carabină mare în mâini, apoi se opri văzându-l pe omul cu pistolul uriaş. Purta uniforma kaki a unui ajutor de şerif şi faţa sa părea anormal de palidă.

Erau unele lucruri pe care Hunter le făcea instinctiv şi altele pe care nu le făcea. Nu obişnuia niciodată să tragă în poliţişti.

Era singurul lucru pe care şi-l interzicea cu înverşunare.

Cei doi ezitară. Apoi, cineva din pădure strigă cu o voce enervată:

— Haide, Billy Bob! Lichidează-l!

Ajutorul de şerif răspunse cu un murmur pe care nu-l auzi decât Hunter.

— Du-te dracului!

Apoi îi întoarse lent spatele lui Hunter şi se întoarse în pădure, de unde venise.

Hunter plecă în celălalt sens, spre maşina răsturnată.

Lupta se calmase de când Hunter îi curăţase pe cei care îi atacau frontal pe federali. Forţele de ordine profitau pentru a se regrupa şi a-şi îndrepta atacul împotriva ucigaşilor care se ascundeau în pădure. Împuşcăturile se răreau.

Portiera din spate a maşinii rămăsese deschisă şi se înălţa spre cer ca un drapel. Hunter se uită în maşină.

Înăuntru erau doi bărbaţi.

David Ecclefield avea capul plin de sânge. Zăcea peste speteaza banchetei din faţă.

Celălalt era blocat sub volan.

Amândoi erau fără cunoştinţă.

Hunter îi scoase imediat din maşină şi îi întinse pe iarbă. În momentul acela sosiră în fugă doi agenţi federali.

Hunter făcea respiraţie gură la gură agentului de la volan. Unul dintre noii veniţi îi luă locul iar celălalt îl examină pe Ecclefield.

— Cred că o să se descurce, şopti Hunter, care îşi trăgea cu greu sufletul. A pierdut mult sânge, dar pare un traumatism destul de uşor.

Agentul avea în mână un revolver mare de serviciu. Se uită lung la Hunter, apoi puse arma la centură.

— Frumos lucrat, zise agentul. Tragi exact cum se spune. Dar ai face mai bine să dispari. Nu ţin să trebuiască să explic prezenţa ta aici când vor apărea curcanii.

— Unde e Sciaparelli? întrebă Hunter.

Agentul făcu ochii mari şi se ridică.

— Dar... am crezut că e în maşină cu Ecclefield.

— Acum nu mai e, zise Hunter.

— Nimeni nu s-a apropiat de maşină, spuse agentul. L-am acoperit, nimeni nu s-ar fi putut apropia fără să-l văd. În sectorul ăsta n-a fost nici o mişcare.

Hunter se întoarse să examineze tufişurile din spatele maşinii.

— N-aveai cum să vezi ce se petrece în iarbă. Poate că s-a târât până la pădure. Poate că e rănit. Ar trebui să cercetaţi terenul.

— Iar tu ar trebui să pleci, îi reaminti agentul.

Zâmbiră amândoi şi Hunter plecă.

David Ecclefield avea să se aleagă doar cu un cucui cât toate zilele.

Câţiva agenţi aveau răni uşoare.

Singurul în stare mai gravă părea şoferul. Dar începuse deja să reacţioneze în timp ce Hunter îi făcea respiraţie artificială. Probabil că avea leziuni interne, dar va scăpa.

Dar unde era Sciaparelli? Lui Hunter nu-i păsa deloc de ce-ar fi putut să păţească acel ticălos. O moarte atroce n-ar fi fost decât ceea ce merita.

Hunter văzuse reacţiile unei tinere femei, care la douăzeci şi şase de ani părea că are patruzeci şi care poate că niciodată nu va mai fi normală. Asta era destul pentru a-i alunga şi cel mai mic sentiment de milă.

Lângă Corvette apăruse o altă maşină. Trei tipi se aflau lângă maşina lui Hunter. Doi dintre ei se aflau lângă portieră şi încercau să o tragă pe tânăra femeie afară din maşina decapotabilă. Al treilea se uita la ei cu o faţă lipsită de expresie.

O faţă aproape familiară, pe care Hunter o mai văzuse.

Domino!

CAPITOLUL XVI

Imensul Auto-Mag îşi îndreptă ţeava spre ochiul drept al lui Domino.

— Lăsaţi femeia, ordonă Hunter.

Tipii, aplecaţi peste tânăra femeie, se opriră.

Domino avea un pistol la centură, dar nu făcu nici un gest ca să-l scoată.

Era prea inteligent ca să încerce imposibilul.

— E cu siguranţă marele Hunter, murmură el.

Hunter nu ţinea la o confruntare. Nu aici. Ţintele erau prea dispersate iar tânăra femeie era prost plasată.

— Lăsaţi femeia, repetă Hunter. Şi totul se termină aşa. Plecaţi.

— Dar nu putem, Hunter, răspunse Domino. Nu se poate termina aşa. E prea grav. Şi n-ai cum să ne împuşti pe toţi trei. Ce-ai să faci?

— Voi începe cu tine, răspunse Hunter. Pleci sau mori. Alege.

— Ar fi o chestie prea idioată. Ne putem înţelege.

— Cum?

— Îmi laşi femeia şi eu ţi-l las pe Sciaparelli.

— Nu-l am pe Sciaparelli, iar tu n-ai femeia. Cum vrei să ne înţelegem?

Hunter îl privea cu duritate. Ochii îl trădară pe Domino. Îşi pierdură din strălucire şi deveniră uşor opaci. Domino îşi pierdea controlul.

— Voi trage, Domino.

— Stai, nu e ceea ce crezi. Sciaparelli a trădat. A plecat cu federalii. Am pierdut partida aici. Dar n-o să-mi fie bine nici întorcându-mă la New York. Ştii asta. Noi doi suntem din acelaşi aluat. Nu vreau decât să mă retrag cu puţină demnitate. Femeia îmi va reda demnitatea. Nu riscă nimic, nu i se va face nici un rău. Cu puţin noroc, nici eu nu voi păţi nimic. Nu mai e problema ta.

— Ea va rămâne aici, zise Hunter.

Cele două gărzi de corp de lângă maşină nu mişcau, dar ascultau în tăcere, cu vaga speranţă că lucrurile se vor aranja. Erau nişte simpli vânători de capete, nu trăgători de elită. Ei îşi pierdeau doar viaţa.

Dar Domino pierdea mult mai mult.

— Femeia nu are valoare decât pentru mine. N-o voi lăsa, Hunter. Prefer să mor.

Hunter făcu o încercare.

— Femeia nu te poate ajuta. Nu ştie nimic despre tatăl ei. Sciaparelli o sperie de ani de zile cu ameninţări care nu stau în picioare. Nu ştie nimic. N-a avut parte decât de spaimă.

— Asta înseamnă că tu ştii. Oare cum îţi obţii informaţiile?

— Mă descurc, zise Hunter. Tu însă te descurci prost.

Faţa lui Domino se contractă. Ochii săi deveniseră temi.

— Te înşeli. Nu ştii nimic. Singurul lucru de care avem nevoie este prezenţa acestei fete în timpul procesului.

— Ce proces?

— Haide, ştii prea bine. Ştii ce se petrece între familii în acest moment. Nu-i aşa?

— Poate, răspunse Hunter. Şi?

— Şi a venit momentul ca Sciaparelli să-şi plătească datoriile. I s-a cerut asta. Dacă nu reuşesc să-l aduc pe Ship, prezenţa nevestei lui constituie un fel de garanţie. Avem nevoie de ea.

— Cine?

— Ştii prea bine.

Hunter ştia că era vorba de un grup de bătrâni, răi şi deranjaţi la cap, care se jucau de-a Dumnezeu din înălţimea unui zgârie-nor personal. Îşi proclamau neobosit prietenia fraternă, dar erau scindaţi în „noi” şi „ei”. Urmau intrigile şi asasinatele.

— Aduceţi în discuţie o datorie veche de cincisprezece ani? Să fim serioşi! Poate vreţi să şantajaţi pe cineva.

Domino se dezumflă şi mai mult; părea disperat. Hunter nu mişca nici cu un milimetru iar ţeava armei sale părea încremenită pe direcţia urechii asului negru.

— Incidentul respectiv nu era important la vremea aceea... S-a aşteptat. Azi a devenit important.

— Mulţumesc, Domino, zise Hunter. Mi-ai dat exact ce speram.

Revolverul uriaş bubui şi capul ucigaşului făcu explozie. Domino nu avusese timp să vadă moartea venind.

Ceilalţi doi stăteau în continuare încremeniţi şi nu îndrăzniră nici măcar să se uite cum cade cadavrul şefului. Erau în stare de şoc.

— Propunerea mea mai e încă valabilă, le zise Hunter. Plecaţi.

— Adevărat? întrebă unul dintre ei cu o voce plină de neîncredere.

— Adevărat. Plecaţi!

Alergară până la maşină şi plecară fără să se mai uite înapoi.

Hunter se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Domino şi examină faţa mortului.

Era mai în vârstă decât părea. Cicatricele minuscule dovedeau că făcuse multe operaţii estetice. Poate că nici nu-şi mai amintea numele care îi fusese dat la naştere! Nu avea amprente; degetele lui fuseseră netezite artificial.

Hunter suspină şi îşi aşează medalia de trăgător de elită pe pieptul mortului.

— Ai meritat-o, idiotule, zise el încetişor.

Se ridică şi se apropie de maşină.

Tânăra femeie era conştientă şi se uita la el cu o privire blândă. O ajută să se ridice.

— Ai auzit ceva din discuţia noastră? întrebă el.

— Am auzit tot, răspunse ea cu calm.

— Ai înţeles?

— Da.

— Te simţi bine?

— Da. Te-am crezut când mi-ai spus prima dată că totul o să fie bine.

Hunter nu era încă pe deplin convins de asta. Domino şi unul dintre aşii lui erau morţi. Dar mai rămăseseră încă doi. Îl supăra dispariţia lui Sciaparelli.

Nu avea intenţia să-şi mărturisească îndoielile. Tânăra femeie era încă slăbită. Urcă în maşină şi demară.

CAPITOLUL XVII

Reynolds şi fata se pregătiseră deja de plecare, când Hunter se întoarse la cabană.

Cele două femei se îmbrăţişară în tăcere. Hunter îl trase de-o parte pe Reynolds şi le trimise pe cele două femei la adăpost în cabană.

Asemănarea dintre ele nu-i scăpă lui Reynolds, care înţelese imediat cine era cealaltă.

— Pentru ea te-ai întors acolo? întrebă el.

— Pentru ea, răspunse Hunter.

— Probabil că n-a fost uşor.

— Mda! Ascultă, lucrurile se vor complica. Va trebui să mă mişc repede dacă vreau s-o scot la capăt cu bine. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nici o problemă, zise Reynolds.

— Mai devreme mi-ai vorbit despre un prieten din copilărie pe nume Billy Bob.

— Da?

— Făcea parte dintr-un grup care a vrut să distrugă un convoi federal. E corupt până în măduva oaselor. Te surprinde cumva?

Surprinderea şi uimirea lui Reynolds erau prea reale pentru ca Hunter să nu-l creadă.

— La dracu! exclamă el. Mai întâi Shorty, iar acum Billy Bob. E... e... în fine... dacă spui tu, înseamnă că e totuşi adevărat. Cum ai aflat?

— Nu avea cum să fie o coincidenţă, zise Hunter. M-am pomenit nas în nas cu un ajutor de şerif cu carabina în mână. Cineva i-a strigat numele şi i-a spus să mă omoare. Dar el a făcut altfel. Mi-a întors spatele şi a intrat în pădure.

— OK! înţeleg. Cu siguranţă că el a fost. Totdeauna a admirat ce faci. Ba chiar şi-a făcut o colecţie din tăieturi de ziar în care e vorba de tine.

— Mi-ai spus că face şi altă treabă. La negru.

— Exact. La o agenţie de securitate. Cei mai mulţi sunt poliţişti care lucrează în afara orelor de serviciu.

— E ceva care nu se potriveşte, zise Hunter. Ce fac?

— Fac de pază în depozitele şi hangarele cu marfa, zise încetişor Reynolds. Se potriveşte?

— La fix, răspunse Hunter. Dar mai e ceva care mă sâcâie,

înţeleg că Domino i-a recrutat pe oamenii lui Sciaparelli, dar mi se pare foarte ciudat să fi făcut apel la nişte poliţai corupţi care lucrează la depozite.

— Cine e Domino?

— Un ucigaş de elită care a fost trimis de cei de la New York. Billy Bob lucra în înţelegere cu aceşti tipi. Trebuie să aflu pentru ce. Poţi să te informezi?

— Stai puţin, zise Reynolds. Vei şti totul. Trebuie să telefonez.

— S-ar putea să nu-l găseşti. Ultima dată când l-am văzut, bătea în retragere împreună cu ceilalţi. Pariez că s-au dat la fund.

— Eu ştiu unde să-i găsesc, mormăi Reynolds.

Intră în cabană.

Hunter îşi verifică armele, umplu încărcătoarele goale, apoi se rezemă cu spatele de Corvette.

Când Reynolds ieşi din cabană, după câteva momente, Hunter dormea în picioare.

— Dar ce... începu Reynolds.

Hunter deschise ochii.

— Te ascult, zise el.

— Am vorbit cu Billy Bob. Te roagă să-i accepţi scuzele şi îţi urează noroc. Mi-a spus că va vorbi, dar că încă nu ştie cui să se adreseze.

— Unui tip al cărui nume ţi l-am dat deja, zise Hunter.

— Tipul de la FBI?

Hunter dădu din cap apoi întrebă:

— Ce ţi-a spus?

— Billy Bob nu l-a întâlnit niciodată pe şef. Dar e convins că nu e Sciaparelli. Pretinde că e o combinaţie la New York. Billy Bob şi ceilalţi nu lucrează ca paznici, ci verifică marfa.

— Marfa? zise cu mirare Hunter.

Totuşi era logic. Sciaparelli nu era decât un om de paie pentru interesele celor de la New York. Era bănuit. Fusese urmărit deoarece credeau că voia să trişeze sau să uzurpe o putere care nu-i fusese acordată.

— Ştia despre ce voia să facă Shorty, zise Reynolds.

— Ce ştia?

— Din greşeală, a spus în faţa lui Shorty că lucrează pentru nişte tipi de la New York. A bănuit că Shorty intenţiona să dea o lovitură când l-a văzut frecventând-o pe Jennifer. Shorty fusese un poliţist bun, eficace. Făcuse rost de informaţii. Billy Bob nu ştie exact ce anume, dar a înţeles de la Shorty că va avea şi el

parte de ceva după ce va reuşi. Shorty i-a telefonat ieri seară imediat ce ne-am întors de la Detroit. I-a spus că avea să plouă cu bani. Bani mulţi. Apoi, seara, pe la nouă, Billy Bob supraveghea încărcarea unui camion la Bluebird. A văzut un tip pe nume Lago şi alţii care l-au tras pe Shorty din cabina camionului şi l-au luat cu ei cu forţa. Billy Bob n-a făcut nici o mişcare. Nu se putea da de gol. Dar n-a fost surprins când i-am spus că Shorty a murit.

— OK! zise Hunter. Încep să înţeleg. Cam pe la orele nouă a fost trimis Domino de cei de la New York. Da, e logic.

— Cred că e mai clar pentru tine decât pentru mine.

— Nu pot să-ţi spun mai mult, Cowboy. Din motive care nu ne privesc direct pe nici unul dintre noi. Vrei să continuu?

— Am început să mă distrez.

Hunter zâmbi.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Mi-ai vorbit de un grup care se strânge la o cafenea. Cum se procedează?

— Se anunţă evenimentul prin CB, asta e tot. Cafeneaua se umple imediat.

— Vin şi camionagii?

— Mai ales camionagii. Numărul e şi mai mare dacă apelul e făcut de o pisicuţă cu voce senzuală. La ce te gândeşti?

— La o adunare a camionagiilor, răspunse Hunter. Cunoşti mai bine ca mine regiunea. Ce şanse există pentru punerea unui embargo pe toate mărfurile lui Sciaparelli? Am putea face chiar o blocadă, dacă reuşim să adunăm destui participanţi. Ce zici?

— Am putea avea participanţi, răspunse Reynolds. Dar nu văd cum vom organiza chestia asta.

— Pe calea undelor? zise Hunter zâmbind.

Reynolds zâmbi şi el.

— Un embargo datorită CB-ului? De ce nu? Până acum s-au făcut de toate pe CB, mai puţin un embargo.

Hunter scoase un carneţel din buzunar şi îl întinse lui Reynolds.

— Iată lista depozitelor şi transportatorilor a căror marfa trebuie blocată. Urcă în camionul tău. L-am parcat la ultimul viraj, în spatele unui boschet. Voi rămâne pe recepţie pe frecvenţa 19. Să acţionăm repede. Până diseară totul trebuie să fie terminat.

Reynolds plecă pe loc, cu zâmbetul pe buze, cu o expresie de mândrie pe faţă.

Hunter îl înţelegea. Era extraordinar să-ţi dai seama că nu mai

eşti un perdant, că puteai reacţiona, puteai lupta, că nu-ţi mai e frică.

Teroarea şi eşecul pot să distrugă o fiinţă. Anii de teroare reuşiseră s-o doboare pe fata sensibilă care era Susan James Rossiter Sciaparelli.

Jennifer era foarte tânără la moartea tatălui ei, de care aproape că nu-şi mai amintea.

Dar Suzy nu uitase nimic. Îşi amintea foarte bine de noaptea în care tatăl ei fusese luat. Nu-l mai revăzuse niciodată.

Îşi reamintea de noaptea plecării, plină de panică, când nişte necunoscuţi veniseră după ele; îşi amintea de călătoria în Georgia, de schimbarea identităţii, de modificări neexplicate, de noua lor viaţă.

Mama lor se prăbuşise moral şi nu-şi mai revenise niciodată după noaptea răpirii soţului ei. Suzy trebuise să vegheze asupra surioarei sale şi s-o protejeze. Fusese nevoită să-i spună minciuni care să le garanteze siguranţa.

Existase totuşi un detaliu asupra căruia mama lor nu cedase: micuţele trebuiau să-şi păstreze prenumele. Numai numele de familie fusese schimbat: Rossiter.

Viaţa materială nu fusese o problemă, totdeauna avuseseră destul bani. În fiecare lună primeau un cec dintr-o asigurare pe viaţă. Alte cecuri veneau de Crăciun şi la fiecare aniversare.

Treptat, viaţa îşi reluase cursul şi Suzy îşi recăpătase o aparenţă de normalitate. I se mai întâmpla doar să aibă coşmaruri. Uneori, o scenă la televizor sau la cinema îi amintea trecutul. Alteori, privirea mamei sale o tulbura.

Sciaparelli îşi făcuse apariţia în momentul când ea era studentă la universitate. O vizită în biroul directorului şi se prezentă ca „Moş Crăciun”. Îi explicase că el era acela care veghease totdeauna asupra ei şi a familiei sale, el era executorul testamentar al tatălui ei.

Îi dădu de înţeles că în curând va primi moştenirea şi că erau unele lucruri pe care trebuia să le ştie.

În realitate, ea îl moştenea mai ales pe Charles Sciaparelli. Trebuiau să se căsătorească. Nu exista altă alegere; aşa hotărâseră domnii de la New York care îi protejaseră ani de zile. Consecinţele ar fi fost grave dacă Suzy nu ar fi acceptat. Trebuia să se sacrifice pentru familie. Dacă refuza, familia n-ar mai fi avut dreptul la protecţia binevoitoare a domnilor de la New York şi sursa banilor ar fi secat. Sciaparelli i-a dat de înţeles că toate ar fi putut avea aceeaşi soartă ca cea a capului familiei.

Până atunci, Susan James Rossiter fusese o tânără perfect normală. Avea douăzeci şi doi de ani. Era timidă şi nu frecventa băieţii, asta din cauza trecutului său secret. Totuşi, băieţii roiau în jurul ei. Speranţele ei erau cât se poate de normale: spera ca într-o zi să se îndrăgostească şi să se căsătorească. Într-o zi...

Charles Sciaparelli, un străin care avea mai mult de treizeci şi cinci de ani, nu corespundea criteriilor pe care şi le stabilise.

Dar fata avea simţul datoriei şi simţul practic foarte dezvoltat. A acceptat situaţia fără să-şi facă iluzii. A avut impresia că se trezeşte brusc. Viaţa destul de plăcută pe care o dusese până atunci s-a transformat în coşmar. Căsătoria o readusese cu brutalitate în trecutul ei cumplit. Singura diferenţă era că acum devenise o femeie cu datorii de soţie.

Nu-i spuse nimic lui Jennifer, ca s-o protejeze, dar minciunile îi făcuseră în cele din urmă viaţa imposibilă.

Când murise mama lor, toate responsabilităţile căzuseră pe umerii ei şi stresul o marcase enorm. Cedase nervos, ca şi mama lor, apoi se refugiase în boală ca să se izoleze în camera ei, înspăimântată de tot ce o înconjura. Jennifer crezuse că îşi adoră bărbatul, dar că era doar victima unei situaţii asupra căreia n-ar fi avut nici o putere, fiind doar un ostatic umilit.

Hunter era convins că tinerele nu fuseseră niciodată în pericol. Nici măcar nu era sigur că tatăl lor era vinovatul. Mama şi fiicele fuseseră nişte victime nevinovate, pioni manevraţi cu cinism de bătrânii de la New York. Scopul?

Motivul pentru care femeile fuseseră mutate în Georgia şi ascunse sub o nouă identitate îi era încă total necunoscut. Dar cu siguranţă că Charles Sciaparelli ştia.

În vremea atentatului, Sciaparelli nu era decât un simplu consilier financiar. El urcase însă repede treptele puterii din momentul în care primise responsabilitatea familiei James.

În mod logic, cei care voiau să le protejeze pe femei nu erau cei care voiseră să-l asasineze pe Jake Pelotti.

Dar maşinaţiunile mafiei păreau că sfidează orice logică.

Dacă femeile ar fi fost în pericol, ele ar fi fost ucise în acelaşi timp cu James.

Astfel, cei care ordonaseră moartea lui Pelotti plătiseră pentru femeile James ani de zile.

Domino îi spusese: „Atunci nu era important. Acum a devenit important...”

Bineînţeles, instigatorii atentatului plătiseră de ani de zile, dar scriptele trucate ar fi dovedit că banii fuseseră daţi de facţiunea

inamică. Cea care, de fapt, era străină de acest asasinat.

Inimaginabil, totuşi un procedeu coerent într-o lume unde adevărul e cel pe care vrei să-l fabrici.

Evident, Sciaparelli era complicele lor. El avea să-i trădeze pe cei care îl „năşiseră”. Avea să-i trădeze pentru a ajunge la puterea absolută împreună cu cei care organizaseră atentatul. Acum i se cerea să îşi arate adevărata faţă.

Dar, după toate aparenţele, linia care separa cele două facţiuni nu era încă foarte bine stabilită. Lucrurile se modificau de la o oră la alta, participanţii schimbau taberele fără să anunţe. Era încă prea devreme ca să anunţe de partea cui erau.

Era normal ca Sciaparelli să fie ezitant.

Acum Hunter începea să înţeleagă totul şi ajunse curând la o concluzie oribilă.

Pentru prima dată de cincisprezece ani, fetele erau cu adevărat în pericol de moarte. Deoarece Sciaparelli se afla în libertate şi era capabil să denunţe escrocheria, soarta fetelor era foarte compromisă. Pe de o parte, oamenii din tabăra căreia i se atribuisem plăţile făcute celor trei femei ar fi vrut să vadă fetele dispărând, chiar dacă erau nevinovate. Adevărul conta prea puţin în acest caz. Era mai ales problema de „dovezi”.

Pe de altă parte, oamenii din cealaltă tabără, cei care combinaseră totul, voiau neapărat să le păstreze pe fete ca să se folosească de ele ca „martori”. Hunter ar fi preferat să le vadă mai bine moarte decât în această situaţie, nici pe departe de invidiat.

Totul depindea de Sciaparelli, iar Hunter nu ştia cum să dea de el. Va trebui să joace jocul bătrânilor. Să facă presiuni asupra fugarului şi să aştepte să iasă la iveală. Pe urmă Hunter putea să radă tot.

Începea epurarea.

CAPITOLUL XVIII

— Mobilizare generală, apel general către toţi camionagiii din regiune! Deschideţi urechile! Aici Cowboy din Georgia care cere un releu de asistenţă pe tot teritoriul american, pentru un tip pe care îl iubim şi îl admirăm cu toţii. În general poartă boarfe negre, se plimbă cu pumnul în faţă şi face zgomot. Marele Om e la Atlanta şi aţi auzit cu toţii despre el. Marele Om are nevoie de o mână de ajutor, şi propun să-l ajutăm. Acum închid şi voi reveni cu detalii!

— Recepţionat. Sunt Sam Vandalul, gata de acţiune.

— Sunt călătorul din sud care aşteaptă ordine!

— Aici Bolidul din Florida care călătoreşte spre Atlanta, cu viteză maximă. Dar acum aştept.

— Ascultaţi cu toţii! zise o voce de femeie. Aici Lingura Iubirii care îl caută pe Marele Om. Auzi, frumosule?

— Tăcere, pisicuţo! Nu e momentul să intri în călduri! Ascultaţi cu toţii! Transmiteţi mesajul pe circuitele secundare. Diavolul din Decatur aşteaptă ordine!

— Aici baza Rosebud.

— Aici Vânătorul de pisici, Cowboy din Georgia. Mai aşteaptă puţin cu instrucţiunile. Suntem la intersecţia cu drumul naţional 285. Harry Fleică e în restaurant să-i anunţe pe băieţii care nu sunt branşaţi.

— Ascultaţi cu toţii! Aici Cowboy din Georgia. Baza Rosebud rămâi pe frecvenţă ca să difuzezi mesajul imediat ce se va termina. Tuturor şoferilor de camioane care se deplasează pentru societăţile ce vor fi imediat numite, Marele Om le cere să abandoneze remorcile pe marginea drumului. Iată lista: Atlanta Cooperative Association, AC A, Braseriile Georgia Perfect...

Hunter opri aparatul şi se frecă la ochi cu dosul mâinii, apoi intră în cabană.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jennifer. Privirea ta...

Da, în privirea lui era mândrie, emoţie, şi nu-i era ruşine. Oamenii aceia vor pierde slujba şi banii, dar îl susţineau din toate puterile. Hunter era sigur că embargoul va funcţiona.

Se gândi la David Ecclefield care se bucurase că-şi găsise un prieten.

În lume existau tot felul de prieteni. Era destul să-ţi dai seama de asta.

Ce noroc!

*

* *

Se hotărâră asupra unui mic motel liniştit, apoi Hunter urcă femeile în Corvette. După plecarea lor, Hunter urcă din nou în rulotă şi ridică receptorul telefonului. Formă numărul lui Ecclefield.

Tânărul agent federal era la birou şi lucra.

— Ce face capul? întrebă Hunter.

— Mai bine decât s-ar crede. Ce prost am fost! Nu trebuia să...

— Când oi fi bătrân şi bolnav de gută, atunci să te plângi de greşelile comise. Încă mai e treabă de făcut. Eşti sigur că te simţi bine?

— Da, da. Dar aş vrea să ştiu ce pui la cale. Regiunea e împânzită. Poliţiştii patrulează pe toate străzile. Se pare că vreo cincizeci de camioane s-au oprit pe marginea drumului. Restaurantele camionagiilor sunt toate pline. Tot oraşul...

— Da, ştiu, zise Hunter. Branşează CB-ul şi vei înţelege. Dar mai întâi ascultă-mă. E cea mai mare descoperire de la debuturile radioului. Dacă poliţiştii nu încep să se folosească de ea în mod util, ar fi cea mai mare prostie a secolului. Peste puţin timp, prietene, îţi vei da seama că sunt camioane abandonate pe toate drumurile între Mexic şi Canada. Treaba cea mai inteligentă ar fi să puneţi mâna pe aceste camioane sau pe remorcile abandonate. La bord se află marfa ilegală.

— Am înţeles, am înţeles! De câte camioane e vorba?

— Habar n-am, David. De câte camioane e nevoie ca să transporte anual marfa de contrabandă de peste un miliard de dolari?

— Probabil o mişcare continuă.

— Probabil. Eşti în mijlocul treburilor, prietene. Trebuie să acţionezi. Comerţul între state cade în jurisdicţia ta. Transportul de marfa furată sau de contrabandă te priveşte direct. Ai face bine să anunţi toate agenţiile respective. Dacă reuşeşti lovitura asta, incidentul Sciaparelli va fi uitat. Nimeni nu se va mai interesa de el. Pune mâna pe aceste remorci cât sunt încă nemişcate. Le vei rupe şalele celor care au pus la cale această operaţiune. Nu-şi vor mai reveni niciodată.

Tânărul agent federal reflecta la toate astea cu calm.

— Cum ai reuşit? întrebă el.

— Eu n-am făcut nimic, ci camionagii. Doar li s-a comunicat lista societăţilor-fantomă.

— Tot nu văd cum s-a putut face asta. Aparatele lor radio au doar o rază de cincisprezece kilometri. Nu înţeleg...

— Există un semnal care spune că trebuie să transmiţi mai departe mesajul. E o reacţie în lanţ. La ora actuală lista circulă în California.

— Dacă e adevărat, e de-a dreptul uimitor.

— Cred că e adevărat, zise Hunter.

— Voi telefona imediat, zise Ecclefield.

— N-ai să poţi lua legătura cu toate birourile din orăşele şi sate.

— Poate că ai dreptate. OK! Voi alerta agenţiile. Dar probabil că au şi aflat. Poliţia ascultă constant CB-ul.

Hunter râse uşurel.

— Ştiu. Dar meritul trebuie să revină cuiva. Treci pe calea undelor, bătrâne, şi anunţă pe toată lumea. Gloria acestei operaţiuni te va face să uiţi eşecul recent.

— Nu-mi fac meseria pentru glorie, zise tăios Ecclefield.

— Posibil, dar e foarte eficace când ai de cerut câţiva dolari în plus pentru buget.

— Înţeleg ce vrei să spui. Am multe lucruri de învăţat, nu-i aşa? Mă instruiesc.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise Hunter. Te mai sun.

Închise telefonul şi se instală la volan. Venise momentul să se pună în mişcare. Probabil că presiunea asupra lui Sciaparelli era acum foarte mare. În curând avea să explodeze.

Şi Hunter avea impresia că ştia unde va exploda.

CAPITOLUL XIX

Oraşul era cu susul în jos.

Toţi poliţiştii din regiune erau de serviciu. Patrulau pe toate străzile, bulevardele periferice şi drumurile de stat.

Hunter ştia că cele mai multe maşini de poliţie erau echipate cu un receptor CB şi că poliţiştii ascultau aproape toate comunicările dintre camionagii. Trebuia să fie extrem de prudent.

Decatur era un orăşel tipic sudist, care se afla chiar în estul Atlantei. Atmosfera era mai calmă la Decatur, dar Hunter remarcă un număr anormal de mare de maşini de patrulare.

Descoperi cu uşurinţă casa. Când a ajuns, bătrânul Henry se afla în prag.

— Văd că a venit domnul Frankie.

— Întocmai, Henry. Îl caut pe Sciaparelli.

Bătrânul negru râse.

— Ar fi trebuit să veniţi acum zece minute, domnule. M-aţi fi făcut să economisesc cincizeci de dolari.

— Era aici?

— Oh, da! A venit cu taxiul. Era palid ca un mort, domnule. Mi-a luat cu împrumut toţi banii pe care îi aveam. Şi maşina.

— Ce marcă?

— Un Chevrolet cu alb şi albastru. Dar albastrul s-a făcut cenuşiu. E din ’66 sau ’65... nu mai ştiu. Sunt prea bătrân ca să mai conduc, domnule. Ce fac domnişoara Susan şi domnişoara Jennifer?

— Să nu-ţi faci griji, Henry, se vor întoarce repede. Amândouă. Domnişoara Jennifer mi-a spus să-ţi spun şaptezeci şi trei. Habar n-am ce poate să însemne asta, dar ţi-am transmis mesajul.

Bătrânul zâmbi cu toată gura.

— E o fetiţă minunată, domnule.

— Ştii cumva unde s-a dus Sciaparelli?

— Nu, domule. A spus doar că are o întâlnire importantă. Era palid ca un mort, domnule. N-a spus unde trebuia să se ducă. Dar era foarte grăbit. Presupun că ştia că e urmărit de acei domni.

— Care domni?

— Au plecat acum câteva momente. Două maşini mari nou-nouţe, pline. Cred că şi eu aş fi fost grăbit, domnule, dacă i-aş fi

avut pe domnii aceia pe urmele mele.

Adevăraţi profesionişti. Nu vor rata ocazia ca să-l lichideze sau să-l prindă pe Sciaparelli. Era o cursă între vânătorii de capete şi Hunter.

Bătrânul negru avea multă clasă. Ştia perfect de bine ce se petrecea, dar păstra eleganţa discretă a unui gentleman.

— Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră la televizor, domnule Frankie, zise Henry. Dar, evident, ei vă spuneau altfel.

Hunter izbucni şi el în râs.

— Mulţumesc pentru informaţii. Şi să ştii că fetele se vor întoarce în curând.

— Eu vă mulţumesc, domnule.

Hunter se întoarse la rulota lui şi demară imediat.

În timp ce traversa cartierul comercial din Decatur, Hunter cântărea posibilităţile de acţiune. Apoi văzu un poliţist într-o maşină de patrulare oprită la o intersecţie.

Branşă CB-ul şi luă microfonul.

— Uniforma ascultă? întrebă el.

Îl văzu pe poliţist aplecându-se după microfon.

— Sunt numai urechi, cetăţene, zise poliţistul cu o voce amabilă.

— Îl cunoşti pe Henry Jackson? Un negru de vreo şaptezeci şi doi de ani?

— Da, îl cunosc pe Henry. Ce-a făcut?

— A împrumutat maşina unui prieten şi încearcă să-l găsească. N-ai văzut-o trecând?

— Ba da. Cu un alb la volan. Acum zece minute. Sper că n-a furat maşina lui Henry?

— Nu, e un prieten de familie. Dar Henry vrea să-şi recupereze maşina. Voiam să-i dau o mână de ajutor...

— Cred că mergea spre drumul 285. Vrei să fac ceva?

— Nu, mulţumesc. Cred că ai deja foarte multă treabă azi.

— Mie-mi spui, cetăţene! O zi bună.

Poliţistul îl observase pe toată durata convorbirii până când semaforul se schimbă pe verde. Hunter demară. Îi făcu un mic semn amical când trecu pe lângă el şi poliţistul agită mâna.

Informaţia era lipsită de precizie. Drumul 285 ocolea Atlanta. Cu cele zece minute de avans, Sciaparelli se putea afla oriunde. Poate că se îndrepta spre nord, poate spre sud, sau poate că se deplasa pe una dintre numeroasele drumuri secundare care se intersectau cu 285.

În ciuda riscurilor, nu avea de ales. Nu mai avea destul timp ca să hoinărească.

Când se apropie de 285, luă microfonul şi zise:

— Am nevoie de asistenţă vizuală pe 285.

— Frecvenţa e cerută pentru un releu. Se cere păstrarea tăcerii.

— Fac parte din releu, răspunse Hunter. Vreau să ştiu unde se află un Chevrolet cu alb şi albastru, ’65 sau ’66, cu un singur om la bord. Un alb. Ultima oară când a fost văzut, părăsea Decatur şi se îndrepta spre 285.

Se auzi o a treia voce:

— Negativ! Nu-i răspundeţi! E un poliţai!

— Negativ, zise Hunter. E Marele Om şi am nevoie de ajutor. Găsiţi-mi Chevroletul.

— Dar ce să fac? întrebă primul camionagiu. Nu ştiu cu cine vorbesc.

Eterna problemă de identificare a prietenilor şi duşmanilor.

Camionagiii nu ştiau ce să facă.

Hunter intră pe autostradă, înspre nord, integrându-se în fluxul maşinilor. Peste tot erau poliţişti. Reduse viteza lângă un camion mare şi claxonă uşor. Camionagiul îi aruncă o privire. Hunter îi arătă microfonul şi începu să vorbească.

— Sunt Marele Om. Trebuie să aflu unde se găseşte Chevroletul. Nu-mi descrie vehiculul. Poţi să mă ajuţi?

Camionagiul zâmbi şi luă microfonul.

— L-am văzut pe Marele Om, băieţi. Mi-a vorbit adineauri şi pot să vă garantez că nu se află într-un Chevrolet alb şi albastru. Daţi-i o mână de ajutor, băieţi. Omul e alb şi e singur. Vă ascultăm.

Unul dintre poliţiştii care venea în spatele lor crezu probabil că a descoperit ceva, căci apăsă pe acceleraţie şi depăşi cu rapiditate rulota şi camionul.

Camionagiul, care se afla în spatele rulotei izbucni în râs şi zise:

— Cred că uniforma a văzut un suspect!

Foarte repede, undele au fost invadate de camionagii care transmiteau mesajul referitor la identificarea maşinii Chevrolet. Apoi se făcu din nou tăcere.

Camionagiul din spate zise:

— Noroc, Mare Om. Rade-i!

— Mulţumesc. Dar asta numai datorită ţie şi colegilor tăi!

Camionagiul râse şi anunţă tuturor:

— Marele Om e un tip mişto, băieţi. Daţi-i o mână de ajutor. Sunt Dinamul din Delta, şi ascult pentru el.

Cele zece minute de avans îi confereau lui Sciaparelli un avantaj de cincisprezece kilometri, poate mai mult, poate mai puţin. Mesajul de răspuns veni destul de repede:

— Mobilizare generală optică, zise vocea. Chevroletul se deplasează în direcţia vest pe drumul 285, către ieşirea spre Sandy Springs.

Camionagiul din spatele lui Hunter interveni imediat:

— Ai auzit, Mare Om? E sus pe periferie. Poate să vireze spre nord sau spre sud pe 1–75.

— Mulţumesc, zise Hunter.

— A primit mesajul, băieţi. Marele Om vă spune la toţi: recepţionat. Supravegheaţi Chevroletul. Să vedem ce face când ajunge lângă 75.

Maşina se pusese în mişcare şi Hunter nu mai avea nevoie să pronunţe nici un cuvânt. Supravegherea va continua de la sine.

Evident, era posibil ca maşina reperată să fie nu cea a lui Henry Jackson. Dar Hunter avea încredere în profesionalismul camionagiilor, deşi astfel de maşini erau destule în regiune.

De aceea, dacă era într-adevăr maşina în care se afla Sciaparelli, evident că poliţia va încerca s-o identifice. Vor organiza propria lor supraveghere, vor întinde propria lor capcană şi vor aştepta ca Hunter să se repeadă la Sciaparelli.

Dar cauza încă nu era pierdută. Bob Hunter nu avea obiceiul să renunţe. Totdeauna încerca să facă tot ce era posibil ca să reuşească, şi nu ducea lipsă de mijloace.

Căută frecvenţa poliţiei, o găsi şi primele rapoarte începură să sosească.

Nu numai poliţiştii ascultau.

Se adresă tovarăşului său de drum:

— Salut. O şterg. Şi mulţumesc!

Apăsă pe pedala acceleraţiei.

Partida nu era încă pierdută.

CAPITOLUL XX

Cursa nebună îl ducea spre nord, pe acelaşi drum pe care Hunter o luase mai devreme ca să ajungă la Decatur, apoi viră brusc spre sud pe 1–75 spre Marietta.

Hunter se afla încă la trei kilometri de panoul care indica ieşirea din Marietta când auzi pe frecvenţa folosită de poliţie că civilul cotea spre vest.

Câteva secunde mai târziu, aceeaşi informaţie a fost difuzată de camionagii. Frecvenţa poliţiei începu să pârâie; se auzeau o sumedenie de ordine. Ţinta vira la nord pe US 41 după Marietta.

Hunter branşă harta electronică a regiunii din jurul oraşului Marietta. Deodată auzi o voce familiară. O voce blândă şi senzuală. Nu se putea înşela.

— Mă deplasez în direcţia Chattanooga şi sper să întâlnesc tovarăşi de drum. Sunt Superpisica care vrea să fie prinsă din urmă. Anunţă-te, Macho!

Câţiva tipi începură s-o ocărască pentru că ocupa undele cu prostii. Hunter recunoscu imediat vocea lui Reynolds.

— Branşează-te pe 7, dacă vrei să flecăreşti, îi zise Reynolds.

Hunter branşă pe 7 şi zise:

— Îi voi vorbi Superpisicii. Gălăgia mai mică.

— Salut, Macho. Vrei să mă urmezi?

— Unde mergi, frumoaso?

— Până unde vrei tu. Ţine-te după cutiuţa roşie.

— Încearcă să mă depăşeşti, zise Hunter.

Era furios şi încântat. Furios pentru că Jennifer trebuia să se afle la motelul la care se înţeleseseră că va sta pe toată durata ostilităţilor. Dar era şi încântat pentru că prietenii îi înţeleseseră problema şi-i veniseră fuga în ajutor.

Poliţiştii defilaseră pe US 41. Hunter îi bănuia pe camionagii că găsiseră o ţintă falsă ca să-i fraierească, căci informaţiile false n-ar fi avut nici un efect.

În orice caz, poliţiştii porniseră într-o direcţie greşită. Dar lui Hunter i se indicase drumul corect. Încă un motiv ca să fie încântat.

— Mă vezi, Macho?

— Negativ. Unde eşti?

— Am trecut prin faţa panoului de la Marietta. Sper că nu vrei să mă abandonezi?

— Nici vorbă. Sunt la doi kilometri în spatele tău. Sosesc. Suntem într-un convoi?

Reynolds zise:

— Afirmativ. În faţă se află Shaky Jake. Sosesc. Nu se vede nimic, nici o uniformă. Îl filez pe omul de paie.

Reynolds îşi schimbase identitatea ca să înşele vigilenţa poliţiştilor. „Omul de paie” era Sciaparelli.

— Aici Jivaro care vine în spatele tău. Ţine-mă la curent cu ce se-ntâmplă.

— Recepţionat, Jivaro. Am auzit de un convoi de camioane care se deplasează spre sud de la Dalton ca să întâlnească paiul, apoi va fi o schimbare de direcţie spre Calhoun.

— Camioane mari?

— Afirmativ, camioane mari care gonesc spre sud.

— Ce cară?

— Marfa tare şi camionagii de la New York. Recepţionat?

— Recepţionat, şi mulţumesc pentru informaţii. Camionagiii sunt echipaţi?

— Maică-maică! Până în dinţi.

Hunter puse jos microfonul şi se gândi.

Patru camioane încărcate cu marfa de contrabandă şi oameni înarmaţi la volan. Aveau de gând să se întâlnească cu Sciaparelli. Dar cum aflase toate astea Reynolds?

— Vreau să vorbesc iar cu Shaky Jake.

— Ascult.

— Cum ai aflat?

— Cunosc o pereche de urechi la Dalton.

— Ce urechi, Jake?

— Îţi aminteşti de un prieten din copilărie cu un nume de neuitat? zise Reynolds după o ezitare. Recepţionat?

— Recepţionat, răspunse Hunter.

Hunter suspină gândindu-se la ciudăţeniile lumii.

— De la întâlnirea cu tine, tipul a lucrat din greu, zise Reynolds. Săpând cu spor, a găsit rădăcinile copacului care face dolari. E vorba de marfa multă care nu era în contabilitate. Recepţionat?

— Recepţionat, răspunse Hunter suspinând.

— Doi cu doi fac patru, Jivaro. Convoiul se deplasează spre sud şi paiul spre nord. Întâlnirea se va face probabil la Calhoun, ca de obicei. Îmi închipui că paiul va dori să fie escortat într-o regiune mai calmă.

— Recepţionat, zise Hunter.

Era logic şi bine gândit. Camionagiii – şi în special Reynolds – erau nişte poliţişti extraordinari. Câtă risipă de talent!

— Să-i spui numelui de neuitat, când îl vei întâlni, că suntem chit. Spune-i că Jivaro consideră inutil să dezvăluie în public ce avea de gând. Am avut deja destui eroi în jocul ăsta. Încă unul, tot nu va schimba faţa lumii!

— Te-a auzit, Jivaro, zise Reynolds. Gloaba Ucigaşă galopează în faţa Trotinetei Roşii.

Billy Bob zise:

— Mulţumesc, Jivaro. O să mă gândesc la asta.

— S-ar putea să iasă cu scântei la Calhoun. Sugerez ca convoiul să treacă pe o stradă mai calmă. Jivaro trece înainte.

— Negativ! strigă Reynolds. Toate sunt aranjate la fix! Terminat.

Hunter tăcu, nu avea ce să mai spună.

— Vezi pata roşie? întrebă Jennifer.

— Afirmativ. Te voi depăşi.

— Tu eşti? În *şmecheria* aia?

— Eu sunt.

— N-ai să mă poţi depăşi niciodată cu hodoroaga ta!

— Ia să vezi! zise Hunter apăsând pe pedala acceleraţiei. Imensul motor Tornado hurui puternic şi rulota luă viteză.

Îi va prinde pe toţi din urmă până la Calhoun şi îi va depăşi. Dacă prietenii săi voiau să-i apere spatele, cu atât mai bine.

Corvetta acceleră şi ea. Merse alături de el pe banda de la mijloc.

— Redu viteza, Superpisică, zise Hunter. Şi pregăteşte-te să tragi pe dreapta.

— Nici vorbă, zise ea zâmbind. Terminat!

Fata lăsă jos microfonul şi îl privi zâmbindu-i ironic.

*

* *

Totul se petrecu ca într-un balet.

Hunter n-ar fi putut să regleze întâlnirea cu mai multă precizie, chiar dacă ar fi avut la dispoziţie o lună ca să repete.

Depăşi camionul lui Reynolds la un viraj şi începu să coboare în vale către panoul de la Calhoun.

Corvetta se ţinea strâns de el. Jennifer îl depăşise pe dreapta chiar mai înainte ca el să fi depăşit camionul lui Reynolds. Apoi maşina roşie îl precedase pe banda din stânga.

Hunter văzu în fugă faţa consternată a lui Reynolds, care luă microfonul şi strigă:

— Redu viteza, Superpisică! Lasă-l să treacă!

Ea agită mâna apoi se deplasă spre dreapta şi Hunter o depăşi.

— Treci în spatele lui Reynolds, zise Hunter. Poţi să ne însoţeşti, dar fii prudentă.

Ea făcu din nou un semn cu mâna şi încetini. Hunter o văzu dispărând în spatele camionului în clipa în care văzu în faţă vechiul Chevrolet care reducea viteza, apoi se oprea lângă patru camioane mari care staţionau pe marginea drumului.

— Gata! zise Hunter. Începem! Sunteţi echipaţi, în spate?

— Ca şi ei, până în dinţi!

— Mă reped în centru, anunţă Hunter. Ocupaţi-vă de flancuri!

— Recepţionat!

În faţă, un camion mare urca spre ei... Era clar că auzise dialogul, căci omul de la volan luă microfonul şi zise:

— Ai grijă la şerpii din iarbă aflaţi în spatele camioanelor, Mare Om. Două „lăzi”. Pline cu elemente rele.

— Mulţumesc, răspunse Hunter.

Adevăraţi profesionişti cărora nu le scăpa nimic. Zise însoţitorilor săi:

— Ambuscadă! Atenţie la maşinile ascunse!

Camionagiii aveau să joace rolul poliţiei care fusese pusă pe pista falsă spre Marietta.

Hunter apăsă pe frână, îşi plasă vehiculul pe banda din mijloc, ca să aibă Chevroletul pe traiectoria lui. Se îndreptă drept spre Sciaparelli chiar în momentul în care acesta cobora din maşină. Mafiotul, auzind apropierea rulotei, se întoarse brusc. Privirile li se întâlniră o clipă, ca la prima lor confruntare.

De data asta Sciaparelli era înarmat şi ştia cu cine are de-a face. Ridică braţul, dar era prea târziu.

Hunter îl lovi din plin, trecând peste el, strivindu-l pe caldarâm.

Lungit pe iarbă, de cealaltă parte a drumului, un ucigaş cu privirea dură urmărise întreaga scenă. Trase o dată şi se puse imediat la adăpost. Altul trase şi el şi glonţul lovi peretele rulotei în dreptul genunchiului lui Hunter. Hunter ţâşni din rulotă, cu revolverul în mână, mai înainte ca al doilea tip să aibă timp să tragă din nou. Reynolds şi Billy Bob veneau în fugă trăgând cu carabinele.

În ciuda împuşcăturilor, Hunter auzi demarând cele două limuzine care întorseseră ca să se năpustească roată lângă roată peste el.

Auto-Mag-ul dudui de două ori şi cele două parbrize se făcură ţăndări.

Tipii de la volan pierdură controlul vehiculelor în acelaşi timp. După ce mai întâi se loviră una de alta, limuzinele se depărtară. Una se rostogoli pe o parte şi ateriză pe roţi în partea cealaltă a şoselei. A doua o luă spre dreapta, urcă pe taluz, apoi veni înapoi şi căzu pe cabină.

Hunter o luă la fugă, schimbă încărcătorul şi îl goli în maşina care se afla pe partea cealaltă a şoselei, ca să-i lichideze pe indivizii încă ameţiţi.

Unul dintre oameni încă mai respira când Hunter ajunse la maşină. Rămăsese blocat între două cadavre decapitate. Privirea lui era temă ca a celui care ştie că îl aşteaptă moartea.

— Cine eşti? întrebă Hunter.

— John, murmură celălalt fără să mişte.

— Simpatic, zise Hunter. Salut, John.

Şi îi zbură creierii.

A doua maşină luă foc în acelaşi moment. Hunter se apropie de ea din fugă. Un bărbat încerca să iasă dintre flăcări. Avea picioarele cuprinse de foc şi scotea strigăte îngrozitoare. Hunter îl împuşcă pe loc.

Un alt tip fusese aruncat din maşină în timpul rostogolirii. Zăcea în mijlocul şoselei cu faţa făcută terci.

Hunter îl întoarse cu piciorul. Era celălalt trăgător de elită. Era clar că nu mai era în viaţă, dar Hunter îi trase un glonţ în ceafa ca să fie mai sigur. Apoi aruncă o medalie de trăgător de elită peste cadavru.

— Salut James sau Paul. De data asta s-a terminat.

Reynolds şi Billy Bob reuşiseră să-i dezarmeze pe şoferii newyorkezi. Erau aliniaţi lângă camioane, cu picioarele depărtate şi mâinile la ceafa.

Hunter se întoarse, depăşi rulota şi ajunse la Jennifer care se afla puţin mai departe, lângă cadavrul strivit al lui Charles Sciaparelli.

— Priveşte, zise ea. A murit ca un şarpe. Turtit.

— E o problemă de caracter, răspunse Hunter.

Aruncă o medalie peste cadavrul de nerecunoscut al mafiotului apoi conduse fata la maşina ei roşie.

— Acum s-a terminat, îi zise el. Poţi să te întorci acasă.

— Vreau... dar tu unde te duci?

— Departe de-aici, Jenny. Dincolo de orizont.

— Nu s-ar putea?...

El îi zâmbi ostenit. Se simţea brusc epuizat.

— Uită totul. Refă-ţi viaţa aşa cum trebuie.

Ea lăsă capul în jos. Avea ochii umezi.

— Ce trebuie să fac? zise ea aproape în şoaptă.

— S-o ajuţi pe Suzy.

Hunter o lăsă pe marginea drumului şi urcă în rulotă.

Merse spre nord până când auzi vocea lui Reynolds. Acesta îi remarcase plecarea discretă şi urcase într-un camion ca să vorbească la microfon.

— Mulţumesc că ai venit pe la noi, Bob. Întoarce-te când lucrurile vor merge mai bine.

— Dacă mă uit în jurul meu, zise Hunter, lucrurile mi se par deja mult mai bune. Noroc şi cale bătută!

— Recepţionat, Bob.

— Te aşteptăm să te întorci, Macho, şopti o voce senzuală pe care Hunter nu avea s-o uite chiar atât de curând.

„Într-o zi...”, îşi zise Hunter.

De ce nu...

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....13
CAPITOLUL IV.....19
CAPITOLUL V.....24
CAPITOLUL VI.....31
CAPITOLUL VII.....37
CAPITOLUL VIII.....43
CAPITOLUL IX.....49
CAPITOLUL X.....53
CAPITOLUL XI.....58
CAPITOLUL XII.....63
CAPITOLUL XIII.....71
CAPITOLUL XIV.....77
CAPITOLUL XV.....82
CAPITOLUL XVI.....85
CAPITOLUL XVII.....88
CAPITOLUL XVIII.....94
CAPITOLUL XIX.....97
CAPITOLUL XX.....101
CUPRINS.....107

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Prima rachetă țâșni în noapte într-o jerbă de flăcări și lovi ultima remorcă explodând cu un zgomot asurzitor. Remorca dispăru într-o mare de foc. Imediat o a doua explozie lumină noaptea și o ploaie de fragmente incandescente căzu peste zona de tir. Remorcile, pline cu explozibil, săreau în aer una după alta. Trimise a doua rachetă în depozitul plin cu lăzi de alcool furate. Zece mii de sticle cu whisky explodară, împrăștiindu-și conținutul,care luă imediat foc.

Hunter își părăsi poziția și înaintă trăgând cu carabina. O încărcătură explozivă distruse o parte a gardului. Se opri și goli un încărcător în direcția unui mafiot care tocmai apăruse la colțul clădirii. Cămașa tipului se înroși de sânge.

EDITURA Z EDITURA Z ED

ISBN 973-9127-66-6

60000
SIT 6.00